ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

அத்யாயம் 27

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்
(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)
www.namperumal.com / namperumal.wordpress.com

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

27. மூலமந்த்ராதிகாரம்

தாரம் பூர்வம் ததுநு ஹ்ருதயம் தச்ச நாராயணாயேதி
ஆம்நாயோக்தம் மதமவயதாம் ஸார்த்தமாசார்யதத்தம்
அக்நீகுர்வந் அலஸ மநஸாம் ஆத்மரக்ஷாபரம் ந:
க்ஷிப்ரம் தேவ: க்ஷிபது நிகிலாந் கிங்கரைச்வர்ய விக்நாந்

பொருள் – முதலில் ப்ரணவம், தொடர்ந்து நமஸ்ஸு, அதன் பின்னர் நாராயணாய என்று வேதங்களில் உபதேசிக்கப்பட்ட பதம் முதலானவற்றை நமது ஆசார்யன் நமக்குப் பொருளுடன் உபதேசிக்கிறார். அதனை எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ள, வேறு கதி அற்றவர்களான நம்மைக் காப்பாற்றும் பாரத்தை ஸர்வேச்வரன் ஒப்புக்கொண்டுள்ளான். அவன் நம்முடைய கைங்கர்யம் என்னும் ஐச்வர்யத்துக்கு உண்டாகும் அனைத்துவிதமான தடைகளையும் நீக்கவேண்டும்.

கல்யாணமாவஹது கார்த்தயுகம் ஸ்வதர்மம்
ப்ரக்யாபயந் ப்ரணிஹிதேஷு நராதிகேஷு
ஆத்யம் கமப்யதிகதோ ரதமஷ்டசக்ரம்
பந்து: ஸதாம் பதரிகாச்ரம் தாபஸோ ந:

பொருள் – மிகுந்த கவனத்துடன் கேட்கும் நரன், நாரதர் முதலானவர்களுக்கு, க்ருதயுகத்தின் தொடர்புடைய தன்னுடைய தர்மங்களை உபதேசம் செய்தபடியும், எட்டுச் சக்கரம் உள்ளதான மேன்மையான ரதத்தை (அதாவது எட்டு எழுத்து கொண்டதான மூலமந்த்ரம் என்னும் ரதம்) உடைய சான்றோர்களுக்குப் பந்துவாயும், பத்ரிநாத் என்னும் பதரிகாச்ரமத்தில் தவம் செய்தபடியும் உள்ள நாராயணன் நமக்கு மோக்ஷம் கிட்டும் காலம் முடிய க்ஷேமம் அளிக்கவேண்டும்.

யதந்த: ஸ்தமசேஷேண வாங்மயம் வேதவைதிகம்
தஸ்மை வ்யாபக முக்யாய மந்த்ராய மஹதே நம:

பொருள் – வேதங்களிலும், அவற்றை ஆதாரமாக உள்ள ஸ்ம்ருதிகளிலும் உள்ள பதங்கள் அனைத்தும் எந்த மந்த்ரத்தில் அடங்கி உள்ளனவோ, வ்யாபக மந்த்ரங்களில் (ஓம் நமோ நாராயணாய, ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய, ஓம் நமோ விஷ்ணவே ஆகிய மூன்றும் வ்யாபக மந்த்ரங்கள் எனப்படும்) எந்த மந்த்ரம் சிறப்பானதோ, அந்த மேன்மையான மந்த்ரத்திற்கு என்னுடைய நமஸ்காரம்.

இஹ மூலமந்த்ர ஸம்வ்ருதமர்த்தமசேஷேண கச்சிதநுபவதி
ஸ்படிகதல நிஹித நிதிமிவ தேசிக தத்தேந சக்ஷுஷா ஐந்து:

பொருள் – இந்த உலகில் உள்ள ஒருவன், தன்னுடைய ஆசார்யர்களால் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட ஞானக்கண் மூலம் திருமந்த்ரத்தில் மறைவாக உள்ள பொருளை, ஸ்படிகமாக உள்ள பூமியில் காணப்படும் புதையல் போன்று, முழுவதுமாக எடுத்து அனுபவிக்கிறான்.

மூன்று ரஹஸ்யங்களின் நோக்கம்

மூலம் – ஸத்த்வஸ்தர்க்கு அநுஸந்தேயங்களான ஸாரதமார்த்தங்களையும், அவற்றினுடைய ஸ்திரீகரண ப்ரகாரங்களையும் ப்ரதிபாதித்தோம். இவற்றையெல்லாம் ப்ரகாசிப்பிக்கிற ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பதவாக்ய யோஜனைகள் இருக்கும்படி சொல்லுகிறோம்.

விளக்கம் – இதுவரை ஒவ்வொரு ஸாத்விகரும் நினைவில் கொள்ளவேண்டியதான பல முக்கியமான தத்துவங்களை, சரியான ப்ரமாணங்களின் அடிப்படையில் விரிவாக விளக்கினோம். இனி இவை அனைத்தையும் ஒருமித்து வெளிப்படுத்துவதான மூன்று மந்த்ரங்களில் (திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம்) காணப்படும் பதங்களையும்,

வாக்கியங்களையும் சரியானபடி வரிசைப்படுத்தி பொருள் கொள்ளவேண்டியது குறித்துக் கூறுவோம்.

மூலம் – அவற்றில் முற்படத் திருமந்த்ரம் பரசேஷதைகரஸ ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளிவித்து அம்முகத்தாலே ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தி பூர்வக பரமபுருஷார்த்த ப்ராப்தியிலே ருசியையும், த்வரையையும் விளைப்பித்து, உபாயாதிகார பூர்த்தியை உண்டாக்கும். இப்படி அதிகாரியானவனுடைய பலாபேக்ஷாபூர்வக உபாயவிசேஷாநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை த்வயம் விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கும். இவ்வுபாய விசேஷத்தை விதிக்கிறது சரமச்லோகம்.

விளக்கம் – இந்த மூன்று மந்த்ரங்களில் முதலில் திருமந்த்ரம் என்பது, ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருத்தலே ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் என்று உணர்த்துகிறது. இதன் பொருட்டு, திருமந்த்ரமானது மோக்ஷம் பெறுவதில் உள்ள அனைத்து இடையூறுகளையும் நீக்குவதன் மூலம் மோக்ஷத்தின் மீது ஒரு ஆசையை உண்டாக்கி, அந்த மோக்ஷத்தை உடனே அடையவேண்டும் என்னும் வேகத்தையும் உண்டாக்கி, அதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதற்கான தகுதிகளின் நிறைவை உண்டாக்குகிறது. இப்படியாக உள்ள அதிகாரிக்கு, மோக்ஷம் என்னும் புருஷார்த்தத்தின் மீது ஒரு பிடிப்பை உண்டாகி, அதற்கான உபாயத்தை எவ்விதம் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பதை த்வய மந்த்ரம் தெளிவாக உணர்த்துகிறது. இந்த உபாயத்தை சரம ச்லோகம் விதியாக உரைக்கிறது.

மூலம் – இவை மூன்றிலும் தனித்தனியே எல்லா அர்த்தங்களையும் சப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் காணலாமாகிலும், ஓரொன்றிலே ஓரொன்றுக்கு நோக்காயிருக்கும். திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ப்ரதமாக்ஷரத்திலே ஸம்க்ஷிப்தமான சரண்ய பரதத்வத்தையும், இதில் மத்யம த்ருதீய பதங்களிலே ப்ரதிபந்நமான உபாயோபேயங்களையும் அடைவே விசதமாக்குகிறது த்வயம். இதில் “ப்ரபத்யே” என்கிற பதத்தில் உத்தமனாலே விவக்ஷிதமான அதிகாரி விசேஷத்தையும் அர்த்தஸித்தமான உபாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யத்தையும், உபேயத்தில் நம: சப்த ஸம்க்ஷிப்தமான விரோதி நிவ்ருத்த்யம்சத்தையும் வெளியிடுகிறது சரமச்லோகம்.

விளக்கம் – இந்த மூன்றுவிதமான கருத்துக்களையும், மூன்று மந்த்ரங்களிலும் நேரடியாகவும், ஆழ்ந்த பொருளாகவும் தனித்தனியே காணலாம்; என்றாலும், ஒவ்வொரு மந்த்ரத்திற்கும் தனித்தனியான குறிக்கோள் உள்ளது. திருமந்த்ரத்தில் உள்ள முதல் சொல்லான "ஓம்" என்பதில் உள்ள "அ" என்னும் அக்ஷரம் அனைவருக்கும் அடைக்கலமாக உள்ள பரம்பொருளைச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறது; இதன் நடுப்பதமான "நமோ" மற்றும் மூன்றாவது பதமான "நாராயணாய" ஆகியவை உபாயத்தையும், உபேயத்தையும் கூறுவதாகும். இவற்றின் பொருளை த்வய மந்த்ரம் விரிவாகக் கூறுகிறது. த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள "ப்ரபத்யே" என்பதன் மூலம் அதிகாரியின் விசேஷத்தை நேரடியாகவும், மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் அவசியம் இல்லை என்பதை மறைமுகமாகவும், கடைசியாக உள்ள "நம:" என்பதன் மூலம் அதிகாரிக்கு உண்டாகக்கூடிய அனைத்து தடைகளும் நீங்குவதும் கூறப்படுகிறது. த்வயத்தில் கூறப்பட்ட இந்த மூன்றையும் சரமச்லோகம் தெளிவாக்குகிறது.

திருமந்த்ரம் = தாரகம், சரமச்லோகம் = போஷகம், த்வயம் = போக்யம்

மூலம் – இவை மூன்றும் நமக்கு ஞான அனுஷ்டான பலநிதாநங்களாய்க் கொண்டு தாரக போஷக போக்யங்கள்.

வ்யக்தம் ஹி பகவாந் தேவ: ஸாக்ஷாந்நாராயண: ஸ்வயம்
அஷ்டாக்ஷர ஸ்வரூபேண முகேஷு பரிவர்த்ததே

என்கிறபடியே தேசிகஜிஹ்வையில் இருந்து சிஷ்ய ஹ்ருதய குஹாந்தகாரத்தைக் கழித்துப் பரசேஷதைகரஸமான பரிசுத்த ஸ்வரூபத்தை வெளியிட்டு ஸத்தாலாபத்தைப் பண்ணுகையாலே திருமந்த்ரம் தாரகம். சரமோபாயத்திலே ப்ரவர்த்திக்கும்படியான ஞான விசேஷோபசய ஹேதுவாகையாலே ச்ரோதவ்யசேஷமில்லாதபடி உபாயோபதேச பர்யவஸாநமான சரமச்லோகம் போஷகம். ஸக்ருதுச்சாரணத்தாலே பரமபுருஷார்த்த ஹேதுவாய்க்கொண்டு ஸதாநுஸந்தாநத்தாலே க்ருதார்த்தனாக்குகையாலே த்வயம் போக்யம்.

விளக்கம் – திருமந்த்ரம், சரமச்லோகம், த்வயம் என்னும் இந்த மூன்று மந்த்ரங்களும் நமக்கு ஞானம், அனுஷ்டானம் மற்றும் பலன்களை அளிப்பதால் இவை முறையே தாரகம் (பேணுதல்), போஷகம் (போஷாக்கு அளித்தல்) மற்றும் போக்யம் (இன்பம் அளித்தல்) என்பதாக உள்ளன. நாரதீயத்தில் (1-32) - வ்யக்தம் ஹி பகவாந் தேவ: ஸாக்ஷாந்நாராயண: ஸ்வயம் அஷ்டாக்ஷர ஸ்வரூபேண முகேஷு பரிவர்த்ததே – பகவான் என்று அனைவராலும் போற்றப்படும் தேவாதிதேவனாகிய நாராயணன், தானாகவே வலிய வந்து, அஷ்டாக்ஷரமான திருமந்த்ரத்தை ஜபிப்பவர்களின் முகத்தில் நிற்கிறான் என்பது உறுதி – என்றது காண்க. ஆக ஆசார்யனுடைய வாக்கிலிருந்து புறப்பட்டு, சிஷ்யனுடைய இதயம் என்னும் குகைக்குள் காணப்படும் அறியாமை முதலான இருட்டுகளை அகற்றி, அவன் ஸர்வேவரனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்பதான அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அவனுக்குப் புரியவைத்து, அவனை "இருக்கும் வஸ்து" என்று மாற்றும் பலனை அளிப்பதால், திருமந்த்ரம் அவனுக்குத் தாரகம் (நம்மைப் பேணவல்ல பொருள்கள் தாரகம் ஆகும்) ஆகிறது. ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்வதற்கான ஞானத்தை வளர்த்துக்கொள்ள சரமச்லோகம் உதவுகிறது; இந்த உபாயத்தைக் கூறவல்ல இறுதியான கருத்தைக் கொண்டதாகவும், வேறு எதுவும் அவசியம் இல்லை என்று கூறுவதாகவும் உள்ளதால் சரமச்லோகம் போஷகம் (பால், தயிர் போன்று போஷாக்கு அளிப்பதால் போஷகம்) ஆகிறது. த்வய மந்த்ரமாகிய தன்னை ஒருவன் உச்சரித்தால் மட்டுமே போதுமானது, அவனுக்குத் தேவையான உயர்ந்த புருஷார்த்தம் கொடுப்பதாலும்; தன்னை எப்போதும் உச்சரித்தபடி உள்ளதால் ஆனந்தம் அளிப்பதாலும் த்வயமந்த்ரம் போக்யம் (இன்பம் அளிப்பது) ஆகிறது.

திருமந்த்ரத்தின் பெருமைகள்

மூலம் – இவற்றில் திருமந்த்ரத்தினுடைய ருஷி – சந்தோ – தேவதா – பீஜ – சக்தி – வர்ண – விநியோக – ஸ்தாந – ந்யாஸாதிகள் அவ்வோ கல்பஸம்ப்ரதாயங்களுக்கு ஈடாகக் கண்டு கொள்வது. இத்திருமந்த்ரம் ஆதர்வண கடாத்யுபநிஷத்துக்களிலும், மற்றும் மந்வாதி சாஸ்த்ரங்களிலும், நாராயணாத்மக ஹைரண்யகர்ப்ப நாரதீய போதாயநாதி பஹுவித கல்பங்களிலும் ஸுப்ரஸித்த வைபவமாயிருக்கும். மந்த்ராந்தங்களிற் காட்டில் பகவந்

மந்த்ரங்கள் அதிகமானாற் போலவும் அநந்தங்களான பகவந்மந்த்ரங்கள் தம்மில் வ்யாபக த்ரயம் அதிகமானாற் போலவும்.

மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யாமுத்தமம்
பவித்ரம் ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ர: ஸநாதந:

என்கையாலே வ்யாபமந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் அதிகமாய், ஸர்வவேத ஸாரமாய், ஸர்வாநிஷ்ட நிவர்த்தநக்ஷமமாய் ஸர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதகமாய், ஸர்வ உபாயங்களுக்கும் உபகாரகமாய், ஸர்வவர்ணங்களுக்கும் தந்தம் அதிகாராநுகுணமாக வைதிகரூபத்தாலும் தாந்த்ரிகரூபத்தாலும் உபஜீவ்யமாய், வ்யாப்ய வ்யாபக கண்டோக்திமத்தாய் ஸர்வமந்த்ர நைரபேக்ஷ்யகரமாய் ஸர்வபகவந் மூர்த்திகளுக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே ஸர்வாசார்யர்களும் இத்தையே விரும்பிப் போருவார்கள்.

விளக்கம் – இந்த மூன்றில், திருமந்த்ரத்தினுடைய ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை, பீஜம், சக்தி, வர்ணம், முறை, இடம், அங்கங்கள் முதலானவற்றை அந்தந்த கல்பங்களில் உள்ள ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஏற்றபடி அறியவேண்டும். திருமந்த்ரத்தின் மேன்மை குறித்து ஆதர்வணம், கட முதலான உபநிஷத்துக்களிலும், மனு முதலான சாஸ்த்ரங்களிலும், நாராயணாத்மகம், ஹைரண்யகர்ப்பம், நாரதீயம், போதாயனம் முதலான பலவிதமான கல்பங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளதை அனைவரும் அறிவர். மற்ற மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துள்ள மந்த்ரங்கள் மேன்மையானவை; எண்ணற்ற பகவத் மந்த்ரங்களில் வ்யாபக மந்த்ரங்களான (வ்யாபக மந்த்ரம் = ஸர்வேச்வரன் எங்கும் வ்யாபித்துள்ளான் என்பதை உணர்த்தும் மந்த்ரங்கள்) இந்த மூன்றும் மிகவும் உயர்ந்தவை. நாரதீய கல்பத்தில் (1-11) - மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யாமுத்தமம் பவித்ரம் ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ர: ஸநாதந: - அநாதியான மூலமந்த்ரம், அனைத்து மந்த்ரங்களுக்குள் மிகவும் உயர்ந்ததாகும், ரஹஸ்யங்களுக்குள் மிகவும் ரஹஸ்யமானதாகும், தூய்மை அடையச் செய்பவனவற்றுள் மிகவும் தூய்மையானதாகும் – என்று கூறுவது காண்க. ஆக வ்யாபக மந்த்ரங்கள் அனைத்திலும் உயர்ந்ததாகவும், அனைத்து வேதங்களுக்கும் ஸாரமானதாகவும், அனைத்து தீமைகளையும் நீக்கவல்லதாகவும், அனைத்து உயர்ந்த பலன்களையும் அளிக்கும் உபாயமாகவும், அனைத்து உபாயங்களுக்கும் உபாயமாகவும், அனைத்து வர்ணத்தினரும்

தங்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்றவாறு வைதிகம் மற்றும் தாந்த்ரிக ரூபங்களில் கடைப்பிடிக்க ஏற்றதாகவும், சேதன அசேதன ஈச்வர தத்துவங்களை வெளிப்படுத்தவல்லதாகவும், மற்ற மந்த்ரங்களின் துணை இல்லாமல் தானாகவே அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்லதாகவும், அனைத்து ஸர்வேச்வர மூர்த்திகளுக்கும் பொதுவாக உள்ளதாகவும் இருப்பதால் இதனை ஆசார்யர்கள் அனைவரும் பெரிதும் விரும்பிக் கைக்கொள்வர்.

மூலம் – ஆழ்வார்களும் “நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று” என்றும், “எட்டெழுத்தும் ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” என்றும், “எட்டெழுத்தும் வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” என்றும், “நாடும் நகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய” என்றும், “நல்வகையால் நமோ நாராயணா” என்றும் திருமந்த்ரத்தையே விரும்பிப் போந்தார்கள். ருஷிகளும்

பஹவோ ஹி மஹாத்மநோ முநய: ஸநகாதய:
அஷ்டாக்ஷரம் ஸமாச்ரித்ய தே ஜக்முர்வைஷ்ணவம் பதம்

யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத்பர:
ததா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர:

பூத்வோர்த்வபாஹுரத்ராத்ய ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ:
ஹே புத்ரசிஷ்யா: ச்ருணுத ந மந்த்ர: அஷ்டாக்ஷராத்பர:

ததர்சிநபரோ நித்யம் தத் பக்தஸ்தம் நபஸ்குரு
தத்பக்தா ந விநச்யந்தி ஹ்யஷ்டாக்ஷரபராயணா:

ஆஸீநா வா சயாநா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா
நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரைகசரணா வயம்

என்றார்கள்.

இத்திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேச்வரன் ஸ்ரீநாரதபகவானையிட்டு ஸ்ரீபுண்டரீகனுக்கு உபதேசிப்பிக்க, அவனும் இதையே பரமஹிதமாகக் கேட்டபடியாலே

புண்டரீக: அபி தர்மாத்மா நாராயண பராயண:
நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் ஜபந்

இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே இம்மந்த்ரநிஷ்டனாய் முக்தனானான். இம்மந்த்ரத்தைத் திருமங்கையாழ்வாருக்கு ஸர்வேச்வரன் தானே உபதேசித்தான்.

விளக்கம் – கீழே உள்ள பல வரிகளின் மூலம் ஆழ்வார்களும் திருமந்த்ரத்தையே பெரிதும் விரும்பினார்கள் என்று அறியலாம்:

- பெரியதிருமொழி (8-10-3) - நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று – உனது எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்த்ரத்தைக் கற்றுக்கொண்டு

- திருச்சந்தவிருத்தம் (17) - எட்டெழுத்தும் ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே – எட்டு எழுத்துள்ள திருமந்த்ரத்தை எப்போதும் கூறுபவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஆளும் சக்தி உள்ளவர்கள் ஆவர்

- திருச்சந்தவிருத்தம் (78) - எட்டெழுத்தும் வாரமாக ஓதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே - எட்டு எழுத்துள்ள திருமந்த்ரத்தை எப்போதும் விருப்பத்துடன் கூறுபவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஆளும் சக்தி உள்ளவர்கள் ஆவர்

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-1-4) - நாடும் நகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய – நாட்டில் உள்ள அனைவரும் இதன் பெருமையை நன்றாக உணரும்படி "நமோ நாராயணாய" என்று கூறுவீர்களாக

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-1-11) - நல்வகையால் நமோ நாராயணா - நமோ நாராயணாய என்னும் திருமந்த்ரத்தை பலமுறை உரைத்து

- மேலும் பல ரிஷிகளும் கீழே உள்ள வரிகளில் உள்ளது போன்று திருமந்த்ரத்தின் பெருமையை உணர்த்துவது காண்க:

- நாரதீய கல்பம் (1-16) - பஹவோ ஹி மஹாத்மநோ முநய: ஸநகாதய: அஷ்டாக்ஷரம் ஸமாச்ரித்ய தே ஜக்முர்வைஷ்ணவம் பதம் – ஸநகர் முதலான பல ரிஷிகள் எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்த்ரத்தை ஜபித்தபடி இருந்து ஸர்வேச்வரனின் இருப்பிடமான பரமபதம் அடைந்தனர்.

- நாரதீய கல்பம் (1-42) - யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத்பர: ததா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர: - அனைத்து தேவர்களுக்குள்ளும் நாராயணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் இல்லாதது போன்று, அனைத்து மந்த்ரங்களுக்குள்ளும் எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்த்ரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது இல்லை.

- நரஸிம்ஹபுராணம் (18-32) - பூத்வோர்த்வபாஹுரத்ராத்ய ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ: ஹே புத்ரசிஷ்யா: ச்ருணுத ந மந்த்ர: அஷ்டாக்ஷராத்பர: - புத்திரர்களே! சிஷ்யர்களே! நான் எனது கையை உயர்த்தி ஸத்யம் செய்தபடி கூறுகிறேன், கேளுங்கள், எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்த்ரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மந்த்ரம் வேறில்லை.

- நரஸிம்ஹபுராணம் (18-32) - ததர்சிநபரோ நித்யம் தத் பக்தஸ்தம் நபஸ்குரு தத்பக்தா ந விநச்யந்தி ஹ்யஷ்டாக்ஷரபராயணா: - அனத மந்த்ரம் கொண்டு எப்போதும் அவனைத் துதித்து அர்ச்சனை செய்யுங்கள், அதனைக் கொண்டு அவன் மீது பக்தி செலுத்துங்கள், எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்த்ரத்தைக் கொண்டு அவன் மீது பக்தி செய்பவர்கள் என்றும் அழிவதில்லை.

- நாரதீய கல்பம் (4-70) - ஆஸீநா வா சயாநா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரைகசரணா வயம் - அமர்ந்துள்ளபோதும், படுத்துள்ளபோதும், நின்று கொண்டுள்ளபோதும், “நமோ நாராயணாய” என்னும்

எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்த்ரத்தை மட்டுமே தங்களுடைய உபாயமாகக் கொண்டவர்கள்.

இந்தத் திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாரயணன் ஸ்ரீநாரத மஹரிஷி மூலமாகப் புண்டரீகனுக்கு உபதேசித்தான். அவனும் அந்த உபதேசம் தனக்கு மிகவும் உயர்ந்த நன்மை அளிக்கவல்லது என்ற உறுதியுடன் கேட்டான். இதனால் அவன், இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (31-124) - புண்டரீக: அபி தர்மாத்மா நாராயண பராயண: நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் ஜபந் – தர்மத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுதல் உள்ள புண்டரீகன், தன்னால் அடையப்படவேண்டியவர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் மட்டுமே என்று எண்ணியவனாக, "நமோ நாராயணாய" என்னும் எட்டு எழுத்து கொண்ட திருமந்த்ரத்தை ஜபித்து, மோக்ஷம் அடைந்தான் – என்னும் வரியில் கூறியபடி முக்தி அடைந்தான். இந்தத் திருமந்த்ரத்தை திருமங்கையாழ்வாருக்கு ஸர்வேச்வரன் நேரடியாகத் தானே உபதேசம் செய்தான்.

திருமந்த்ரத்தில் அனைவருக்கும் உள்ள அதிகாரமும் வரையறையும்

மூலம் – இது ப்ரணவ சதுர்த்திகளையொழிந்தபோது ஸர்வாதிகாரம் என்னுமிடம் ஸ்ரீவராஹ புராணத்தில் கைசிகத்வாதசீ மாஹாத்ம்யத்திலே நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ச்வபாக: புநராகமத் என்கிற வசநத்தாலே காட்டப்பட்டது. இவ்வர்த்தம் "நாமம் சொல்லில் நமோ நாராயணமே" என்றும், "நன் மாலை கொண்டு நமோ நாரயணா" என்றும், "நாவாயிலுண்டே நமோ நாராயணாவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே" என்றும் சொல்லுகிற பாசுரங்களாலும் ப்ரஸித்தம். இது ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு அதீதமான க்ரமத்திலே ப்ரணவத்தோடே கூட அஷ்டாக்ஷரமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தில் முதலில் உள்ள ப்ரணவம் (ஓங்காரம்) மற்றும் இறுதியில் உள்ள "ஆய" என்னும் நான்காம் வேற்றுமை உருபு ஆகிய இரண்டையும் நீக்கினால், இந்த மந்த்ரத்தை அனைவரும் உச்சரிக்கலாம் என்பதை, ஸ்ரீவராஹபுராணத்தில் உள்ள கைசிகத்வாதசீ மாஹாத்ம்யத்தில் நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ச்வபாக: புநராகமத் – "நமோ நாராயணா" என்று கூறியபடி நாய் மாமிஸம் உட்கொள்ளும் தாழ்ந்த பிறவியில் வந்த

நம்பாடுவான் மீண்டும் வந்தான் – என்ற வரி மூலம் அறியலாம். இதே கருத்து கீழே உள்ள பாசுரங்களில் காணப்படுகிறது:

- பெரியதிருமொழி (6-10-1) - நாமம் சொல்லில் நமோ நாராயணமே – ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தை உச்சரிக்கும்போது "நமோ நாராயணா" என்று கூறவேண்டும்.

- முதல்திருவந்தாதி (27) - நன் மாலை கொண்டு நமோ நாரயணா – "நமோ நாராயணா" என்னும் சிறந்த மாலையைக் கொண்டு.

- முதல்திருவந்தாதி (95) - நாவாயிலுண்டே நமோ நாராயணாவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே – வாயில் நாக்கும், இடைவிடாமல் உரைக்கும் நமோ நாராயணா என்னும் மந்த்ரமும் உள்ளது அல்லவா

அந்தணர்களுக்கு இந்தத் திருமந்த்ரமானது ஓதப்பட்ட முறையில், ப்ரணவத்துடன் சேர்ந்து எட்டு எழுத்துடைய மந்த்ரமாக உள்ளது.

மூலம் –

வைதிகம் தாந்த்ரிகம் சைவ ததா வைதிகதாந்த்ரிகம்
த்ரிவிதம் கர்ம ஸம்ப்ரோக்தம் பஞ்சராத்ராம்ருதார்ணவே

வைதிகம்ப்ராஹ்மணாநாம் து ராஜ்ஞாம் வைதிகதாந்த்ரிகம்
தாந்த்ரிகம் வைச்யசூத்ராணாம் ஸர்வேஷாம் தாந்த்ரிகம் து வா

அஷ்டாக்ஷரச்ச யோ மந்த்ரோ த்வாதசாக்ஷர ஏவ ச
ஷடக்ஷரச்ச யோ மந்த்ரோ விஷ்ணோரமிததேஜஸ:

ஏதே மந்த்ரா: ப்ராதாநாஸ்து வைதிகா: ப்ராணவைர்யுதா:
ப்ரணவேந விஹீநாஸ்து தாந்த்ரிகா ஏவ கீர்த்திதா:

ந ஸ்வர: ப்ரணவ: அங்காநி நாப்யந்யவிதயஸ்ததா
ஸ்த்ரீணாம் து சூத்ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே

என்கிறபடியே ப்ரணவம் ஒழிந்தபோது,

தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி: பிந்துமாந் விஷ்ணுரந்தத:
பீஜமஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஸ்யாத் தேநாஷ்டாக்ஷரதா பவேத்

என்கிற ப்ரக்ரியையாலே எட்டெழுத்தும் அநுஸந்தேயமாக விதிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் –

- வைதிகம் தாந்த்ரிகம் சைவ ததா வைதிகதாந்த்ரிகம் த்ரிவிதம் கர்ம ஸம்ப்ரோக்தம் பஞ்சராத்ராம்ருதார்ணவே – பாஞ்சராத்ரம் என்னும் பாற்கடலில் கர்மமானது வைதிகம், தாந்த்ரிகம், வைதிகதாந்த்ரிகம் என்னும் மூன்றுவிதமாக உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது

- வைதிகம்ப்ராஹ்மணாநாம் து ராஜ்ஞாம் வைதிகதாந்த்ரிகம் தாந்த்ரிகம் வைச்ய சூத்ராணாம் ஸர்வேஷாம் தாந்த்ரிகம் து வா – அந்தணர்களுக்கு வைதிகமான கர்மங்கள், க்ஷத்ரியர்களுக்கு வைதிக தாந்த்ரிகமான கர்மங்கள், வைச்யர்கள் மற்றும் சூத்திரர்களுக்கு தாந்த்ரிக கர்மங்கள், அனைவருக்கும் தாந்த்ரிகமான கர்மங்கள் என்று உண்டு

- அஷ்டாக்ஷரச்ச யோ மந்த்ரோ த்வாதசாக்ஷர ஏவ ச ஷடக்ஷரச்ச யோ மந்த்ரோ விஷ்ணோரமிததேஜஸ: - அஷ்டாக்ஷரம் (எட்டெழுத்து – நமோ நாராயணா), த்வாதசாக்ஷரம் (பன்னிரண்டு எழுத்து – நமோ பகவதே வாஸுதேவா), ஷடக்ஷரம் (ஆறு எழுத்து – நமோ விஷ்ணவே) என்னும் மந்த்ரங்கள் எல்லையற்ற தேஜஸ் உள்ள விஷ்ணுவின் மந்த்ரங்கள் ஆகும்

- ஏதே மந்த்ரா: ப்ராதாநாஸ்து வைதிகா: ப்ராணவைர்யுதா: ப்ரணவேந விஹீநாஸ்து தாந்த்ரிகா ஏவ கீர்த்திதா: - இந்த மந்த்ரங்களுடன் ப்ரணவம் சேர்க்கும்போது, அவை வைதிக மந்த்ரங்களாகின்றன. ப்ரணவம் சேராதபோது அவை தாந்த்ரிக மந்தரங்கள் ஆகின்றன

- ந ஸ்வர: ப்ரணவ: அங்காநி நாப்யந்யவிதயஸ்ததா ஸ்த்ரீணாம் து சூத்ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே – பெண்களுக்கும், சூத்ரர்களுக்கும் மூலமந்த்ரத்தில், நாராயணா என்பதைத் தொடர்ந்து "ஆய" என்பது இல்லாமல் மட்டுமே அதிகாரம் உண்டு. மேலும் அவர்களுக்கு ஸ்வரம், ப்ரணவம், அங்கவிதிகள் முதலானவை இல்லை. மந்த்ரத்தை ஜபித்தல் மட்டுமே சாஸ்த்ரம் கூறுகிறது

இப்படியாக ப்ரணவம் என்பது உச்சரிக்கப்படாமல் உள்ளபோது, நாரதீயகல்பத்தில் (1-27) - தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி: பிந்துமாந் விஷ்ணுரந்தத: பீஜமஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஸ்யாத் தேநாஷ்டாக்ஷரதா பவேத் – அஷ்டாக்ஷரத்தில் உள்ள நார, அயந என்னும் பதங்களில், அயந என்னும் பதத்தில் உள்ள "அ" என்பது விஷ்ணுவைக் குறிக்கும்; அதனுடன் "ம்" என்னும் எழுத்தை இணைத்தால், "அம்" என்பது கிட்டும்; இதுவே அஷ்டாரக்ஷத்திற்கான பீஜமாகும்; இவ்விதம் செய்வதால், எட்டெழுத்து கொண்ட மந்த்ரமாகிறது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எட்டெழுத்து மந்த்ரமானது எப்போது கூறப்படவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது.

மூலம் – ப்ரணவமொழிந்தாலும் அது கூடினாலுமுள்ள பலம் இவ்வதிகாரிகளுக்கு உண்டென்னுமிடம்:

கிம் தத்ர பஹுபிர்மந்த்ரை: கிம் தத்ர பஹுபிர்வ்ரதை:
நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக:

இத்யாதிகளாலே ஸித்தம். இப்படி ப்ரணவமொழிய அஷ்டாக்ஷரமானபோது ப்ரணவத்தில் அர்த்தமெல்லாம் இப் ப்ரணவப்ரதிச்சந்தமாக சாஸ்த்ரம் வகுத்த அக்ஷரத்திலே ப்ரதமாக்ஷரம் ஸர்வஸங்க்ரஹமான கணக்கிலே சுருங்க அநுஸந்தேயம்.

மத்யமாக்ஷரத்தில் பொருளும் அர்த்தஸித்தமாம். இதில் த்ருதீயாக்ஷரத்தில் சொல்லுகிற ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் நமஸ்ஸில் த்விதீயாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதியாலே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தை ஜபிக்கும்போது ப்ரணவத்தை நீக்கி உச்சரித்தாலும், அதனுடன் சேர்த்து உச்சரித்தாலும் அதனால் பலன் நிச்சயமாக உண்டாகும் என்பதை நாரதீயகல்பம் (1-41) - கிம் தத்ர பஹுபிர்மந்த்ரை: கிம் தத்ர பஹுபிர்வ்ரதை: நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக: - தேவையான பலனை அடைவதற்கு பல மந்த்ரங்களால் என்ன பயன் உள்ளது? பல விரதங்களால் என்ன பயன் உள்ளது? “நமோ நாராயணாய” என்னும் மந்த்ரம் மட்டுமே அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்லதாக உள்ளது – என்றது காண்க. இவ்விதம் ப்ரணவத்திற்குப் பதிலாக “அம்” என்று திருமந்த்ரத்தில் உச்சரிக்கும்போது, அதில் ப்ரணவத்தால் கூறப்படும் அனைத்து பொருள்களும் அடங்கும்; காரணம் “அ” என்னும் எழுத்தானது அனைத்தையும் சுருக்கமாக உரைக்கவல்லது என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான “உ” என்பதன் பொருளான “மட்டுமே” என்பது நேரடியாக நம்மால் உணர இயலும். ப்ரணவத்தின் இறுதி எழுத்தான “ம்” என்பதன் பொருளான “ஞானம் உடையவனாதல்” போன்ற அர்த்தங்கள், “நமோ” என்பதில் உள்ள இரண்டாவது அக்ஷரம் மூலம் (அதாவது – “ம்”) என்பதால் வெளிப்படுகிறது.

ப்ரணவத்தின் பெருமை மற்றும் பலவிதமான அர்த்தங்களும்

மூலம் – ப்ரணவம் ஸ்வதந்த்ரமானபோது ஏகமாத்ரம் த்விமாத்ரம் த்ரிமாத்ரம் ஸார்த்தத்ரிமாத்ரமென்றாற்போலே பல ப்ரகாரமாய் அர்த்தங்களும் அப்படியே கார்ய காரண அவஸ்த பரமாத்மவாசகத்வாதி ப்ரக்ருதியையாலே பலவகைப்பட்டிருக்கும். வ்யாபக மந்த்ரங்களிலும் ப்ரணவத்தைப் பரமாத்மப்ரதாநமாகவும் சில சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லும்.

விளக்கம் – இத்தகைய ப்ரணவத்தைத் தனித்து ஒரு மந்த்ரமாக உச்சரிக்கும்போது அதனை ஒன்று, இரண்டு, மூன்று அல்லது மூன்றரை மாத்திரை அளவுகளில் உச்சரிக்கலாம் (ஒரு மாத்திரை என்றால் ஒரு விநாடியாகும்). அந்தந்த மாத்திரை அளவுகளுக்கு ஏற்ப

ப்ரஹ்மத்தைக் கார்யமாகவும், காரணமாகவும் கொள்வர் (ப்ரணவம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதாகும். இது ஒரு மாத்திரை அளவில் உச்சரிக்கப்படும்போது, கார்யரூபத்தில் உள்ள பூலோகத்தைச் சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. இரண்டு மாத்திரை அளவில் உச்சரிக்கப்படும்போது, கார்யரூபத்தில் உள்ள அந்தரிக்ஷ லோகத்தைச் சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. மூன்று மாத்திரை அளவில் உச்சரிக்கப்படும்போது, கார்யரூபத்தில் உள்ள ஸ்வர்க்க லோகத்தைச் சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. மூன்றரை மாத்திரை அளவில் உச்சரிக்கப்படும்போது, காரணரூபத்தில் உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது – அதாவது பரவாஸுதேவ ரூபம்). ஒரு சில சாஸ்த்ரங்களில் - ப்ரணவமானது மூன்று வ்யாபக மந்த்ரங்களின் (நமோ விஷ்ணவே, நமோ நாராயணாய, நமோ பகவதே வாஸுதேவாய) முன்பாக வரும்போது, அதனை ஒரே அக்ஷரமாக (அதாவது அ, உ, ம என்று பிரிக்காமல்) கொண்டு, அப்போது அது ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துவதாகக் கொள்க – என்று கூறப்படுகிறது (இவ்விதம் கொண்டால்: அகாரம் = ரிக்வேதம், உகாரம் = யஜுர்வேதம், மகாரம் = ஸாமவேதம், மகாரத்தின் மேலே உள்ள புள்ளி = அதர்வணவேதம் என்று கொள்ளப்பட்டு, இவற்றால் கூறப்படும் பரமாத்மாவை அந்த ஒற்றை எழுத்து உணர்த்துகிறது என்பர்).

மூலம் – இதின் ப்ரபாவம்

ஆத்யம் து த்ரயக்ஷரம் ப்ரஹ்ம த்ரயீ யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா
ஸ குஹ்யோந்யஸ்த்ரி வ்ருத்வேதோ யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித்

இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இது

ஹவிர்க்ருஹீத்வா ஆத்மரூபம் வஸுரண்யேதி மந்த்ரத:
ஜுஹுயாத் ப்ரணவேநாக்நௌ அச்யுதாக்யே ஸநாதநே

என்கிறபடியே ந்யாஸவித்யையில் ஸ்வதந்த்ரமாய் ஆத்மஸமர்ப்பண பரமாயிருக்கும். அக்கட்டளையில் இங்கும் ஸமர்ப்பணபரமாகவும் யோஜிப்பார்கள். இவ்விடத்தில்

ஸ்வரூபஜ்ஞாந ப்ராதாந்யத்தாலே சேஷத்வாநுஸந்தாநமாத்ரம் உபஜீவ்யமென்றும் யோஜிப்பார்கள். அப்போது இச்சேஷத்வாநுஸந்தாநம் அதிகாரத்திலே சேரும்.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தின் மேன்மையானது, மநுஸ்ம்ருதி (11-265) - ஆத்யம் து த்ரயக்ஷரம் ப்ரஹ்ம த்ரயீ யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா ஸ குஹ்யோந்யஸ்த்ரி வ்ருத்வேதோ யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித் – மூன்று எழுத்து கொண்டதான ப்ரணவம் என்பது அனைத்து வேதங்களுக்கும் முதலாவதாக உள்ளது; அதில் அனைத்து வேதங்களின் கருத்தும் அடங்கியுள்ளது; இந்த ப்ரணவம் என்னும் வேதமானது, அனைத்து வேதங்களைக் காட்டிலும் மேன்மையானது; இதனை சூத்திரர்களும் பெண்களும் அறியாதபடி காக்கவேண்டும்; இதனை அறிந்தவன் அனைத்தையும் அறிந்தவன் ஆகிறான் – போன்ற வரிகளின் மூலம் தெளிவாகிறது. மேலும், இத்தகைய ப்ரணவமானது, தனித்தே, வஸூரண்ய மந்த்ரத்தில் – ஆத்மஸமர்ப்பணபர – ஆத்மாவை ப்ரணவம் மூலம் ப்ரஹ்மத்திடம் சேர்க்கவேண்டும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளது என்பதை ந்யாஸவித்யையில் - ஹவிர்க்ருஹீத்வா ஆத்மரூபம் வஸூரண்யேதி மந்த்ரத: ஜுஹூயாத் ப்ரணவேநாக்நௌ அச்யுதாக்யே ஸநாதநே – ஆத்மா என்னும் அவிர்பாகத்தை, “வஸூரண்ய” என்னும் மந்த்ரம் கொண்டு, எப்போதும் எரிந்தபடி உள்ள அச்சுதன் என்னும் அக்னியில், ப்ரணவத்தால் ஹோமம் செய்யவேண்டும் – என்றது காண்க. இதன் காரணமாக, ப்ரணவம் என்பது ஸமர்ப்பணத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்வர். ஒரு சிலர், திருமந்த்ரம் மூலமே ஆத்மா அடிமை என்றும், ஸர்வேச்வரன் எஜமானன் என்றும் உள்ள சேஷ-சேஷி ஞானத்தை அடைவதால், ப்ரணவமானது திருமந்த்ரத்துடன் மட்டுமே அங்கீகரிக்கத்தக்கது என்று கூறுவர். இவ்விதம் கொண்டால், ப்ரணவமானது, உபாய அதிகாரத்தில் அடங்கி விடுகிறது.

மூலம் – க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமா மதா என்றது, சேஷிதத்த்வ ஜ்ஞாநமாத்ரபரமானபோது உபாயாநர்ஹதா நிவ்ருத்திபரம். உபாயரூபம் ஜ்ஞாநாநந்தரத்தை விவக்ஷிக்கும்போது மோக்ஷபரம்.

விளக்கம் – யஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி (3-34) - க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமா மதா – ஈச்வரனைக் குறித்த ஞானம் காரணமாக பந்தப்பட்ட ஜீவனுக்கு மிகவும் உயர்ந்த தூய்மை கிட்டுகிறது – என்று கூறப்பட்டதன் பொருள் என்னவென்றால்,

ப்ரணவமானது எஜமானன் – அடிமை என்னும் ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது என்று கொள்ளும்போது உபாயத்தைக் கைக்கொள்வதற்குத் தகுதியின்மையை உண்டாக்கவல்ல அசுத்தத்தை விலக்குகிறது என்பதாகும். ஆனால் ப்ரணவமானது உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது என்னும்போது, பரிசுத்தி என்பது மோக்ஷத்தைக் குறிக்கும்.

ப்ரணவத்தைப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டிய முறை

மூலம் –

இப் ப்ரணவார்த்தாநுஸந்தாந க்ரமத்தை

ஈத்ருச: பரமாத்மா அயம் ப்ரத்யகாத்மா ததேத்ருச:
தத் ஸம்பந்தாநுஸந்தாநம் இதி யோக: ப்ரகீர்த்தித:

என்று ஸ்ரீசாண்டில்யபகவான் அருளிச்செய்தான். இத்தை

அகாரார்த்தோ விஷ்ணுர்ஜகதுதய ரக்ஷா ப்ரளயக்ருத்
மகாரார்த்தோ ஜீவஸ்ததுபகரணம் வைஷ்ணவமிதம்
உகாரோ அநந்யார்ஹம் நியமயதி ஸம்பந்தமநயோ:
த்ரயீஸாரஸ்த்ரயாத்மா ப்ரணவ இமமர்த்தம் ஸமதிசத்

என்று விவரித்தார்கள். “கண்ணபுரமென்று உடையானுக்கு அடியேன், ஒருவருக்கு உரியேனோ?” என்றதும் இப் ப்ரணவார்த்த விவரணம். ப்ரணவத்தில் அக்ஷரத்ரயத்தையும் வேதத்ரயஸாரமாக ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் ப்ரபஞ்சித்தன.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தின் ஆழ்பொருளை எவ்விதம் அறியவேண்டும் என்று ஸ்ரீசாண்டில்ய மஹரிஷி சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதியில் (5-17) - ஈத்ருச: பரமாத்மா அயம் ப்ரத்யகாத்மா ததேத்ருச: தத் ஸம்பந்தாநுஸந்தாநம் இதி யோக: ப்ரகீர்த்தித: - பரமாத்மா

இப்படிப்பட்டவன், ஜீவாத்மா இப்படிப்பட்டவன் என்று இவர்கள் இருவருடைய தொடர்பு குறித்து எண்ணுதல் யோகம் எனப்படும் – என்றது காண்க. அஷ்டச்லோகியில் (1) - அகாரார்த்தோ விஷ்ணுர்ஜகதுதய ரக்ஷா ப்ரளயக்ருத் மகாரார்த்தோ ஜீவஸ்ததுபகரணம் வைஷ்ணவமிதம் உகாரோ அநந்யார்ஹம் நியமயதி ஸம்பந்தமநயோ: த்ரயீஸாரஸ்த்ரயாத்மா ப்ரணவ இமமர்த்தம் ஸமதிசத் – இந்த உலகைப் படைத்து, காத்து, அழிப்பவனாகிய மஹாவிஷ்ணு "அ" என்பதன் பொருளாவான். "ம" என்பது ஜீவனாகும்; அவன் விஷ்ணுவின் அடிமையாகிறான். இந்த இருவருக்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் வேறு யாருக்கும் உரியது அல்ல என்று கூறுவது "உ" என்பதாகும். ஆக மூன்று வேதங்களின் ஸாரமாகவும், மூன்று எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ள ப்ரணவம் இந்தப் பொருளை உரைக்கிறது. பெரியதிருமொழி (8-9-3) - கண்ணபுரமென்று உடையானுக்கு அடியேன், ஒருவருக்கு உரியேனோ? – திருக்கண்ணபுரத்தில் உறையும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாகிய நான், வேறு யாருக்கும் அடிமை ஆவேனோ – என்று கூறுதல் ப்ரணவத்தின் இந்தக் கருத்துக்கு விளக்கமாகும். ப்ரணவத்தில் மூன்று எழுத்துக்கள் உள்ளதையும், அது மூன்று வேதங்களுடைய ஸாரமாக உள்ளதையும் ச்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் பரக்க உரைத்தன.

"அ" என்பது ஸர்வேச்வரனைக் கூறுதலும், அதற்கு "காத்தல்" என்று பொருள் உள்ளதும்

மூலம் – இவ்வக்ஷரங்கள் இவ்வர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்:

அஷ்டாக்ஷர சரீராங்க ப்ரணவாத்யக்ஷரேண து
அகாரேணாகிலாதார: பரமாத்மா அபிகீயதே
ஸமஸ்த சப்த மூலத்வாந் அகாரஸ்ய ஸ்வபாவத:
ஸமஸ்தவாச்யமூலத்வாத் ப்ரஹ்மணோ அபி ஸ்வபாவத:
வாச்ய வாசக ஸம்பந்த: தயோரர்த்தாத் ப்ரதீயதே

என்று ஸ்ரீவாமநபுராண வசநத்தாலே ஸர்வவாசகஜாத ப்ரக்ருதியான ப்ரதமாக்ஷரத்துக்கு ஸர்வவாச்யஜாத ப்ரக்ருதியான நாராயணன் வாச்யன் என்று ப்ரஸித்தமான அர்த்தத்தை வேதார்த்தஸங்க்ரத்திலே அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தில் உள்ள எழுத்துக்கள் இவ்விதமாக பொருள் தருகின்றன என்று எவ்விதம் கூறப்பட்டது என்றால் ஸ்ரீவாமநபுராணத்தில் - அஷ்டாக்ஷர சரீராங்க ப்ரணவாத்யக்ஷரேண து அகாரேணாகிலாதார: பரமாத்மா அபிகீயதே ஸமஸ்த சப்த மூலத்வாந் அகாரஸ்ய ஸ்வபாவத: ஸமஸ்தவாச்யமூலத்வாத் ப்ரஹ்மணோ அபி ஸ்வபாவத: வாச்ய வாசக ஸம்பந்த: தயோரர்த்தாத் ப்ரதீயதே – அஷ்டாக்ஷரம் என்னும் சரீரத்திற்கு ஓர் அங்கமாக ப்ரணவம் உள்ளது; அதன் முதல் எழுத்தான "அ" என்பதன் மூலம், அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் கூறப்படுகிறான். அனைத்து சொற்களுக்கும் "அ" என்பது இயல்பாகவே காரணமாக உள்ளதாலும், அந்தச் சொற்களால் கூறப்படும் அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனே காரணமாக உள்ளதாலும், "அ" என்பது அவனையே கூறுகிறது; ஆகவே அவன்தான் அகாரத்தால் கூறப்படுபவன். இவ்விதமாக உள்ள தொடர்பு என்பது அகாரத்துக்கும், ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஏற்றதாக உள்ளது – என்றது காண்க. இதன் மூலம் அனைத்து வஸ்துக்களையும் குறிக்கும் சொற்கள் அனைத்திற்கும் முதல் எழுத்தான "அ" என்பதால் கூறப்படுபவன், அந்தச் சொற்கள் மூலமாக அறியப்படும் அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் காரணமான நாராயணனே ஆவான் என்னும் அர்த்தத்தை இந்த வாமனபுராண வாக்கியங்கள் கூறுவதை ஸ்வாமி எம்பெருமானார் தன்னுடைய வேதார்த்தஸங்க்ரத்தில் அருளிச்செய்தார்.

மூலம் – இத்தாலே காரணவாக்ய ஸித்தமான ஸகல ஜகந்நிமித்தோபாதாந காரணத்வமும் அத்தாலே ஆக்ஷிப்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதி குணவர்க்கமும் இங்கே ஸித்தமாயிற்று. இவ்வக்ஷரம் பகவத்வாசகமென்னுமிடம் "அ நிஷேதே புமாந் விஷ்ணௌ" என்றும், "அகாரோ விஷ்ணு வாசக:" என்றும், "அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதம அபிதாநமபிததா கிம் நாம மங்கலம் ந க்ருதம்" என்றும் நிகண்டங்களிலும் ப்ரயோகங்களிலும் ப்ரஸித்தம். இது வ்யாகரண வ்யுத்பத்தியாலே ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லும்போது ரக்ஷண ப்ரீணநாதிவிஷயமான தாதுவிலே, கர்த்ருவாசியான ப்ரத்யயத்தாலே நிஷ்பந்நமான பதமாய் ஸர்வரக்ஷகத்வாதி விசிஷ்டனாகக் காட்டும்.

இத்தாது, அநேகார்த்தமேயாகிலும் ரக்ஷணார்த்தத்தில் ப்ரஸித்தி ப்ரகர்ஷத்தாலும், இவ்வர்த்தம் இங்கே அபேக்ஷிதமாகையாலும், இங்கே நாநார்த்தங்கள் அநுஸந்தேயங்களாக ஒரு நிருக்தியில்லாமையாலும் ப்ரதமபடிதமான ரக்ஷணம் சப்தமாய் மற்ற அபேக்ஷிதார்த்தங்கள் இத்தாலே ஆக்ஷிப்தங்களாக அநுஸந்திக்கை உசிதமென்று இவ்வளவே ஆசார்யர்கள் வ்யாக்யானம் பண்ணினார்கள்.

விளக்கம் – ஆக இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரன் இந்த உலகின் நிமித்த காரணமாகவும், உபாதான காரணமாகவும் உள்ளான் என்பது தெளிவாகிறது; இதே கருத்து அவனுடைய அனைத்தும் அறிந்த தன்மை மற்றும் அனைத்து சக்தியும் கொண்ட தன்மை முதலானவற்றால் யூகித்து அறியப்படுகிறது. இந்த "அ" என்னும் எழுத்து பகவானைக் குறிக்கும் என்பது கீழே உள்ள நிகண்டுகளாலும், பல அறிஞர்களின் வாக்குகளாலும் தெளிவாகிறது:

- அ நிஷேதே புமாந் விஷ்ணௌ – அ அன்னும் எழுத்து "இல்லை" என்னும் பொருளையும், விஷ்ணு என்னும் பொருளையும் தருவதாகும்.
- அகாரோ விஷ்ணு வாசக: - "அ" என்னும் எழுத்து விஷ்ணுவைக் குறிக்கும்.
- அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதம அபிதாநமபிததா கிம் நாம மங்கலம் ந க்ருதம் – நாராயணனுடைய முதல் பெயராகிய "அ" என்பதை உரைப்பதன் மூலமே மங்களம் செய்யப்பட்டதாகிறது அல்லவோ?

மேலும் "அ" என்பது ஸர்வேச்வரனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளும்போது, இலக்கண ரீதியில் நோக்கினாலும், அந்த எழுத்து "ரக்ஷித்தல், மகிழ்வித்தல்" போன்ற பொருளைக் கொடுப்பதான "அவ" என்னும் தாதுவிலிருந்து வந்ததாகிறது; ஆக, இவ்விதம் கொள்ளும்போதும், "அ" என்பது அனைத்தையும் காப்பாற்றுபவனையே குறிப்பதாகிறது. இந்த "அவ" என்னும் தாது பல அர்த்தங்களை அளிப்பதாக உள்ளபோதிலும், "காத்தல்" என்னும் அர்த்தமே மிகவும் சிறப்பாக உள்ளதாகும். மேலும் இந்த அர்த்தமே இங்கு பொருந்துவதாக உள்ளது. இந்தத் தாதுவுக்கு பலவிதமான அர்த்தங்கள் இருப்பதற்கு எந்தவிதமான வரையறையும், ப்ரமாணங்களும் இல்லை. ஆகவே இலக்கணத்தில் கூறப்படுவதும், சிறப்பானதும் ஆகிய "காத்தல்" என்பதே பொருந்துகிறது; மற்ற அர்த்தங்கள் அனைத்தும் இந்த முதன்மையான அர்த்தத்தைத் தழுவி உள்ளன என்றே

கொள்ளவேண்டும். இதனால்தான் நம்முடைய ஆசார்யர்கள் இந்த “அவ” என்னும் தாதுவுக்கு “காப்பாற்றுபவன்” என்னும் அர்த்தத்தை முதன்மையாகக் கொண்டனர்.

மூலம் – இந்த ரக்ஷகத்வம் அவச்சேதகமில்லாமையாலே ஸர்வ விஷயம். ரக்ஷா ப்ரகாரங்கள் விஷயங்கள்தோறும் ப்ரமாணங்கள் காட்டினபடியிலே விசித்திரங்களாய் இருக்கும். இது ஹேது நிர்த்தேசம் பண்ணாமையாலே நிருபாதிகமாய்த் தோன்றினாலும் ஸாபராதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு மோக்ஷாதிப்ரதாநத்தில் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் தான் ஸங்கல்பித்து வைத்ததொரு வ்யாஜத்தை அபேக்ஷித்திருக்கும். நித்யர் பக்கலிலும் முக்தர் பக்கலிலும் நிருபாதிக ஸஹஜ காருண்யமாத்ரத்தாலே ஸ்திதஸ்தாபநரூபேண ரக்ஷை முழுக்க நடக்கும்.

விளக்கம் – இப்படிப்பட்ட ரக்ஷகத்தன்மை என்பதை வரையறை செய்யும் எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லாத காரணத்தால், இது அனைவருக்கும் பொதுவானதே ஆகும். ஆனால் காக்கப்படுகின்ற (அல்லது காப்பாற்றப்படவேண்டிய) வஸ்துக்களுக்கு ஏற்றபடி இந்த ரக்ஷகத்தன்மையானது பலவிதங்களில் இருக்கலாம் என்று ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. இப்படிப்பட்ட காப்பாறுதல் என்பது “இன்ன காரணத்தால்” என்று கூறப்படாததால் அது “காரணம் பற்றி வருதல் இல்லை” என்று கொள்ளப்பட்டாலும், சுதந்திரமானவனான ஸர்வேச்வரன், தான் ஏற்படுத்தியுள்ள விதத்தில் ஜீவன் நடக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறான்; காரணம் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மோக்ஷம் அளிப்பதற்கு ஒரு வலுவான காரணம் வேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் நித்யஸூரிகள் விஷயத்திலும், முக்தி பெற்றவர்கள் விஷயத்திலும் இப்படிப்பட்ட “காரணம் இல்லாமல் காப்பாற்றுதல்” என்னும் நிலை ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையால், முன்பே ஏற்படுத்திய நிலை என்பதைக் காக்கும்விதமாக, எப்போதும் நடக்கும்.

மூலம் – இப்படி ஸ்வாபாவிகமான ரக்ஷகத்வம் ப்ராதிகூல்யம் நடக்கும் காலத்தில் அநாத்யபராதத்தாலே பிறந்த நிக்ரஹரூபோபாதியாலே ப்ரதிபத்தமாம். ப்ரதிபந்தமான இவ்வுபாதியைக் கழிக்கைக்காகவே ப்ரபத்தி முதலான வ்யாஜங்கள் சாஸ்த்ரஸித்தங்கள்.

த்ராணே ஸ்வாமித்வமௌசித்யம் ந்யாஸாத்யா: ஸஹகாரிண:
ப்ரதாநஹேது: ஸ்வாதந்த்ர்ய விசிஷ்டா கருணா விபோ:

விளக்கம் – ஆனால் இப்படி அவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ளதான காப்பாற்றும் தன்மை என்பது, எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளவர்கள், அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளதால் தண்டனை பெறவேண்டிய அவசியம் உள்ளவர்களாக இருப்பதால், தடுக்கப்பட்டதாகவே இருக்கிறது. இவ்விதமாக ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையைத் தடுப்பதான இந்த நிலைகளை நீக்கும்விதமாகவே சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரபத்தி முதலான உபாயங்களைக் கூறுகின்றன. த்ராணே ஸ்வாமித்வமௌசித்யம் ந்யாஸாத்யா: ஸஹகாரிண: ப்ரதாநஹேது: ஸ்வாதந்த்ர்ய விசிஷ்டா கருணா விபோ: - ஸ்வாமியாக இருத்தல் என்னும் நிலை காப்பாற்றுவதில் பொருந்துகிறது, ப்ரபத்தி முதலானவை உதவுவதற்கான காரணங்களாக உள்ளன, ஸர்வேச்வரனுடைய சுதந்திரத்தோடு கூடிய தயை என்பதே முக்கியமான காரணம் ஆகும்.

ப்ரணவத்தில் உள்ள "அ" என்னும் எழுத்து பிராட்டியையும் கூறுதல்

மூலம் – ஸர்வரக்ஷணதீக்ஷிதனானவன்

லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா
ரக்ஷகா: ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தே அபி ச கீயதே

இத்யாதிகளிற்படியே ஸபத்நீகனாக ஸித்தனாயிருக்கையாலே இங்கே ப்ரமாணஸித்த உபயோகவிசேஷமான பத்நீஸம்பந்தம் ஆர்த்தம். இப்படி ஸந்நியோகசிஷ்ட ந்யாயத்தாலே எம்பெருமானைச் சொல்லுமிடம் எங்கும் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாம் என்னுமிடத்தை ததந்தர்பாவாத்த்வாம் ந ப்ருதகபிதத்தே ச்ருதிரபி என்று ஸமர்த்தித்தார்கள். ஆகையால் ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்கள் ஸர்வவித்யைகளிலும் வருகிற கணக்கிலே அவற்றில் ப்ரதாநமான இவ்விசேஷணமும் ஸர்வவித்யைகளிலும் அநுஸந்தேயம். இதுதான் தேவதாந்தர வ்யாவ்ருத்தியையும் பண்ணிக் கொண்டு ஸர்வாதிசாயியான ஸ்வதந்த்ர ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகமாம். இவனுடைய ஸ்வத: ஸித்தாதிசயங்களான ஸ்வரூப விக்ரஹ விபூதிகள் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா என்னும்படி விசேஷணமாய் நிற்கிற இவளுடைய ஸ்வரூப விக்ரஹ விபூதிகளாலும்,

லப்தாதிசயங்களாய்க் கொண்டு விளங்கி இருக்குமென்னுமிடம் தேவதா பாரமார்த்ய வேதிகளான மஹர்ஷிகளாலே ப்ரபஞ்சிதம்.

விளக்கம் – லக்ஷ்மீதந்த்ரம் (28-14) - லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா ரக்ஷகா: ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தே அபி ச கீயதே – கருணையே வடிவான மஹாலக்ஷ்மியை அருகில் வைத்தபடியே அனைத்தையும் ரக்ஷிக்கிறான் என்று அனைத்து ஸித்தாந்தங்களும் வேதாந்தங்களும் உரைக்கின்றன – என்பதற்கு ஏற்றபடி, அனைத்தையும் காக்கவேண்டும் என்னும் உறுதியுடன் உள்ள ஸர்வேச்வரன், அதனைத் தனது பத்னியுடன் சேர்ந்தே செய்கிறான். அவன் தன்னுடைய பத்னியுடன் இவ்விதம் மற்றவற்றைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கொண்டுள்ள ஸம்பந்தம் என்பது, ப்ரமாணங்களின் மூலம் நம்மால் ஊகித்து அறிய இயலும். ஆக ஸந்நியோகசிஷ்ட ந்யாயத்தின் மூலம் (இரண்டும் அவசியம் என்று கூறப்பட்ட பின்னர், ஒரு இடத்தில் அவற்றில் ஒன்று அவசியம் என்று கூறப்பட்டால், அந்த இடத்தில் இரண்டாவதையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்), ஸர்வேச்வரனைக் குறிப்பிடும் இடங்களில் எல்லாம் பெரிய பிராட்டியாரையும் சேர்த்தே படிக்கவேண்டும் என்பதை, ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (28) - ததந்தர்பாவாத்த்வாம் ந ப்ருதகபிதத்தே ச்ருதிரபி – நீ அவனுடன் எப்போதும் சேர்ந்துள்ள காரணத்தால்தான், வேதங்கள் உன்னைத் தனித்து கூறாமல் இருந்தன – என்பது போன்ற வரிகளில் ஆசார்யர்கள் உரைத்தனர். உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படும் அனைத்து வித்யைகளிலும், எங்கெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்கள் குறித்து கூறப்பட்டுள்ளனவோ, அங்கெல்லாம் "அவன் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன்" என்னும் கருத்தைச் சேர்த்தே கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட "மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன்" என்னும் நிலையே மற்ற தேவதைகளை அண்டாமல் உள்ளதையும், எதனையும் எதிர்பாராமலிருக்கும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் நிரூபிக்கிறது. அவனுடைய ஸ்வரூபம், ஐச்வர்யம், மேன்மைகள் ஆகிய பலவும், இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (21-15) - பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா – சூரியனை விட்டு ஒளி பிரியாதது போன்று – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவளான மஹாலக்ஷ்மியின் ஸ்வரூபம், ஐச்வர்யம், மேன்மைகள் ஆகியவற்றால் பெறப்பட்ட மேன்மை உடையனவாகப் பிரகாசிக்கின்றன. இவ்விதமே ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் அறிந்த மஹரிஷிகள் உரைத்தனர்.

மூலம் – இப்படி நாராயணசப்தத்திலும் பத்நீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம். இப்பத்நீ ஸம்பந்தம் த்வயத்திலே கண்டோக்தம். த்வய விவரணமான கத்யத்தில் ப்ரதமத்தில் பகவந் நாராயண என்று தொடங்கிச் சொல்லச் செய்தே நாரவர்க்கத்தின் நடுவே இவளைச் சொல்லிற்றும் பத்நீத்வ நிபந்தனமான பதி பாரார்த்யத்தாலும் "நர ஸம்பந்திநோ நாரா:" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலும் ஆகக்கடவது.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தில் உள்ள "நாராயண" என்னும் பதத்திலும் மஹாலக்ஷ்மியுடனான ஸம்பந்தத்தை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும். இதே கருத்து த்வய மந்த்ரத்தில் தெளிவாகவும் வெளிப்படையாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. த்வய மந்த்ரத்தை விவரிப்பதான எம்பெருமானாரின் சரணாகதிகத்யத்தின் தொடக்கத்தில் - பகவந் நாராயண – என்றுள்ள பகுதியில் நார வர்க்கத்தில் (ஜீவர்கள்) மஹாலக்ஷ்மியைச் சேர்த்தார் என்றுள்ள வ்யாக்யானங்கள் உண்மையே. ஆனால் இங்கு பிராட்டி ஜீவாத்மா என்னும் பொருளில் இவ்விதம் சேர்க்கப்படவில்லை. அவள் தனது கணவனுக்குக் கட்டுப்பட்டவள் என்று வெளிப்படுத்தும் விதத்திலும், நர ஸம்பந்திநோ நாரா: - நாரர்களுடன் தொடர்புள்ள – என்பதான விதத்திலும் மட்டுமே இங்கு கூறப்பட்டது.

அகாரத்தின் மீது ஏறி மாறியுள்ள நான்காம் வேற்றுமை உருபின் பொருள்

மூலம் – இங்கு ப்ரதமாக்ஷரம் சதுர்த்யேகவசநாந்தமாய் விபக்திலோபம் பிறந்து கிடக்கிறது. அது எங்ஙனேயென்னில் – பரமாத்மாவுக்கு ஸ்வாத்மாவை ஸமர்ப்பிக்க விதிக்கிறவிடத்திலே ப்ரணவத்தை மந்த்ரமாக விதிக்கையாலும், இதுக்கு அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசம் ப்ராப்தமாகையாலும், இதில் ஸமர்ப்பணீயனான ஆத்மா த்ருதீயாக்ஷரத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும் இதுக்கு உத்தேச்யமான பரப்ரஹ்மம் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதியாலே தோற்றுகையாலும், உத்தேச்யகாரகத்தையும் ஸமர்ப்பணீய வஸ்துவையும் ஸமாநாதிகரித்துப் ப்ரயோகிக்கை உசிதமல்லாமையாலும், உத்தேச்யகாரகத்துக்கு அநுரூபமான சதுர்த்திவிபக்தியை இவ்விடத்திலே கொள்ளப் ப்ராப்தம். ப்ரதம த்ருதீயாக்ஷரங்களை ஸமாநாதிகரணங்களாகக் கொண்டு ஜீவ பரமாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபைக்யமிங்கே சொல்லப்படுகிறதென்னும் குத்ருஷ்டி

பக்ஷத்துக்கு பஹுப்ரமாணவிரோதமும் ஸமபிவ்யாஹ்ருத நமச்சப்த நாராயணசப்த சதுர்த்திகளுடைய ஸ்வரஸார்த்த விரோதமும் வரும்.

விளக்கம் – இங்கு ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தாகிய “அ” என்பதன் மேல் நான்காம் வேற்றுமை உருபு (நான்காம் வேற்றுமை என்பது – இதற்காக, அதற்காக என்னும் கருத்து உணர்த்துவதாகும்) ஏறி, பின்னர் அழிகிறது. இதன் காரணங்கள் கீழே உள்ளன:

- பரமாத்மாவிடம் ஜீவாத்மாவை சமர்ப்பணம் செய்யும் இடத்தில், தைத்திரீய உபநிஷத் ப்ரணவத்தை முக்கியமான மந்த்ரமாக உரைக்கிறது.

- அந்த மந்த்ரம் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைத் தெளிவாக வலியுறுத்துகிறது

- சமர்ப்பணம் செய்யப்படுகின்ற ஜீவாத்மா மூன்றாவது எழுத்தால் (ஓம் என்பதில் உள்ள ம) கூறப்படுகிறது; எந்த ஒரு பரமாத்மாவிற்காக சமர்ப்பிக்கப்படுகிறதோ, அந்தப் பரமாத்மா முதல் எழுத்தால் (அ) கூறப்படுகிறது.

- சமர்ப்பிக்கப்படும் வஸ்துவும், எந்த வஸ்துவுக்காகச் சமர்ப்பணம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த வஸ்துவும் ஒரே வேற்றுமையில் கூறப்படக்கூடாது; ஆகவே எந்த வஸ்துவுக்காகச் சமர்ப்பணம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த வஸ்துவைக் குறிக்கும் முதல் எழுத்தான “அ” என்பது நான்காம் வேற்றுமை ஏற்றிக் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

- “அ” மற்றும் “ம” ஆகிய இரண்டும் ஒரே வேற்றுமையில் உள்ளதால், அவை ஜீவாத்மா – பரமாத்மா ஐக்யத்தை உரைக்கிறது என்று அத்வைதிகள் கூறுவது அனைத்துவிதமான ப்ரமாணங்களுக்கு முரணான கருத்தாகும். மேலும் இந்தக் கருத்துன்படி, ப்ரணவத்துடன் சேர்த்து உரைக்கப்படும் “நாராயண” மற்றும் “நமோ” என்பதற்கு இயற்கையாக உள்ள பொருளுடன் விரோதம் தோன்றும் (ஆகவே “அ” மற்றும் “ம” ஆகிய இரண்டும் ஒரே வேற்றுமையில் இல்லை எனக்கருத்து).

மூலம் – இது ப்ரணவத்தை தநுஸ்ஸாகவும், ஆத்மாவை சரமாகவும், ப்ரஹ்மத்தை இலக்காகவும், ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை லக்ஷ்யவேதமாகவும் வகுத்துச் சொல்லுகிற வாக்யத்தாலும் ஸித்தம். இங்கு பரஸமர்ப்பணம் பொருளாம்போது ஸ்வதந்த்ர ப்ரணவத்திற்கண்ட சதுர்த்தியிற்படியே இச்சதுர்த்திக்கும் அர்த்தமாகக் கடவது. இங்கு ப்ரணவம் பரசேஷதைகரஸ ஸ்வரூப ப்ரதிபாதநபரமான பொருளில் இச்சதுர்த்தீ தாதர்த்யத்தை விவக்ஷிக்கையாலே ஆத்ம பரமாத்மாக்களுடைய சேஷசேஷிபாவம் ப்ரகாச்யமாகையால் நிருபாதிக ஸர்வசேஷியான ஈச்வரனைப் பற்றத் தான் நிருபாதிக சேஷமானபடி அநுஸந்தேயம். "த்வம் மே" என்று ஸ்வாமியான ஸர்வேவரன் தொடர்ந்து பிடித்தாலும், "அஹம் மே" என்று திமிறப் பண்ணும் அஹங்கார விசேஷத்தாலே அஸத்கல்பனான இஜ்ஜீவாத்மாவை சேஷத்வாநுஸந்தாநம் உஜ்ஜீவிப்பிக்கிற தாகையாலே இதின் ப்ராதாந்யம் தோற்றுகைக்காக தர்மிக்கு முன்னே சேஷியோடே ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற்று.

நிச்சிதே பரசேஷத்வே சேஷம் ஸம்பரிபூர்யதே
அநிச்சிதே புநஸ்தஸ்மிந் அந்யத் ஸர்வமஸத்ஸமம்

விளக்கம் – இந்தக் கருத்தானது, முண்டக உபநிஷத்தில் (2-2-4) – ப்ரணவோ தநு: சரோ ஹி ஆத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்யமுச்யதே – என்பதான ப்ரணவத்தை வில்லாகவும், ஆத்மாவை அம்பாகவும், ப்ரஹ்மத்தை எய்யப்படவேண்டிய இலக்காகவும், மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபடாமல் இருத்தல் என்பது குறியை அடித்தலாகவும் கூறப்பட்ட வாக்கியம் மூலமும் தெளிவாகிறது. திருமந்த்ரத்தில் உள்ள ப்ரணவத்தின் மூலம் ஆத்மசமர்ப்பணம் உணர்த்தப்படும்போது, ப்ரணவமானது தனி மந்த்ரமாக உள்ளபோது அதில் காணப்படும் (அகாரத்தில் காணப்படும்) நான்காம் வேற்றுமை என்பது போன்றே திருமந்த்ரத்திலும் கொள்ளவேண்டும். மாறாக ப்ரணவம் என்பது அனைத்திற்கும் இயல்பான எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் பொருட்டு உள்ள ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதாக உள்ளது என்று பொருள் கொண்டால், ப்ரணவத்தின் நான்காம் வேற்றுமையானது, "பிறருடைய பயனையே தனது பயனாகக் கொள்ளுகை" என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. ஆகவே ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் இடையே இயல்பாகவே உள்ளதான அடிமை – எஜமானன் என்னும் உறவையே அது உணர்த்துகிறது. ஆகவே ஸர்வேச்வரன் நமக்கு இயற்கையாகவே எஜமானன் என்றும்,

நாம் அவனுக்கு இயற்கையாகவே அடிமைகள் என்றும் உணரவேண்டும். ஸர்வேச்வரன் ஜீவனிடம், "த்வம் மே – நீ எனக்கு உரியவன்" என்று கூறி பிடிக்க முயலும்போது, ஜீவாத்மா, "அஹம் மே – நான் எனக்கே உரியவன்" என்று கூறி அகல முயல்கிறான். ஆகவே, "நாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை" என்னும் எண்ணம் மட்டுமே ஜீவனை நிலை நிறுத்தும் என்றும், அல்லது ஜீவாத்மாவின் இருப்பு என்பது இல்லாமல் ஆகும் என்றும் உணரவேண்டும். இத்தகைய உண்மையின் முக்கியத்வத்தை உணர்த்தும் பொருட்டே, ப்ரணவத்தில் ஜீவாத்மாவைக் கூறும் "ம" என்பதற்கு முன்பாகவே, இந்த உறவை உணர்த்துவதான "அ" அமைக்கப்பட்டது.

நிச்சிதே பரசேஷத்வே சேஷம் ஸம்பரிபூர்யதே
அநிச்சிதே புநஸ்தஸ்மிந் அந்யத் ஸர்வமஸத்ஸமம்

இதன் பொருள் – ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை என்னும் நிலை நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தால், சாந்தி முதலானவை நன்றாகப் பூர்த்தியாகும். இத்தகைய ஸம்பந்தம் இல்லையென்றால், அனைத்தும் இருந்தாலும், இல்லாமல் இருத்தல் என்னும் நிலைக்குச் சமமே ஆகும்.

திவ்யதம்பதிகள் இருவரும் அனைவருக்கும் எஜமானர்கள்

மூலம் – இப்படி ஈச்வரன் ஸர்வசேஷியாம்போது,

அஸ்யா மம ச சேஷம் ஹி விபூதிரூபயாத்மிகா
இதி ச்ருதிரஸ்ஸித்தம் மச்சாஸ்த்ரேஷ்வபி மாநத என்றும்,

உபயாதிஷ்டாநம் சைகம் சேஷித்வம் என்றும்

சொல்லுகிறபடியே ஸபத்நீகனாயிருக்கும். அக்நீஷோமீயாதிகளிற்போலே ஆத்ம ஹவிருத்தேச்ய தேவதாத்வம் இருவர்க்கும் கூடவென்று தோற்றுகைக்காக சேஷிகள் இருவராயிருக்க சேஷித்வமேகமென்கிறது. மத்யமாக்ஷரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகச் சொல்லுகிற கடச்ருதி வாக்யத்தைப் பராமர்சித்தால் இருவரையும் பற்ற இவ்வாத்மா

சேஷமென்னுமிடம் சாப்தம். சேஷத்வமாவது தனக்கு ஓர் உபகாரத்தைப் ப்ராதாநமாகப் பற்றலன்றிக்கே பரோபகாரார்ஹமாகை. இத்தை "பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:, பர: சேஷீ" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளபோது, கீழே உள்ள வாக்கியங்களின்படி, அவன் தன்னுடைய பத்னியுடன் சேர்ந்தே அவ்விதமாக இருப்பான்:

- விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - அஸ்யா மம ச சேஷம் ஹி விபூதிரூபயாத்மிகா இதி ச்ருதிரஸ்ஸித்தம் மச்சாஸ்த்ரேஷ்வபி மாநத – இரண்டுவிதமான விபூதிகளும் எனக்கும், பிராட்டிக்கும் அடிமையானது என்று அனைத்து வேதாந்தங்களும், பாஞ்சராத்ரமும் கூறுகின்றன

- உபயாதிஷ்டாநம் சைகம் சேஷித்வம் – எஜமானத்தன்மை என்பது இருவரிடமும் உள்ளது

அக்நீஷோமீய யாகத்தில் அவிர்பாகம் என்பது ஸோமன் மற்றும் அக்னி ஆகிய இருவருக்கும் தனித்தனியே அல்ல, இருவருக்கும் சேர்ந்தே அளிக்கப்படுகிறது; அதே போன்று, ஆத்மஸமர்ப்பணம் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கும் பெரியபிராட்டிக்கும் சேர்ந்தே செய்யப்படுகிறது. (அடுத்து கட ச்ருதி வாக்கியம் ஒன்றைக் கூறுகிறார். அந்த வாக்கியம்:

> அகாரேணோச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேச்வரோ ஹரி:
> உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீ: உகாரேணோச்யதே ததா
> மகாராஸ்து தயோர்தாஸ இதி ப்ரணவ லக்ஷணம்

இதன் பொருள் – "அ" என்பதன் மூலம் அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஈச்வரனாகிய விஷ்ணு கூறப்படுகிறான்; "உ" என்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனால் எப்போதும் தாங்கப்படும் லக்ஷ்மீ கூறப்படுகிறாள்; "ம" என்பதன் மூலம் இவர்கள் இருவருக்கும் ஜீவாத்மா அடிமை என்று கூறப்படுகிறான்; இதுவே ப்ரணவத்தின் கருத்து). கட ச்ருதியில்

மக்ஷாலக்ஷ்மியைக் குறிக்கும் நடு எழுத்தான “ம” என்பதை நோக்கினால், ஜீவாத்மா இருவருக்கும் அடிமை என்பது தெளிவாகிறது. அடிமைத்தனம் என்பது தனக்காக எதனையும் எதிர்நோக்கி இராமல், மற்றவர்களுக்காக இருப்பதாகும். இதனை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தன்னுடைய வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் - பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:, பர: சேஷீ – மற்றவர்களுக்கு ஓர் அதிசயத்தை உண்டாக்கவேண்டும் என்னும் ஆசை காரணமாக ஏற்கத்தக்கதாக உள்ள நிலை என்பது எந்த ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபமோ அதே சேஷம், அந்த அதிசயத்தை அடைபவன் சேஷீ – என்றது காண்க.

மூலம் – இவ்விடத்தில் ச்ருதியில் தோற்றின ஷஷ்டீ த்விவசனம் லுப்தம். இங்கு ஸம்பந்த ஸாமாந்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தியையான ஷஷ்டியானது ப்ரமாணஸித்தமாய் அபேக்ஷிதமான விசேஷத்திலே விச்ரமிக்கக் கடவது. தாதர்த்யமாகிற உபயுக்தமான ஸம்பந்த விசேஷம் வ்யக்தமாகைக்காகச் சதுர்த்தி த்விவசனம் ஏறி லோபித்துக் கிடக்கிறதாகவுமாம். அப்போது லுப்தமான சதுர்த்தி த்விவசனத்தினுடைய விவரணமாகிறது இருவருக்கும் தாஸன் என்கிற ச்ருதி. இப்படி ஹவிருத்தேச்ய தேவதா த்வந்த்வத்தில் ஹவிஸ்ஸுபோலே இருவரையும் பற்ற இவ்வாத்மா சேஷமென்னும்போது இங்கு அவதாரணம் அர்த்தம். இவர்களிருவருக்கும் இவ்வாத்மா அநந்யார்ஹ நிருபாதிக சேஷம் என்றதாயிற்று.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தில், காணப்படுவதான ஆறாம்வேற்றுமை இருமை என்பது மறைமுகமாக உள்ளது. பொதுவாக உறவைக் குறிப்பிடுவதான ஆறாம் வேற்றுமை என்பது, ப்ரணவத்தில் சேஷனுக்கும் சேஷிக்கும் இடையே உள்ள பந்தத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. அல்லது ஆறாம்வேற்றுமை இருமை மூலம், அவர்கள் இருவருக்காக மட்டுமே ஜீவாத்மா உள்ளான் என்பது மறைமுகமாக உணர்த்தப்பட்டது எனலாம். “இருவருக்கும் அவிர்ப்பாகம் போன்று” என்று மேலே கூறியதை நோக்கினால், மறைமுகமான இருமை வசனத்தை உணரலாம். ப்ரணவத்தில் உள்ள “உ” என்பது லக்ஷ்மியைக் குறிப்பதாகவும், ஜீவாத்மா இருவருக்கும் தாஸன் என்றும் கொண்டால், “உ” என்பதன் மூலம் “இருவருக்கு மட்டும்” என்பது நேரடியாக உணர்த்தப்படவில்லை என்றாலும், இந்த இடத்தின் பொருளை நோக்கும்போது தெளிவாகிறது. ஆகவே ஜீவாத்மா இயல்பாகவே “இந்த இருவருக்கும் அடிமை” என்பதும், மற்ற யாருக்கும் வசப்பட்டவன் அல்லன் என்றும் தேறுகிறது.

ப்ரணவத்தில் உள்ள “உ” என்னும் எழுத்து ஸர்வேச்வரனுக்கு அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் அடிமை அல்ல என்பதைக் கூறுதல்

மூலம் – இம்மத்யமாக்ஷரம் ச்ரௌதப்ரயோகத்தாலே அவதாரணபரமானபோது இத்தம்பாதிகளையொழிந்தார்க்கு நிருபாதிகசேஷம் என்று சங்கியாமைக்காக அந்யயோக வ்யவச்சேதம் இங்கே சாப்தம். இத்தாலே அந்யரைப் பற்ற சேஷத்வம் ஸ்வரூப ப்ராப்தமன்று என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகையாலே யதாவஸ்திதாமஜ்ஞாநம் உடையவனுக்குத் ததீயபர்யந்தமாக தேவதாந்தர ஸ்பர்சம் நிவ்ருத்தமாயிற்று. பகவதபிமதமான பாகவத சேஷத்வத்தாலே அந்யசேஷத்வதோஷம் வாராதென்னுமிடம் புருஷார்த்த காஷ்டையிலே சொன்னோம். இப்படி அந்யயோக வ்யவச்சேதம் சப்தமாகப் பெற்றால் அயோக வ்யவச்சேதமும் காலஸங்கோசகம் இல்லாமையாலே ஸித்தம். இச் சேஷத்வ அயோக வ்யவச்சேதத்தாலே ஈச்வரனுக்கு ப்ருதக்ஸித்தி அநர்ஹ விசேஷமாய்த் தோற்றின சேதந த்ரவ்யத்துக்கும் அசித்துக்குப் போலே சரீரத்வம் ப்ரகாசிதம்.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான “ம” என்பது, வேதங்களில் ப்ரயோகிக்கும் பொருளான “மற்றொன்றின் தொடர்பை அறுத்தல்” என்னும் பொருளில் கொள்ளப்பட்டால், ஜீவாத்மாவுக்கு மற்ற தேவதைகளுடன் இயற்கையாகவே தொடர்பு உள்ளதோ என்னும் ஐயத்தை நீக்குவதாகவே அமைகிறது; இந்த சந்தேக நீக்கம் என்பது அந்த எழுத்தின் மூலம் மட்டுமே உண்டாகிறது. அந்த எழுத்தானது, ஸர்வேச்வரனுக்கு அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் அடிமையாக இருத்தல் என்பது ஜீவனுக்கு இயல்பாகவே அமைந்தது அல்ல என்பதைக் கூறுவதால், தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் உள்ள ஒருவனுக்கு மற்ற தேவதைகளுடனான தொடர்பு இருக்கக்கூடாது என்பது மட்டும் அல்லாமல், அந்த மற்ற தேவதைகளுடைய அடியார்களுடனும் தொடர்பு இருத்தல் ஆகாது என்பதை உணர்த்துகிறது. புருஷார்த்த காஷ்டாதிகாரத்தில், பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பது பகவானுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்துவதாகும் என்று கூறப்பட்டதால், பகவான் அல்லாமல் மற்றவர்களுக்கு (பாகவதர்களுக்கு) அடிமையாக இருத்தல் என்பதில் எந்தவிதமான தோஷமும் உண்டாகாது. இந்த “உ” என்னும் எழுத்து மூலம் மற்றவர்களுக்கு அடிமையாக இருக்கும் தன்மை விலக்கப்படுகிறது என்று கூறும்போது, ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை அல்லாமல் உள்ள நிலையும் விலக்கப்படுகிறது.

இப்படியாக ஜீவனுக்கு அடிமைத்தனம் என்பது விலக்கப்படாமல் உள்ளதால், இத்தகைய சேதநவஸ்துவானது ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து பிரிக்க இயலாத ஒரு விசேஷணமாக (அல்லது தனித்து இருக்கக் கூடிய தகுதி அற்றதான விசேஷணமாக) உள்ளது என்றாகிறது; ஆகவே அசேதங்கள் எவ்விதம் அவனுடைய சரீரங்களாகவே உள்ளனவோ, அது போன்றே இந்த சேதன வஸ்துக்களும் அவனுடைய சரீரங்களாகவே உள்ளன என்று தேறுகிறது.

ப்ரணவத்தில் உள்ள “ம” என்னும் எழுத்து ஜீவனைக் கூறுகிறது என்பதற்கான விளக்கம்

மூலம் – த்ருதீயாக்ஷரம் இங்கு அவச்யாநுஸந்தேயமான ஜீவனை முன்னாகக் கொண்டு உக்தமான சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயமான ஸர்வத்தையும் உபலக்ஷிக்கிறது. இது ஜீவாத்ம வாசகமென்னுமிடம்

மகாரம் ஜீவபூதம் து சரீரே வ்யாபகம் ந்யஸேத் என்றும்,

பஞ்சார்ணாநாம் து பஞ்சாநாம் வர்க்காணாம் பரமேச்வர:
ஸம்ஸ்தித: காதிமாந்தாநாம் தத்த்வாத்மத்வேந ஸர்வதா என்றும்,

பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேணேந்த்ரியாணி ச
டவர்க்கேண தவர்க்கேண ஜ்ஞாநகந்தாதயஸ்ததா
மந: பகாரேணைவோக்தம் பகாரேண த்வஹம்க்ருதி:
பகாரேண பகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே
ஆத்மா து ஸ மகாரோயம் பஞ்சவிம்ச: ப்ரகீர்த்தித: என்றும்

தத்த்வஸாகரஸம்ஹிதாதிகளிலே பஞ்சவிம்சதி தத்த்வங்களுக்கும் ககாரம் முதலான இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களும் வாசகங்களாக வகுத்துச் சொல்லுகையாலே ஸித்தம். இத்தால் ஜடத்வாசேதநத்வாதி தோஷாச்ரயங்களான இருபத்தினாலு தத்துவங்களைக்

காட்டிலும், ஸர்வகாரணமாகவும், ஸர்வரக்ஷகனாகவும், ஸர்வசேஷியாகவும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் தோற்றின ஷட் விம்சகனிற் காட்டிலும் ஜீவாத்மாவுக்கு வேறுபாடு ஸித்தித்தது. இத்திருமந்த்ரத்தில் மகாரங்களும் நாரசப்தமும் நிஷ்கர்ஷ விவக்ஷையாலே விசேஷணமாத்ரபரங்கள்.

விளக்கம் – மூன்றாவது எழுத்தான "ம" என்பது ஜீவாத்மாவை மட்டுமே குறிக்கவில்லை, ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள சேதந அசேதநங்கள் அனைத்தையுமே குறிக்கிறது. ஆனாலும், "ம" என்பது குறிப்பாக ஜீவாத்மாவைக் காட்டுகிறது என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- மகாரம் ஜீவபூதம் து சரீரே வ்யாபகம் ந்யஸேத் – ஜீவனைக் குறிக்கும் "ம" என்னும் எழுத்து மூலம் வ்யாபகந்யாஸம் செய்யவேண்டும்.

- தத்துவஸாகரஸம்ஹிதை - பஞ்சார்ணாநாம் து பஞ்சாநாம் வர்க்காணாம் பரமேச்வர: ஸம்ஸ்தித: காதிமாந்தாநாம் தத்த்வாத்மத்வேந ஸர்வதா – ஸம்ஸ்க்ருத மொழியில் உள்ள முதல் "க" தொடங்கி "ம" முடிய உள்ள இருபத்து ஐந்து (ஐந்து வரிசைகள் X ஐந்து எழுத்துக்கள் = 25) எழுத்துக்களும், இருபத்து ஐந்து தத்துவங்களைக் குறிக்கின்றன. இருபத்து ஐந்து தத்துவங்களின் ஆத்மாவாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்.

- பாத்மோத்தரபுராணம் (4-25,26,27) - பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேணேந்த்ரியாணி ச டவர்க்கேண தவர்க்கேண ஜ்ஞாநகந்தாதயஸ் ததா மந: பகாரேணைவோக்தம் பகாரேண த்வஹம்க்ருதி: பகாரேண பகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே ஆத்மா து ஸ மகாரோயம் பஞ்சவிம்ச: ப்ரகீர்த்தித: - ஸம்ஸ்க்ருத மொழியில் உள்ள "க" வர்க்கம் மூலம் (ஐந்து எழுத்துக்கள்) பஞ்சபூதங்களும், "ச" வர்க்கம் மூலம் ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களும், "ட" வர்க்கம் மூலம் ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்களும், "த" வர்க்கம் மூலம் ஐந்து தந்மாத்ரைகளும், "ப (प)" மூலம் மனமும், "ஃப (फ)" மூலம் அஹங்காரமும், "ப (ब)" மூலம் மஹானும், "ப (भ)" மூலம் ப்ரக்ருதியும் கூறப்படுகின்றன. "ம" மூலம் கூறப்படும் ஜீவாத்மா இருபத்து ஐந்தாவது தத்துவம் ஆகிறான்.

ஆக இப்படியாக, தத்த்வஸாகரஸம்ஹிதை முதலானவற்றில் இருபத்து ஐந்து தத்துவங்களை உணர்த்துவதாக “க” தொடங்கி உள்ள எழுத்துக்கள் கூறப்பட்டன. இதன் மூலம் ஜடமாகவும் அசேதனமாகவும் இருக்கும் தோஷங்கள் உள்ள இருபத்து நாலு தத்துவங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகவும்; அனைத்திற்கும் காரணமாகவும், அனைத்தையும் காப்பவனாகவும், அனைவருக்கும் எஜமானனாகவும், “அ” என்னும் எழுத்தால் கூறப்படுபவனும்,இருபத்து ஆறாவது தத்துவமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகவும் ஜீவாத்மா உள்ளான் என்பதும் தேறுகிறது. திருமந்த்ரத்தில் உள்ள “ம” என்னும் எழுத்தும், “நார” என்னும் பகுதியும் வரையறுத்துக் கூறுகின்ற விருப்பம் காரணமாக ஜீவனையே உணர்த்துவதாகும்.

மூலம் – இவ்வக்ஷரம் வ்யாகரண ப்ரக்ரியைப் பார்த்தால் “மந ஜ்ஞாந” இத்யாதி தாதுக்களிலே நிஷ்பந்நமான பதமாகையாலே “ஜ்ஞ: அத ஏவ” என்கிற அதிகரணத்திற்படியே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய், ஜ்ஞாநகுணகனுமாய் அணுவான ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகப் பொதுவிலே சொன்னாலும் இவன் ஸ்வரூபம் அநுகூலமாகப் ப்ரமாணஸித்தமாகையாலே ஆநந்தரூபமான விசேஷமும் ஸித்திக்கும். ஜ்ஞாநகுணகனென்னுமிடம் சொன்னால் ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே முக்த தசையில் நிருபாதிக ப்ரஸரணமாய் ஸங்கோசரஹிதமான ஜ்ஞாநம் குணமானமை தோற்றும்.

விளக்கம் – “ம” என்னும் எழுத்தை இலக்கண ரீதியில் ஆராய்ந்தால், “மந்” என்னும் வினைப்பகுதியிலிருந்து இந்த எழுத்து தோன்றுகிறது. இந்த வினைப்பகுதிக்கு “ஞானம்” என்று பொருள். ஆகவே இந்தப் பதம், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-19) - ஜ்ஞ: அத ஏவ – ஞானத்தைக் குணமாகக் கொண்டவன் – என்று கூறுவதற்கு, ஞானத்தையே ஸ்வரூபமாகவும் குணமாகவும் கொண்டுள்ளவனும், அணு அளவே உள்ளவனாகவும் இருக்கும் ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கும். ஜீவாத்மாவை “ஞானஸ்வரூபன்” என்று பொதுவாக உரைத்தாலும், இந்த ஸ்வரூபமானது தகுந்த ப்ரமாணங்களால் கூறப்படுவதால், ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஆனந்தமயமானதும் ஆகும் என்பது தானாகவே தேறுகிறது (அதாவது ஆனந்தமயமாக உள்ளதும் ஒருவிதமான ஞானமே என்று கருத்து). ஜீவாத்மா

ஞானத்தைக் குணமாகக் கொண்டவன் என்று உரைக்கும்போது, அவன் இவ்விதமாக ஞானத்தைக் கொண்டிருத்தல் குறித்து எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகளையும் ப்ரமாணங்கள் கூறாத காரணத்தால், அவனுடைய முக்திநிலையில் அவனுடைய ஞானமானது எந்தவிதமான சுருக்கமும் இல்லாமல் எங்கும் பரவி நிற்கிறது; இதன் மூலம் ஞானம் அவனுக்குக் குணமாக உள்ள நிலை வெளிப்படுகிறது.

மூலம் – இப்படிப் பரிசுத்தமான ஸ்வாபாவிகரூபத்தைப் பார்த்தால் அசேதநங்களிலுள்ள ஜடத்வாதிகளும் கழிந்து ஸம்ஸார தசையிலுள்ள க்லேசாதிகளும் கழிந்து நிற்கையாலே ஸ்வரூப தர்மங்களிரண்டிலுமுள்ள நிர்மலத்வம் அநுஸம்ஹிதமாயிற்று. இந்தப் பரசேஷதைக ரஸ பரிசுத்த ஸ்வரூபமே முமுக்ஷு தசையிலே அநுஸந்தேயம் என்னுமிடம், “வ்யதிரேக: தத்பாவ பாவித்வாத் ந து உபலப்திவத்” என்னும் ஸூத்ரத்திலே ஸித்தம். இவனுக்கு முமுக்ஷு தசையில் பலதசாநுஸந்தாநம் பலாபேக்ஷைக்கு உறுப்பாம். புருஷார்த்த பேதங்களுக்கு ஈடாக அநுஸந்தேயாகாரங்கள் வேறுபட்டிருக்கும் என்னுமிடம் ஸ்ரீகீதையில் அஷ்டமாத்யாயத்திலும் பாஷ்யாதிகளிலும் ஸுவ்யக்தம். ஜீவபேதம் ப்ரமாணிகமாகையால் இத் த்ருதீயாக்ஷரம் “நாத்மா ச்ருதே:” இத்யாதிகளிற்போலே ஜாத்யேகத்வபரம். இப்படி ஜீவதத்த்வத்தை எல்லாம் இங்கு “தாஸபூதாஸ்ஸ்வத: ஸர்வே ஹி ஆத்மந: பரமாத்மந:” என்கிறபடியே ஸாமாந்யேந பகவச்சேஷமாகச் சொன்னாலும் அதிலே தானும் அந்தர்கதனாகையாலே “அத: அஹமபி ஸே தாஸ:” என்னும் அநுஸந்தாநமும் ஸித்திக்கிறது.

விளக்கம் – ஜீவாத்மாவின் இயல்பானதும் பரிசுத்தமானதும் ஆகிய ஸ்வரூபத்தைக் காணும்போது, அதற்கு அசேதனங்களுக்கே உரிய ஜடத்தன்மைகளும், ஸம்ஸாரத்தின் வேதனைகளும் நீங்கியுள்ளதைக் காணலாம். ஆகவே ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் மற்றும் தர்மங்களில், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத நிலை பொருத்தியுள்ளதைக் காணலாம். முமுக்ஷு ஒருவன் ஜீவாத்மா தூய்மையான தன்மையையும், ஜீவாத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையில் மட்டுமே இன்பமாக உள்ளது என்பதையும் எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். இதனை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-3-52) - வ்யதிரேக: தத்பாவ பாவித்வாத் ந து உபலப்திவத் – ஜீவாத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரதசையைக் காட்டிலும் மோக்ஷ தசையில் உள்ள வேறுபாடு எண்ணப்படவேண்டும்; அந்த ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டவனாகக் காணப்படுவதால் – என்றது காண்க. முமுக்ஷு ஒருவனுக்கு மோக்ஷம்

என்னும் பலன் குறித்து எண்ணுவது, அந்தப் பலனை அடையவேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தை மேலும் தூண்ட காரணமாகிறது. அடையவேண்டிய புருஷார்த்தங்களுக்கு ஏற்றபடி த்யானங்களும் மாறுபடுவதை ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையின் எட்டாவது அத்யாயத்திலும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் மிகவும் தெளிவாகக் காணலாம். ப்ரமாணங்கள் பல ஜீவாத்மாக்கள் உள்ளன என்று கூறுகின்றன; ஆகவே "ம" என்னும் எழுத்து ஒருமையில் இருந்தாலும், அது ஜீவாத்மா என்னும் ஜாதியைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். இதனை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-18) - நாத்மா ச்ருதே: - ஜீவாத்மாவுக்கு உற்பத்தி இல்லை – என்று ஒருமையில் கூறுவது போன்றே கொள்ளவேண்டும். தாஸபூதாஸ்ஸ்வத: ஸர்வே ஹி ஆத்மந: பரமாத்மந: - அனைத்து ஆத்மாக்களும் இயல்பாகவே பரமாத்மாவுக்கு தாஸர்கள் – என்று அனைத்து ஜீவாத்மாக்களையும் பொதுவாகக் கூறினாலும், ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவுக்கு அடிமை என்பதால் ஒவ்வொருவரும், "அத: அஹமபி ஸே தாஸ: - நான் அவனுடைய அடிமை" என்று எண்ணவேண்டும்.

மூலம் – சேஷத்வஜ்ஞாநமும் ஸ்யஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாந நிவ்ருத்த்யாதிகளும் உபாய விசேஷ பரிக்ரஹமும் பலபூத சேஷவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையும் தனக்குப் பிறக்கிறதாகையாலே தன்னைப் ப்ரதாநமாகக் காட்டவேண்டுகையால் த்ருதீயாக்ஷரத்துக்கு விசேஷ்யபதமாக அஹம்சப்தத்தை அத்யாஹரித்து அந்வயமாகிறதென்றும் சில ஆசார்யர்கள் சொல்லுவார்கள். அப்போதும் ப்ரணவ விவரணமான "மம நாத யதஸ்தி யோஸ்ம்யஹ ஸகலம் தத்தி ததைவ மாதவ" இத்யாதிகளிற்படியே குணங்கள் ப்ரதாநாதுவர்த்திகளென்கிற ந்யாயத்தாலே தனக்கு சேஷமான குணாதிகளும் உபலக்ஷிதங்கள்.

விளக்கம் – தான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை என்னும் ஞானம், தான் சுதந்திரமானவன் என்ற எண்ணம் விலகுதல், ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தை மட்டுமே கைக்கொள்ளுதல், ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்னும் பலனுக்கான ப்ரார்த்தனை ஆகிய அனைத்தும் ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு உண்டாகவேண்டும். ஆகவே ப்ரணவத்தில் ஜீவனை ப்ரதானமாகக் காண்பிக்கவேண்டும் என்பதால், ப்ரணவத்தின் மூன்றாம் எழுத்தான "ம" என்பதற்கு "அஹம் = ஜீவனாகிய நான்" என்னும் பொருள் வருவிக்கப்படுவதாக சில ஆசார்யர்கள் உரைக்கிறார்கள். இவ்விதம் கொண்டாலும், ப்ரணவத்தின் விவரணமாக உள்ள ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (52) - மம நாத

யதஸ்தி யோஸ்ம்யஹ ஸகலம் தத்தி ததைவ மாதவ – மாதவா! “நான்”, “எனது” என்று கூறப்படும் வஸ்துக்கள் அனைத்தும் உன்னுடையது என்று அறிந்த பின்னர் உனக்கு நான் எதனைச் சமர்ப்பிக்க இயலும் – சில தன்மைகள் மட்டுமே கூறப்பட்டாலும், ஜீவனுக்கே உரிய அனைத்தும் இதில் மறைமுகமாக உணர்த்தப்பட்டதாகவே கொள்க.

மூலம் – வேறே சில ஆசார்யர்கள் அஸ்மச்சப்தத்தில் வ்யஞ்ஜனமாத்ரமான மகாரத்தை எடுத்து சாந்தஸப்ரக்ரியையாலே பூர்வோத்தரபாகங்கள் லோபித்து நிற்கிறதாய்த் த்ருதீயாக்ஷரம்தானே அஹமர்த்தத்தைக் காட்டுகிறதென்றும் யோஜிப்பார்கள். பரமாத்மாவுக்கு ஆத்மஹவிஸ்ஸை ஸமர்ப்பிக்க விதிக்கிற ந்யாஸவித்யையிலே ப்ரணவத்தை மந்த்ரமாக ஓதுகையாலே இது அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகமாகைக்காக இதிலே பராவராத்மவிஷயமான வாசகாம்சம் அபேக்ஷிதமானால் ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே ப்ரதமாக்ஷரம் உத்தேச்யகாரகத்தைச் சொல்லுகையாலும், மத்யமாக்ஷரம் அந்யார்த்தமாகையாலும், பரிசேஷ்யத்தாலே த்ருதீயாக்ஷரம் ஸமர்ப்பணீயமான ப்ரத்யகாத்ம ஹவிஸ்ஸைக் காட்டவேண்டியதால் இவ்வக்ஷரத்துக்கு அஹம் என்று பொருளாகை மிகவும் உசிதம். ஆகையாலேயிறே பட்டர் இங்குற்ற ப்ரணவத்துக்கு அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹம் என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று.

விளக்கம் – ஒரு சில ஆசார்யர்கள், வேத இலக்கணப்படி, "நான்” என்பதைக் குறிப்பதான “அஸ்மத்” என்பதின் முதல் பகுதியான “அஸ்” என்பதையும் இறுதிப் பகுதியான “அத்” என்பதையும் நீக்கி, நடுவில் உள்ள “ம்” என்னும் மெய்யெழுத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு, “நான்” என்னும் ஜீவாத்மாவை இந்த “ம்” என்பது குறிப்பது போன்றே, ப்ரணவத்தின் மூன்றாம் எழுத்தான மகாரமும் ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கிறது என்று உரைப்பர். தைத்திரீய உபநிஷத்தில் உள்ள ந்யாஸவித்யையில் ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவுக்கு அவிர்பாகமாய் சமர்ப்பணம் செய்யும்போது உச்சரிக்கவேண்டிய மந்த்ரமாக ப்ரணவமே உள்ளது. ஆகவே அந்த மந்த்ரத்தில் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதைத் தெளிவாக்கும் பொருட்டு, பரமாத்மா மற்றும் ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கும் சொற்கள் வெளிப்படையாக இருத்தல்வேண்டும் அல்லாமல் மறைமுகமாக இருத்தல் கூடாது. ப்ரமாணங்களின் அடிப்படையில் நோக்கினால் ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பது யாரிடம் சரணம் புகுகிறோமோ அந்த வஸ்துவைக் குறிப்பதாகவும், நடு எழுத்தான “உ” என்பது வேறு ஒரு அர்த்தத்தைக் குறிப்பதாகவும், மீதம் உள்ளதால் “ம”

என்பது சமர்ப்பிக்கப்படுவதான ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பதாகவும் ஆகிறது. இதனால்தான் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அஷ்டச்லோகியில் ப்ரணவத்துக்கு விவரணம் கூறும்போது, "அ என்னும் எழுத்தால் கூறப்படும் பகவானுக்கு மட்டுமே நான் உடைமையாக உள்ளேன்", என்றார்.

"நம:" என்பதன் விளக்கம்

மூலம் – இப்படியே நமஸ்ஸின் மகாரம் மூன்றத்தொரு ப்ரகாரத்தாலே ப்ரத்யகாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இது ஷஷ்டீ விபக்த்யந்தமாகையாலும் நகாரம் நிஷேதத்தைச் சொல்லுகையாலும் "ந மம" என்றதாயிற்று. நிஷேதத்தில் ஆதராதிசயம் தோற்றுகைக்காக நஞ் முன்னே கிடக்கிறது. இது த்ருஷ்டா ஸீதா என்னுமாப் போலேயிருக்கிறது. இம்மகாரத்தில் ஷஷ்டியானது ஸம்பந்தஸாமாந்ய முகத்தாலே உசிதஸம்பந்த விசேஷத்தை விவக்ஷிக்கிறது. இவ்வபிப்பிராயத்தாலேயிறே பட்டரும் "அத மஹ்யம் ந" என்றது. வாக்யங்களுக்கு அவதாரணத்திலே தாத்பர்யம் கொள்ளுகை உசிதமாகையாலே இப்ப்ரணவத்திலே மத்யமாக்ஷரஸித்தமான தாத்பர்யார்த்தத்தோடே உறவாயிருக்கிற இந்நமஸ்ஸின் பொருளே ஸர்வத்திலும் ஸாரமென்னுமிடம்

த்வயக்ஷரஸ்து பவேந்ம்ருத்யு: த்ரயக்ஷரம் ப்ரஹ்ம சாச்வதம்
மமேதி த்வயக்ஷரோ ம்ருத்யு: ந மமேதி ச சாச்வதம்

இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்டது.

ஸர்வ ஜிஹ்யம் ம்ருத்யுபதம் ஆர்ஜிவம் ப்ரஹ்மண: பதம்
ஏதாவாந் ஜ்ஞாநவிஷய: கிம் ப்ரலாப: கரிஷ்யதி

என்கிற ச்லோகத்துக்கும் இந்நமஸ்ஸின் பொருளிலே ப்ராதாந்யேந தாத்பர்யம்.

விளக்கம் – இவ்விதமாக "நம:" என்பதில் உள்ள "ம" என்பதும் முன்பே உரைக்கப்பட்டது போன்று "இருபத்து ஐந்தாவது தத்துவம், அறியக்கூடிய வஸ்து, நான்" என்பதான மூன்று

விதங்களில் கூறப்படும் ஜீவாத்மாவையே குறிப்பதாக உள்ளது. இங்குள்ள "ம" என்பது ஆறாம் வேற்றுமையாக உள்ளதாலும், "ந" என்பது "இல்லை" என்று மறுக்கும் பொருளைக் கொண்டதாக உள்ளதாலும், "ந மம - என்னுடையது இல்லை" என்று வந்தது. இங்கு "இல்லை" என்று மறுப்பதற்கு அதிக முக்கியத்வம் அளிக்கவேண்டும் என்பதால் "ந" என்பது முதலில் வந்தது; அனுமன் சீதையைக் கண்டதை முதலில் அறிவிக்கவேண்டும் என்பதால், "ஸீதா த்ருஷ்டா – சீதையைக் கண்டேன்" என்று கூறாமல், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-78) – த்ருஷ்டா ஸீதா – கண்டேன் சீதையை – என்பது போல இங்கும் கொள்க. "ம" என்ற ஆறாம் வேற்றுமை மூலம் பொதுவாக உறவுமுறை கூறப்பட்டாலும், இங்கு இதன் மூலம் "எஜமானன் – அடிமை" என்னும் ப்ரத்யேகமான உறவுமுறை உணர்த்தப்படுகிறது. இதன் காரணமாகவே ஸ்வாமி பராசரபட்டர் தனது அஷ்டச்லோகியில் (3) - அத மஹ்யம் ந – நான் எனக்காக இல்லை – என்றார். ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஒரு குறிப்பட்ட பொருளையே அளிப்பதற்காக உள்ளது என்னும் கருத்தின்படி, "நமஸ்" என்பது, "மட்டுமே (அதாவது நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே உரியவன், எனக்கு அல்ல)" என்னும் பொருளை அளிப்பதான ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான "உ" என்பது போலவே அமைந்துள்ளதாகும். இதனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (13-4) - த்வயக்ஷரஸ்து பவேந்ம்ருத்யு: த்ரயக்ஷரம் ப்ரஹ்ம சாச்வதம் மமேதி த்வயக்ஷரோ ம்ருத்யு: ந மமேதி ச சாச்வதம் – ஸம்ஸாரத்தின் காரணம் "மம" என்னும் இரண்டு எழுத்து, ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்குக் காரணம் "ந மம" என்னும் மூன்று எழுத்து – என்றது காண்க. இதே போன்று, மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (79-21) - ஸர்வ ஜிஹ்மம் ம்ருத்யுபதம் ஆர்ஜிவம் ப்ரஹ்மண: பதம் ஏதாவாந் ஜ்ஞாநவிஷய: கிம் ப்ரலாப: கரிஷ்யதி – மமகாரம் போன்ற பலவும் ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமான அறியாமையை வளர்ப்பதாகும், அடிமைத்தனம் போன்ற பலவும் மோக்ஷத்துக்குக் காரணமான ஞானத்தை வளர்ப்பதாகும், இது மட்டுமே அறியவேண்டியதாகும், மற்றவற்றைக் குறித்து விவாதித்து என்ன பயன் – என்ற வரியும் இதே கருத்தை உணர்த்துவதாகும்.

"நம:" என்பது ஜீவன் தனக்குத்தானே உரியவன் அல்லன் போன்ற பலவற்றை உணர்த்துதல்

மூலம் – இங்கு "ந மம" என்கிறது எதையென்னில், ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தை அநுஷங்கித்து நான் எனக்குரியேனல்லேன் என்றதாயிற்று. அத்யாஹாரத்திற் காட்டில் அநுஷங்கம் உசிதமென்னும் இடம் அனுஷங்காதிகரண ஸித்தம். இங்கு "ந மமாஹம்" என்று விசேஷிக்கையாலே கீழ் அந்யசேஷத்வத்தைக் கழிக்கிற மத்யமாக்ஷரம் கோபலீவர்த்த ந்யாயத்தாலே ஸ்வவ்யதிரிக்த விஷயம். "அஹம் ந மம" என்கிற வாக்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபமும் தனக்கு உரித்தல்லாமையாலே குணங்கள் ப்ரதாநாநுவர்த்திகள் என்கிறபடியே வேறொன்றையும் பற்றத் தனக்கு நிருபாதிக ஸ்வாமித்வம் இல்லையென்று விசேஷித்து அநுஸந்தாநம் பலித்தது. இது விசேஷ நிர்த்தேசத்துக்குப் ப்ரயோஜநம்.

விளக்கம் – (ஜீவாத்மா தனக்குத்தானே அடிமை அல்லன் என்று கூறுதல்) – இங்கு "ந மம" என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது என்னவென்றால், ப்ரணவத்தில் உள்ள மூன்றாவது எழுத்தான "ம" என்பது "நம:" என்பதுடன் இழுத்துச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டு, "ந மம" என்றாகி, "நான் எனக்கு உரியவன் அல்லேன்" என்னும் பொருளைத் தருகிறது என்பதாகும் (இவ்விதம் முன் பின் உள்ள எழுத்துக்களை இழுத்துக் கொள்வது அநுஷங்கம் எனப்படும்). அல்லது இத்துடன் "கிஞ்சித்" என்பதைச் சேர்த்துக் கொண்டு, "ஒரு பொருளும் எனக்கு உரியது அல்ல" என்னும் பொருளையும் உரைப்பதாகக் கொள்ளலாம் (இது போன்று புதிதாக ஒரு சொல்லை வருவித்துக் கொள்ளுதல் அத்யாஹாரம் ஆகும்). ஆனால், பூர்வமீமாம்ஸையில் அத்யாஹாரத்தைக் காட்டிலும், அநுஷங்கம் சிறப்பானது என்பதால், அதனையே கொள்க. இங்கு "ந மமாஹம்" என்பது "நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன்" என்பதைக் கூறுகிறது; ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான "உ" என்பதன் மூலம், "நான் ஈச்வரனுக்கு மட்டுமே உரியவன்" என்பதும், "மற்றவர்களுக்கு உரியவன்" என்பதை மறுப்பதும் கூறப்பட்டதால், இங்குள்ள "நம:" என்பதில் "நான்" என்பதும் அடங்கிவிடுகிறது (அதாவது "நான் மற்றவர்களுக்கு உரியவன் அல்லன்" என்பது மட்டும் அல்ல, "நான் எனக்கும் உரியவன் அல்லன்" என்று கருத்து). இது கோபலீவர்த்த ந்யாயத்தாலே ஆகும் ("கோ" என்றால் மாடு அல்லது காளை ஆகிய இரண்டையும்

குறிக்கும்; "பலீவர்த்த:" என்றால் காளையை மட்டுமே குறிக்கும்; "மாட்டைக் கொண்டு வா" என்றால், "இரண்டில் ஒன்றைக் கொண்டு வா" என்று பொருள்; இவற்றில் காளையை மட்டுமே கொண்டு வரவேண்டும் என்பதால், "கோ பலீவர்த்த:" என்பர். இது போன்றே ப்ரணவத்தில் உள்ள "ம" என்னும் எழுத்து, "மற்றவர்களுக்கு அடிமை அல்லன்" என்பதைக் கூறும்போது, "தனக்கும் அடிமை அல்லன்" என்பதையும் கூறுகிறது என்று கருத்து). "அஹம் ந மம" என்பதன் மூலம், "தனது ஸ்வரூபமும் தனக்கு உரியது அல்ல" என்று தேறுகிறது. இதன் மூலம் - குணங்கள், தன்மைகள் முதலானவை அவற்றை உடையவனையே பின்பற்றும் என்பது போன்று, தனக்கு வேறு எதனையும் இயல்பாகவே பின்பற்றும் உரிமை இல்லை என்பதும் தேறுகிறது.

மூலம் – இப்படி அநுஷங்கியாத பக்ஷத்தில் பொதுவிலே தன்னோடு துவக்குண்டாய்த் தோற்றுகிறவற்றையெல்லாம் என்னதன்றென்று தன் துவக்கறுக்கிறது. இத்தால் தன்னையும் தன்னுடைய குண விக்ரஹாதிகளையும் பற்றத் தன் விசேஷங்களைக் கழிக்கையாலே விபரீதாஹங்கார மமகாரங்களாகிற ஸம்ஸார மூலங்கள் சேதிக்கப்பட்டன. இங்கு கழிக்கிற அஹங்காரம் ப்ரமரூபமான புத்தி விசேஷம். மற்றும் தத்துவங்களில் எண்ணின அஹங்காரம் விவேக மாத்ரத்தால் கழிவதொன்றன்று; ஸூக்ஷ்ம சரீரம் விடுமளவும் இவனைத் தொத்திக் கிடக்கும். இவ் அசித்ஸம்பந்தம் இவனுக்குக் கழியாதிருக்க இதின் கார்யங்களாய் ப்ரமரூபங்களான அஹங்காராதி வ்யாதிகள் மூலமந்த்ராதிகளாலே ஸித்தமான விவேகமாகிற பேஷஜ விசேஷத்தாலே கழிகின்றன.

விளக்கம் – (ஜீவாத்மாவுக்கு எதுவும் அடிமை இல்லை) – "அஹம்" என்னும் பதத்திற்கு அநுஷங்கம் என்னும்படி பொருள் கொள்ளாமல், "ஒரு பொருளும் எனக்கு உரியது அல்ல" என்னும்படி அத்யாஹாரத்தில் பொருள் கொண்டால், தன்னுடன் தொடர்புள்ளது என்று தோன்றும் பொருள்கள் எல்லாம் தன்னுடையது அன்று என்ற எண்ணத்தால், தொடர்பற்றுப் போய்விடும். ஆக இவற்றின் மூலமாக "நம:" என்பது தன்னைக் குறித்தும் தன்னுடைய குணங்கள் முதலானவற்றைக் குறித்தும் உள்ள "இவை என்னுடையவை, நான்" முதலான ஸம்ஸாரம் உண்டாவதற்கு மூலகாரணங்களாக உள்ள அஹங்கார மமகாரங்களை, "ஒரு பொருளும் எனக்கு உரியது அல்ல " என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கி விலக்குகிறது. இங்கு கூறப்படும் அஹங்காரம் என்பது ஒருவிதமான புத்தி மயக்கம்

ஆகும். அஹங்காரம் என்ற பதம், இருபத்துநான்கு தத்துவங்களில் ஒன்றைக் குறிக்கவும் பயன்படும்; ஆனால் அந்த அஹங்காரம் என்பது விவேகத்தால் மட்டுமே நீங்குவதல்ல; ஜீவாத்மா தனது ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தைப் பிரியும்வரை அது தொடர்ந்தபடியே இருப்பதாகும். இந்த அஹங்காரம் என்ற அசித் வஸ்துவுடனான தொடர்பு ஜீவாத்மாவுக்கு விலகாமல் உள்ளபோதிலும், அதனால் உண்டாகும் நோய்களான அபிமானம் (என்னுடையது போன்ற சிந்தனைகள்) என்பதான மயக்கங்கள், அஷ்டாக்ஷரம் முதலான மூலமந்த்ரங்கள் மூலம் உண்டாகும் விவேகம் முதலான மருந்துகள் மூலம் விலகுகின்றன.

மூலம் – தனக்கு அந்யசேஷத்வம் ப்ரணவத்தில் மத்யமாக்ஷரத்திலே கழிகையாலே அந்யனான தன்னைப் பற்றத் தனக்கு சேஷத்வமில்லை என்று பிரித்துச் சொல்ல வேண்டாமையால் அந்யசேஷியாய்த் தோற்றின தனக்கு இங்கு ஏதேனுமொன்றையும் பற்ற நிரூபாதிக ஸ்வாமித்வம் கழிக்கையிலே தாத்பர்யமாகவுமாம். ஜீவனுக்கு சேஷமானவையெல்லாம் நிரூபாதிக ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வார்த்தமாகக் கொடுத்தவையிறே. ஜீவர்களுடைய நித்யங்களான குணாதிகள் ஈச்வரனுடைய நித்யேச்சாஸித்தங்கள். அசுத்த தசையிலும் சுத்த தசையிலும் உண்டான அநித்ய விக்ரஹாதிகள் இவர்களுடைய கர்மஜந்யமாயும் கர்மநிரபேக்ஷமாயுமுள்ள அநித்யேச்சா ஸித்தங்கள்.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான “ம” என்பதன் மூலம் ஜீவாத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு அல்லாமல் மற்றவர்களுக்கு அடிமை என்பது தள்ளப்படுகிறது; ஆக ஜீவாத்மா தனக்குத்தானே அடிமை அல்லன் என்பதைத் தனியாக மீண்டும் கூறவேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை. ஆக ஒருவனுக்குச் சிலர் அடிமைகளாகத் தோன்றினாலும் அல்லது இவன் யாருக்கும் அடிமை என்று தோன்றினாலும், அவர்களுக்கு இவன் இயல்பான எஜமானனும் அல்லன், இவன் அவர்களுக்கு இயல்பான அடிமையும் அல்லன். ஜீவனுடைய அடிமை என்று காணப்படும் அனைத்தும் (அவனுடைய சரீரம், குணங்கள் போன்றவை), ஜீவாத்மாவுடைய இயல்பான எஜமானனும், அனைத்து உயிர்களின் எஜமானனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனால், ஸர்வேவரன் பொருட்டு அளிக்கப்பட்டவையே ஆகும். ஜீவாத்மாவுக்கு எப்போதும் உள்ளதான குணங்கள் முதலானவை, ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பம் காரணமாகவே அளிக்கப்பட்டவை ஆகும். மேலும் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது உண்டாகும் சரீரங்களும், மோக்ஷம் கிட்டிய பின்னர்

உண்டாகும் சரீரமும் முறையே ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி, முற்பிறவியில் உண்டான கர்மபலன்கள் மற்றும் கர்மபலன் நீங்கிய நிலை ஆகியவற்றால் உண்டாகின்றன.

மூலம் – ப்ரணவத்தில் அந்யசேஷத்வம் கழிகையாலே பரமாத்மாவிற் காட்டில் அந்யனான தனக்குத்தான் சேஷனல்லனென்னுமிடம் ஸித்திக்கையாலும், தான் வேறொருத்தர்க்குச் சேஷமல்லாதாப்போலே வேறு ஒன்றும் தன்னைப்பற்ற நிருபாதிக சேஷமன்று என்னுமிடம் இங்கே வருகையாலும் ப்ரணவத்தில் தோற்றாத ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியிலே நமஸ்ஸுக்குத் தாத்பர்யமாகவுமாம். அப்போது பூர்வப்ரயுக்த மகாரத்தை அநுஷங்கித்து நான் எனக்கு நிர்வாஹகனல்லேனென்று சொல்லிற்றாயிற்று. ஸ்வாதந்த்ர்ய பதமாத்ரத்தை அத்யாஹரித்து “ந மம ஸ்வாதந்த்ர்யம்” என்றதாகவுமாம். இச்சேதநனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியாவது நிரபேக்ஷ கர்த்ருத்வாநர்ஹதை. இதுக்கு அடி பத்தாவஸ்தையிலும் முக்தாவஸ்தையிலும் ஸ்வபுத்திபூர்வ ப்ரவ்ருத்தி பண்ணா நின்றாலும் ஈச்வரன் கொடுத்த கரணாதிகளைக் கொண்டு அவன் ப்ரேரகனுமாய் ஸஹகாரியுமாக ப்ரவர்த்திக்க வேண்டுகை.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தில் ஜீவாத்மா (ஸர்வேச்வரன் தவிர வேறு) யாருக்கும் அடிமை அல்லன் என்று கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் ஜீவாத்மா தனக்கும் கூட தான் அடிமை அல்ல என்றாகிறது. ஆக இதன் மூலம் தானே தனக்கு அடிமை அல்லாதபோது, தனக்கும் ஏதும் அடிமை அல்ல என்பதும் தேறுகிறது. ஆனால், இந்தக் கருத்து (தான் தனக்கு அடிமை அல்ல என்னும் கருத்து) ப்ரணவத்தில் வெளிப்படவில்லை. ஆகவே இந்தக் கருத்து “நம:” என்பதன் மூலம் வெளிப்படுகிறது என்று கொள்க. இவ்விதம் கொள்ளும்போது, ப்ரணவத்தில் உள்ள “ம” என்னும் எழுத்தை “நம” என்பதில் இணைத்துக் கொண்டு (ந மம), “நான் என்னை நிர்வாகம் செய்யவல்லவன் அல்லன்” என்பது வெளிப்படுகிறது. இதே போன்று, “ந மம” என்பதன் இறுதியில் “ஸ்வாதந்த்ர்யம்” என்பதைச் சேர்த்துக் கொண்டு, “ந மம ஸ்வாதந்த்ர்யம் = எனக்கு சுதந்திரம் இல்லை” என்பதும் வெளிப்படுகிறது. “சுதந்திரம் இல்லை” என்றால், ஸர்வேச்வரனுடைய உதவி இல்லாமல் ஜீவாத்மா எந்த ஒரு செயலையும் செய்ய இயலாது என்று கருத்து. இதன் காரணம் என்னவென்றால் - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோதும், முக்தி அடைந்தபோதும் ஜீவாத்மா தன்னுடைய அறிவுக்கு ஏற்றபடி செயல்களைச் செய்தாலும், அவற்றை

ஸர்வேச்வரன் அளித்த இந்த்ரியங்களைக் கொண்டும், அந்த இந்த்ரியங்களை ஸர்வேச்வரன் தூண்டுவது கொண்டும் மட்டுமே செய்கிறான்.

நம: என்பது ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவன் என்பதை உணர்த்துகிறது

மூலம் – ஈச்வரனுக்கு ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதியிலே சொன்ன ஸர்வரக்ஷகத்வம் உபாயாதிகாரிகள் பக்கல் ஏதேனும் ஓர் உபாயத்திலே ப்ரேரித்துக் கொண்டே வரக்கடவது. ஜீவன் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமான உபாயாநுஷ்டானத்திலும் பராதீநகர்த்தாவாகையாலும், இவ்வுபாயம் அனுஷ்டித்தாலும் பலப்ரதாநரூப ரக்ஷை பண்ணுவான் ப்ரஸந்நனான ஸர்வேச்வரனாகையாலும் ப்ரதாமாக்ஷரத்திலே ப்ரக்ருதியாலே சொல்லப்பட்ட அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வமே இந் நம: சப்தத்தாலும் த்ருடீக்ருதம். இப்படி ப்ரதமசதுர்த்தியாலே ப்ரதிபந்நமான ஈச்வரனுடைய நிருபாதிக ஸர்வ சேஷத்வமும் ஜீவனுக்கு ஏதேனும் ஒன்றையும் பற்ற நிருபாதிக ஸர்வசேஷத்வம் கழித்த முன்புற்ற யோஜனையாலே த்ருடீக்ருதமாயிற்று. இஜ்ஜீவனுக்குள்ள ஸ்வாதந்த்ர்யமும் “பராத்து தச்சேத:” என்கிற ந்யாயத்தாலே நிருபாதிக ஸ்வாதந்த்ரனாய் ஸர்வார்த்த ப்ரவ்ருத்தனான பரமாத்மா வடிவாக வந்தது. அப்படியே வஸ்த்வந்தரங்களைப் பற்ற இஜ்ஜீவனுக்கு சேஷத்வமும் நிருபாதிக சேஷியான அவன் ஸர்வார்த்தமாகக் கொடுக்க வந்தது.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படும் “ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவன்” என்னும் பொருளானது, அதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளுபவர்களிடம் உள்ள ஏதேனும் ஒரு உபாயத்தின் அடிப்படையில் உண்டாகிறது. ஜீவன் தானாக ஒரு உபாயத்தைக் கைக்கொண்டாலும், அதற்கான செயல்பாடுகளைச் செய்ய அவன் ஸர்வேச்வரனையே நாடவேண்டும் என்பதாலும், அந்த உபாயத்தை ஜீவன் செய்தாலும் அதற்கான பலனை அளித்துக் காப்பாற்றுபவன் கருணை நிறைந்த ஸர்வேச்வரன் என்பதாலும், ப்ரணவத்தின் தொடக்க எழுத்தான “அ” என்பதால் கூறப்பட்ட “ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவன்” என்னும் கருத்தே “நம:” என்பதன் மூலமும் உறுதியாகிறது. இதே போன்று ப்ரணவத்தின்

முதல் எழுத்தான “அ” என்பதில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமை மூலம் உணர்த்தப்படுவதான “ஸர்வேச்வரன் அனைத்திற்கும் இயற்கையான எஜமானன்” என்பதும், ஜீவனுக்கு இயல்பாகவே எதுவும் அடிமையல்ல என்று முன்பு கூறப்பட்டதால் தெளிவாகிறது. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-40) - பராத்து தச்சேத: - ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாவின் வசப்பட்டது – என்று கூறுவதால், ஜீவாத்மா சுதந்திரமாக ஒரு செயலைச் செய்வது போன்று தோன்றுவது எதனால் என்றால், அவனுடைய இயல்பான எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் அவ்விதம் செய்ய அனுமதி அளித்ததால் ஆகும்.

ஸ்ரீமாந் ஸ்வதந்த்ர: ஸ்வாமீ ச ஸர்வத்ராந்யாநபேக்ஷயா
நிரபேக்ஷ ஸ்வதந்த்ரத்வம் ஸ்வாப்யம் சாந்யஸ்ய ந க்வசித்

பொருள் – பெரியபிராட்டியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் அனைத்து வஸ்துக்களிலும், மற்ற யாரையும் நாட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் சுதந்திரமாகவும், எஜமானனாகவும் உள்ளான். வேறு யாருக்கும் எந்த விஷயத்திலும் மற்ற யாரையும் நாட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் சுதந்திரமாகவும், எஜமானனாகவும் இருக்கும் நிலை இல்லை.

தாஸஸ்ய நமஸச்சேமௌ ஸாரௌ தேசிக தர்சிதௌ
அநந்ய சரணத்வாதே: அதிகாரஸ்ய ஸித்தயே

பொருள் – ப்ரணவம் மற்றும் “நம:” ஆகிய இரண்டின் இந்த ஆழ்கருத்துக்கள், மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாமல் இருத்தல் முதலான தகுதிகள் கிட்டுவதற்காக ஆசார்யர்களால் உபதேசிக்கப்பட்டவை ஆகும்.

மூலம் – லோகத்தில் ஸ்வாமித்வ ஸ்வாதந்த்ர்யங்கள் அபிமதங்களாயும், தாஸத்வ பாரதந்த்ர்யங்கள் அநபிமதங்களாயும் தோற்றுகிறது கர்மோபாதிகமாகவத்தனை. இங்கு ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களிலே சொன்ன தாஸத்வமும் பாரதந்த்ர்யமும் தாஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களாகையாலே தத்வ வித்துக்களுக்கு அநுகூலங்கள்.

விளக்கம் – இந்த உலகில் எஜமானனாக உள்ள தன்மை, மற்றவர்களுக்குக் கட்டுப்படாமல் உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டும் பொதுவாக விரும்பப்படுகிறது; அடிமையாக உள்ள தன்மை, மற்றவர்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் நிலை ஆகிய இரண்டும் பொதுவாக விரும்பப்படுவதில்லை. இவ்விதம் உள்ள நிலை பூர்வகர்மங்களால் ஆகும். ஆனால் ப்ரணவம் மற்றும் "நம:" என்பதால் கூறப்படும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலை, அவனுக்கு வசப்பட்டு இருத்தல் ஆகிய நிலை இரண்டும், ஈச்வர ஸம்ஹிதையில் - தாஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே – நாம் அனைவரும் இயல்பாகவே அவனுக்கு அடிமைகள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஒட்டி உள்ளதால், உண்மையை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்கு ஏற்புடையவே ஆகும்.

பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் கிட்டும் முறை

மூலம் – இப்படி அத்யந்த பரார்த்ய பாரதந்த்ர்யங்கள் ஸித்திக்கையாலே "அடியார்க்கு என்னையாட்படுத்த விமலன்" என்கிறபடியே ஸ்வதந்த்ரனான சேஷிக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹனானபடியாலே ததீய சேஷத்வமும் இங்கே ஸித்தம். சேஷியுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமாகையாலே ஈச்வரன் இவ்வாத்மாவைத் தனக்கு நல்லவரான அடியார்க்குத் தன் உகப்பாலே சேஷமாக்கினால் இது ப்ராப்தமன்றென்னவொண்ணாது; விலக்கவொண்ணாது, சேஷியாகையாலே இஷ்டவிநியோகத்துக்கு ப்ராப்தன்; ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இதுக்கு ஸமர்த்தன், "மற்றும் ஓர் தெய்வம் உளதென்று இருப்பாரோடு உற்றிலேன், உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை" என்கிற பாட்டிலும் இவ்வர்த்தம் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் – ஆக ஜீவாத்மா ஈச்வரனுக்காக மட்டுமே உள்ளன் என்பதும், அவனுக்கு வசப்பட்டவன் என்பதும் தெளிவாகிறது. அமலனாதிபிரான் (1) – அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன் – என்பதற்கு ஏற்ப, எஜமானனாகிய ஈச்வரனுக்கு விருப்பமானவற்றை மட்டுமே ஜீவன் செய்யவேண்டும் என்பதால், அவனுடைய விருப்பதிற்கு ஏற்ப அவனுடைய அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யும்படிச் செய்வதால், பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது உண்டாகிறது. நம்முடைய எஜமானனும், சுதந்திரமானவனும் ஆகிய ஈச்வரன் தன்னுடைய மகிழ்வு காரணமாக நல்ல

பாகவதர்களுக்கு நம்மை அடிமையாக்கினால், அது சரியல்ல என்று எண்ணக்கூடாது, அதனை விலக்கவும் முயற்சி செய்யக்கூடாது. நமது எஜமானன் என்பதால், தன்னுடைய விருப்பம் போன்று நம்மை அவன் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். அவன் சுதந்திரமானவன் என்பதால் இவ்விதம் செய்யும் திறன் அவனுக்கு உள்ளது. பெரியதிருமொழி (8-10-3) - மற்றும் ஓர் தெய்வம் உளதென்று இருப்பாரோடு உற்றிலேன், உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை – உன்னைத் தவிர மற்றொரு தெய்வம் உண்டு என்பவர்களோடு நான் சேரமாட்டேன், உன்னை அடைந்தவர்களுக்கே நான் அடிமை - என்னும் பாசுரத்தில் இந்தப் பொருள் வெளிப்படுவது காண்க.

ஸ்வேச்சயைவ பரேசாஸ்ய தாததீந்ய பலாத்து ந:
பகவத்பக்த சேஷத்வம் ஸ்வேச்சயாபி க்வசித் பவேத்

பொருள் – உயர்ந்த இந்த்ரன் போன்றவர்களுக்கு ஈச்வரனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு தனது அடியார்களுக்கு தான் அடிமையாக இருக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம் அவனுடைய விருப்பத்தால் ஏற்படுகிறது. ஆனால் அவனுடைய அடியார்களுக்கு நாம் அடிமையாக இருக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம், நாம் அவனுக்கு வசப்பட்டுள்ளதால் உண்டாகிறது. ஆனால் சில நேரங்களில் அது போன்று நம்முடைய விருப்பத்தாலும் உண்டாகும்.

குணாதிகே ஹி விஷயே குணஸாரஸ்ய வேதிந:
ராமே ராமாநுஜஸ்யேவ தாஸ்யம் குணக்ருதம் பவேத்

பொருள் – நல்ல குணங்கள் பொருந்திய பாகவதர்களைக் குறித்து அடிமைத்தன்மை உண்டாவது என்பது, இராமனிடம் லக்ஷ்மணன் போன்று, அவர்களுடைய குணங்களிக் ரஸம் அறிந்தவனுக்கு, அவனுடைய குணத்தால் உண்டாகும்.

தாஸ்யமைச்வர்யோகேந ஜ்ஞாதீநாம் ச கரோப்யஹம்
அர்த்தபோக்தா ச போகாநாம் வாக்துரிக்தாநி ச க்ஷமே

பொருள் – க்ருஷ்ணன் கூறுவது, “ஈச்வரனுடைய ஸ்வபாவமாக உள்ள சுதந்திரம் என்பதன் தொடர்பு காரணமாக நான் எனது பக்தர்களுக்குத் தொண்டு செய்கிறேன். எனது இன்பங்களில் ஒரு பகுதியை நான் அனுபவித்து, மற்ற பகுதியை அவர்களுக்கு அளிக்கிறேன். அவர்களுடைய வாயால் கூறப்படும் கடுமையான சொற்களையும் நான் பொறுத்துக் கொள்கிறேன்”, என்பதாகும்.

இதி ஸ்வோக்திநயாதேவ ஸ்வபக்தவிஷயே விபு:
ஆத்மாத்மீயஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஸங்கல்பயதி சேஷதாம்

பொருள் – இப்படியாக தான் கூறிய (மேலே உள்ள க்ருஷ்ண வாக்கியம்) நியாயத்தால் சுதந்திரமான ஸர்வேச்வரன், தனது பக்தர்கள் விஷயத்தில், தனக்கு மட்டும் அல்லாமல் தன்னைச் சேர்ந்த பலவற்றுக்கும் “பக்தர்களுக்கு அடிமை” என்பதை முடிவு செய்கிறான்.

அந்யோந்ய சேஷபாவோபி பரஸ்வாதந்த்ர்ய ஸ்வபவ:
தத்ததாகாரபேதேந யுக்த இத்யுபபாதிதம்

பொருள் – பாகவதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அடிமைகளாகக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் என்பது, ஸர்வேச்வரனுடைய சுதந்திரம் காரணமாக உண்டாகிறது என்பதும், அவ்விதம் இருத்தல் என்பது பொருத்தாமனது என்பதும் புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரத்தில் முன்பே கூறப்பட்டது.

நம: என்பதன் மூலம் உபாயம் மற்றும் பரஸமர்ப்பணம் கிட்டுதல்

மூலம் – இப்படி ஸ்வதந்த்ரனான சேஷியிட்ட வழக்காய் அகிஞ்சநனாயிருக்கிற இவனுக்கு அவனாலே புருஷார்த்தம் பெறவேண்டுகையாலே அவனுடைய வசீகரணார்த்தமாக த்வயத்திலும் சரமச்லோகத்திலும் விசதமாகச் சொல்லுகிற சரண வரணம் இங்கே ஸூசிதம். ஆத்மஸமர்ப்பணமும் சரணவரணமும் அந்யோந்யம் பிரியாமையாலே ஒரொன்றைச் சொல்லும் சப்தங்களில் இரண்டும் விவக்ஷிதம்.

விளக்கம் – வேறு உபாயம் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால், தனது எஜமானனும் சுதந்திரமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் மூலமாக மட்டுமே தன்னுடைய புருஷார்த்தங்கள் கிட்டும் என்னும் நிலையில் ஜீவாத்மா உள்ளான். ஆகவே ஸர்வேச்வரனை அண்டுவதற்கு அவசியமான த்வயம் மற்றும் சரமச்லோகம் ஆகிய இரண்டிலும் உள்ள “காப்பாற்றுதலுக்கான ப்ரார்த்தனை” என்பது, திருமந்த்ரத்திலும் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. ஆத்மசமர்ப்பணம் மற்றும் “காப்பாற்றுதலுக்கான ப்ரார்த்தனை” ஆகிய இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று எப்போதும் பிரியாமல் உள்ளதால், இவை இரண்டில் ஒன்றைக் கூறும் பதமானது, இரண்டையுமே குறிக்கும் என்று கருத்து.

மூலம் –

ய: ஸ தேவோ மயா த்ருஷ்ட: புரா பத்மாயதேக்ஷண:
ஸ ஏவ புருஷவ்யாக்ர ஸம்பந்தீ தே ஜநார்த்தந:

ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:
கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷபா:

என்று உபதேசிக்க,

ஏவமுக்தாஸ்த்ரய: பார்த்தா யமௌ ச பரதர்ஷப
த்ரௌபத்யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமச்சக்ருர்ஜநார்த்தநம்

என்று சொல்லுகையாலும், தமயந்தீ வ்ருத்தாந்தத்திலே “சரணம் ப்ரதி தேவாநாம் ப்ராப்தகாலமமந்யத” என்று உபக்ரமித்து, “வாசா ச மநஸா சைவ நமஸ்காரம் ப்ரயுஜ்ய ஸா” என்கையாலும், நம: சப்தம்தானே சரணாகதிசப்த ஸ்தாநத்திலே படிதமாகையாலே இது தன்னோடு தன் துவக்கறுத்துக் கொண்டு ஸபரிகரமான ஸ்வரக்ஷா பரஸமர்ப்பணத்திலே தத்பரமாகவுமாம். நமஸ்ஸு ஆத்ம ஸமர்ப்பணபரமாயிருக்கு மென்னுமிடம்,

ஸமித்ஸாதநகாதீநாம் யஜ்ஞாநாம் ந்யாஸமாத்மந:
நமஸா ய: அகரோத்தேவ ஸ ஸ்வத்வர இதீரித:

நமஸ்காராத்மகம் யஸ்மை விதாயாத்மநிவேதநம்

இத்யாதிகளாலும் ப்ரஸித்தம். "நானும் எனக்குரியேனல்லேன், என்னுடையதான வ்யாபாராதிகளும் எனக்குச் சேஷமன்று, இவையெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுக்கே சேஷம்" என்றிவை முதலான அர்த்தங்களெல்லாம் நம: சப்தத்திலே விவக்ஷிதமென்னுமிடம் நிருக்தத்தில் நமஸ்கார ப்ரகரணத்திலே ஓதப்பட்டது.

விளக்கம் – "நம:" என்னும் சப்தம் "காப்பாற்றுதலுக்கான ப்ரார்த்தனை" என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- மஹாபாரதம் வனபர்வம் (161-50) - ய: ஸ தேவோ மயா த்ருஷ்ட: புரா பத்மாயதேக்ஷண: ஸ ஏவ புருஷவ்யாக்ர ஸம்பந்தீ தே ஜநார்த்தந: - மார்க்கண்டேயர் பாண்டவர்களிடம், "புருஷர்களில் உயர்ந்தவனே! தாமரையின் இதழ் போன்று விரிந்த திருக்கண்கள் கொண்ட எந்தவொரு ஸர்வேச்வரன், அனைத்து ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டபோது என்னால் பார்க்கப்பட்டானோ, ஜனார்த்தனனாகிய அவன் உனக்கு ஸம்பந்தம் உள்ளவன் ஆகிறான்" என்றார்.

- மஹாபாரதம் வனபர்வம் (161-50) - ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷபா: - மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரன் அனைத்து லோகங்களுக்கும் தந்தையாகவும் தாயாகவும் உள்ளான். புருஷர்களின் உயர்ந்த பாண்டவர்களே! அனைத்திற்கும் ரக்ஷகனான அவனை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டு அவனிடம் சரணாகதி செய்யுங்கள்.

- மஹாபாரதம் வனபர்வம் (161-36) - ஏவமுக்தாஸ்த்ரய: பார்த்தா யமௌ ச பரதர்ஷப த்ரௌபத்யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமச்சக்ருர்ஜநார்த்தநம் – மார்க்கண்டேயரால் உபதேசிக்கப்பட்ட குந்தியின் புத்திரர்கள் மூவரும் நகுல

ஸஹாதேவர்களுடனும், திரௌபதியுடனும் சேர்ந்து க்ருஷ்ணனைச் சரணம் அடைந்தார்கள்.

இதே போன்று மஹாபாரதம் வனபர்வத்தில் (48-15) உள்ள தமயந்தீ சரிதத்தில் - சரணம் ப்ரதி தேவாநாம் ப்ராப்தகாலமமந்யத – தேவர்களைக் குறித்துச் சரணாகதி செய்யவேண்டிய காலம் வந்தது என்று தமயந்தி எண்ணினாள் – என்று தொடங்கி, வாசா ச மநஸா சைவ நமஸ்காரம் ப்ரயுஜ்ய ஸா – ஆகவே அவள் வாக்காலும் மனதாலும் பல நமஸ்காரங்களைச் செய்து – என்று கூறியது காண்க. ஆக "நம:" என்னும் சப்தம் "காப்பாற்றுதலுக்கான ப்ரார்த்தனை" என்பதால், ஜீவாத்மா தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலாதவன் என்பதையும், "ந மம பார: - நான் எனது பாரத்தைச் சுமக்கவல்லவன் அல்லன்" என்பதையும் தெளிவாக்குகிறது. கீழே உள்ள இரண்டு வரிகளின் மூலம், "நம:" என்பது ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யப்படும் ஆத்மஸமர்ப்பணம் என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது:

- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-37) - ஸமித்ஸாதநகாதீநாம் யஜ்ஞாநாம் ந்யாஸமாத்மந: நமஸா ய: அகரோத்தேவ ஸ ஸ்வத்வர இதீரித: - ஸமித்து முதலானவை கொண்டு இயற்றப்படும் யஜ்ஞங்களில், ஸர்வேச்வரனுக்கு "நம:" என்பதன் மூலம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்தவன் மிகவும் உயர்ந்த யஜ்ஞம் செய்தவன் ஆகிறான்.

- மந்த்ரராஜபதம் - நமஸ்காராத்மகம் யஸ்மை விதாயாத்மநிவேதநம் – நமஸ்காரம் என்னும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை யார் ஒருவனிடம் செய்து.

நிருக்தியில் உள்ள நமஸ்காரப் பகுதியில், கீழே உள்ள பலவும் "நம:" என்னும் சப்தத்தால் வெளிப்படுகின்றன என்று கூறுவது காண்க:

- நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன்
- நான் செய்யும் செயல்கள் எதற்கும் நான் எஜமானன் அல்லன் அல்லது அந்தச் செயல்கள் எனக்கு அடிமை அல்ல
- இவை அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாகும்

“நம:” என்பதற்கு அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையில் உள்ள மூன்றுவிதமான விளக்கங்கள்

மூலம் – இந்த நம: சப்தத்துக்கு ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம பரங்களென்று மூன்று அர்த்தங்களை வகுத்து அஹிர்புத்ந்யன் வ்யாக்யானம் பண்ணினான்.

ப்ரேக்ஷாவத: ப்ரவ்ருத்திர்யா ப்ரஹ்விபாவாத்மிகா ஸ்வத:
உத்க்ருஷ்டம் பரமுதித்ச்ய தந்நம: பரிகீயதே

லோகே சேதநவர்க்கஸ்து த்விதைவ பரிகீர்த்யதே
ஜ்யாயாம்ச்சைவ ததா அஜ்யாயாந் நைவாப்யாம் வித்யதே பர:

காலதோ குணதச்சைவ ப்ரகர்ஷோ யத்ர திஷ்டதி
சப்தஸ்தம் முக்யயா வ்ருத்தயா ஜ்யாயாநித்யவலம்பதே

அதச்சேதநவர்க்கோந்ய: ஸ்ம்ருத: ப்ரத்யவரோ புதை:
அஜ்யாயாம்ச்சாநயோர்யோக: சேஷசேஷித்யேஷ்யதே

அஜ்யாயாம்ஸோபரே ஸர்வே ஜ்யாயாநேகோ மத: பர:
நந்த்ரு நந்தவ்ய பாவேந தேஷாம் தேந ஸமந்வய:

நந்தவ்ய: பரம: சேஷீ சேஷா நந்தார ஈரிதா:
நந்த்ரு நந்தவ்ய பாவோயம் ந ப்ரயோஜநபூர்வக:

நீசோச்சயோ: ஸ்வபாவோயம் நந்த்ரு நந்தவ்யதாத்மக:
உபாதிரஹிதேநாயம் யேந பாவேந சேதந:

நமதி ஜ்யாயஸே தஸ்மை தத்வா நமநமுச்யதே
பகவாந் மே பரோ நித்யம் அஹம் ப்ரத்யவர: ஸதா

இதி பாவோ நம: ப்ரோக்தோ நமஸ: காரணம் ஹி ஸ:
நாமயத்யாபி வா தேவம் ப்ரஹ்வீபாவயதி த்ருவம்

ப்ரஹ்வீபவதி நோசே ஹி பரோ நைச்யம் விலோகயந்
அதோ வா நம உத்திஷ்டம் யத்தம் நாமயதி ஸ்வயம்

வாசா நம இதி ப்ரோச்ய மநஸா வபுஷா ச யத்
தந்நம: பூர்ணமுத்திஷ்டம் அதோ அந்யந்ந்யூநமுச்யதே

விளக்கம் – இப்படியாக உள்ள "நம:" என்பதற்கு அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையில் ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம் மற்றும் பரம் என்னும் மூன்று அர்த்தங்கள் கூறப்பட்டன. அவையாவன் அடுத்து உள்ள பல ச்லோகங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

- ப்ரேக்ஷாவத: ப்ரவ்ருத்திர்யா ப்ரஹ்விபாவாத்மிகா ஸ்வத: உத்க்ருஷ்டம் பரமுதித்ச்ய தந்நம: பரிகீயதே – அறிவுள்ள ஒருவன் தன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஒருவனைக் குறித்து எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் தானாகவே வணங்குவதாகிய சரீரத்தின் செயல்பாடு "நமஸ்" எனப்படுகிறது.

- லோகே சேதநவர்க்கஸ்து த்விதைவ பரிகீர்த்யதே ஜ்யாயாம்ச்சைவ ததா அஜ்யாயாந் நைவாப்யாம் வித்யதே பர: - சாஸ்த்ரங்களில் சேதநர்கள் அனைவரும் உயர்ந்தவர்கள் மற்றும் தாழ்ந்தவர்கள் என்று இருவகைப்பட்டவர்களாக மட்டுமே கூறப்படுகிறார்கள்; வேறு விதங்கள் இல்லை.

- காலதோ குணதச்சைவ ப்ரகர்ஷோ யத்ர திஷ்டதி சப்தஸ்தம் முக்யயா வ்ருத்தயா ஜ்யாயாநித்யவலம்பதே – அந்த இருவரில் காலம் மற்றும் குணம் ஆகியவற்றால் மேன்மை உள்ளவன் மட்டுமே "உயர்ந்தவன்" என்னும் பொருள் தருகின்ற "ஜ்யாயாந்" என்னும் சொல்லின் பொருளாகிறான். ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே இவ்விதம் நித்யமாயும், எங்கும் உள்ளவனாயும், அளவற்ற குணங்கள் கொண்டவனாக உள்ளதாலும் அவனே "ஜ்யாயாந்" எனப்படுகிறான்.

- அதச்சேதநவர்க்கோந்ய: ஸ்ம்ருத: ப்ரத்யவரோ புதை: அஜ்யாயாம்ச்சாநயோர்யோக: சேஷசேஷிதயேஷ்யதே – அவனைத் தவிர்த்துள்ள மற்ற ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரும் “தாழ்ந்தவர்கள்” என்னும் பொருள் தருகின்ற “அஜ்யாயாந்” எனப்படுகின்றனர். உயர்ந்த அவனுக்கும் தாழ்ந்த இவர்களுக்கும் இடையே உள்ள உறவு என்பது “எஜமானன் – அடிமை” என்பதான “சேஷி – சேஷ பாவம்” ஆகும்.

- அஜ்யாயாம்ஸோபரே ஸர்வே ஜ்யாயாநேகோ மத: பர: நந்த்ரு நந்தவ்ய பாவேந தேஷாம் தேந ஸமந்வய: - அவன் ஒருவன் மட்டுமே உயர்ந்தவன் ஆவான், மற்ற அனைவரும் தாழ்ந்தவர்களே ஆவர். அவன் வணங்கப்படுபவனாகவும், இவர்கள் வணங்குபவர்களாவும் இருப்பதே அவனுடன் இவர்களுக்கு உள்ள உறவாகும்.

- நந்தவ்ய: பரம: சேஷீ சேஷா நந்தார ஈரிதா: நந்த்ரு நந்தவ்ய பாவோயம் ந ப்ரயோஜநபூர்வக: - வணங்கப்படுபவன் “உயர்ந்தவன், சேஷி” என்று கூறப்படுகிறான். வணங்கும் மற்றவர்கள் “சேஷர்கள்” எனப்படுகிறார்கள். இவர்கள் இருவருக்கும் இடையே உள்ள இந்த உறவுமுறையானது எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல், இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளது.

- நீசோச்சயோ: ஸ்வபாவோயம் நந்த்ரு நந்தவ்யதாத்மக: உபாதிரஹிதேநாயம் யேந பாவேந சேதந: நமதி ஜ்யாயஸே தஸ்மை தத்வா நமநமுச்யதே – சேதநன் ஒருவன் உயர்ந்த அவனை எந்த ஒரு பலனையும் எதிர்பாராமல் எவ்விதம் வணங்குகிறானோ, அத்தகைய நமஸ்காரம் என்பதற்கும், “அவனே சேஷி, நாம் சேஷன்” என்று எண்ணுவதற்கும் “நமநம்” என்று பெயர்.

- பகவாந் மே பரோ நித்யம் அஹம் ப்ரத்யவர: ஸதா இதி பாவோ நம: ப்ரோக்தோ நமஸ: காரணம் ஹி ஸ: - “பகவான் எப்போதும் எனக்கு எஜமானன், நான் அவனுக்கு எப்போதும் அடிமை” என்றுள்ள எண்ணமே நமஸ் எனப்படுகிறது. இதன் காரணம், அத்தகைய எண்ணமே சரீரத்தால் செய்யப்படும் நமஸ்காரம் என்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதால் ஆகும்.

- நாமயத்யாபி வா தேவம் ப்ரஹ்வீபாவயதி த்ருவம் ப்ரஹ்வீபவதி நோசே ஹி பரோ நைச்யம் விலோகயந் – இத்தகைய நமஸ்காரம் என்பது ஸர்வேச்வரனை வணங்கும்படிச் செய்கிறது. வணங்குபவன் விண்ணப்பம் செய்வதை பகவான் அளிக்கும்படியாகச் செய்கிறது. இது உறுதியாகும். மிகவும் உயர்ந்த பகவான், தன்னிடம் தாழ்ந்து வணங்குபவர்களைக் கண்டு, தானும் அவர்களிடம் வணக்கம் உள்ளவனாகிறான்.

- அதோ வா நம உத்திஷ்டம் யத்தம் நாமயதி ஸ்வயம் – ஆக, ஸர்வேச்வரனையும் வணங்கும்படிச் செய்வதால், இந்தச் செயல் "நமஸ்ஸு" எனப்படுகிறது.

- வாசா நம இதி ப்ரோச்ய மநஸா வபுஷா ச யத் - தந்நம: பூர்ணமுத்திஷ்டம் அதோ அந்யந்ந்யூநமுச்யதே – வாக்கு கொண்டு "நம" என்று உரைத்து, மனம் மூலம் இதனை எண்ணியபடி இருந்து, சரீரத்தால் வணங்குவதே பரிபூர்ணமான நமஸ் ஆகும். இதனைத் தவிரச் செய்யப்படுவது குறையுடன் கூடிய நமஸ் ஆகும்.

மூலம் –

இயம் கரணபூர்த்தி: ஸ்யாத் அங்கபூர்த்திமிமாம் ச்ருணு
சாச்வதீ மம ஸம்ஸித்தி: இயம் ப்ரஹ்வீபவாமி யத்

புருஷம் பரமுத்திச்ய ந மே ஸித்திரிதோந்யதா
இத்யங்கமுதிதம் ச்ரேஷ்டம் பலேப்ஸா தத்விரோதிநீ

அநாதிவாஸநாரோஹாத் அநைச்வர்யாத் ஸ்வபாவஜாத்
மலாவகுண்டிதத்வாச்ச துஷ்க்ரியா விஹதிர்ஹி யா

தத்கார்பண்யம் ததுத்போதோ த்விதீயம் ஹ்யங்கமித்ருசம்
ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாவபோதஸ்து தத்விரோத உதீர்யதே

பரத்வே ஸதி தேவோயம் பூதாநாமநுகம்பந:
அநுக்ரஹைகதீர் நித்யம் இத்யேதத்து த்ருதீயகம்

உபேக்ஷகோ யதாகர்ம பலதாயீதி யா மதி:
விச்வாஸாத்மகமேதத்து த்ருதீயம் ஹந்தி வை ஸதா

விளக்கம் –

- இயம் கரணபூர்த்தி: ஸ்யாத் அங்கபூர்த்திமிமாம் ச்ருணு சாச்வதீ மம ஸம்ஸித்தி: இயம் ப்ரஹ்வீபவாமி யத் – இதுவரை பூர்ணமான ப்ரபத்தி குறித்து கூறப்பட்டது. இனி இந்த ப்ரபத்தியின் அங்கங்களுடைய பூர்த்தி குறித்து உரைப்பதைக் கேட்பாயாக.

- புருஷம் பரமுத்திச்ய ந மே ஸித்திரிதோந்யதா இத்யங்கமுதிதம் ச்ரேஷ்டம் பலேப்ஸா தத்விரோதிநீ – பரமபுருஷனாகிய ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து நான் செய்யும் ப்ரபத்தி என்பதே எனக்கு உறுதியான பலனாகும். இதனைக் காட்டிலும் வேறு பலன் எனக்கு அவசியமில்லை என்று இருத்தல், சிறந்த அங்கமாகக் கூறப்படுகிறது. பலன் மீது ஆசை என்பது இந்த அங்கத்துக்கு விரோதியாகும்.

- அநாதிவாஸநாரோஹாத் அநைச்வர்யாத் ஸ்வபாவஜாத் மலாவகுண்டிதத்வாச்ச துஷ்க்ரியா விஹதிர்ஹி யா – எல்லையற்ற தீயவாசனை உள்ளடக்கியதாலும், இயற்கையாகவே ஒருவனுக்கு உட்பட்டுள்ளதாலும், த்வேஷம் மற்றும் ஆசை முதலான தாழ்ந்தவற்றால் மனம் நிரம்பி உள்ளதாலும் அறிவு மற்றும் சக்தியானது பக்தியைச் செய்வதற்கு இயலாமல் தடைபடுகின்றன. இந்தத் தன்மையே ஆகிஞ்சந்யம் ஆகும்.

- தத்கார்பண்யம் ததுத்போதோ த்விதீயம் ஹ்யங்கமித்ருசம் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாவபோதஸ்து தத்விரோத உதீர்யதே – இவ்விதம் உள்ளதான ஆகிஞ்சந்யம் நமக்கு உள்ளதை எப்போது எண்ணியபடி இருத்தலே கார்ப்பண்யம்

என்னும் இரண்டாவது அங்கமாகும். இந்த அங்கத்துக்கு, “தான் ஸ்வதந்த்ரன்” என்னும் எண்ணம் தடையாகிறது.

- பரத்வே ஸதி தேவோயம் பூதாநாமநுகம்பந: அநுக்ரஹைகதீர் நித்யம் இத்யேதத்து த்ருதீயகம் – எம்பெருமான் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்றாலும் அனைத்து உயிர்களிடமும் அன்புள்ளவன், எப்போதும் அனுக்ரஹம் செய்வதில் மட்டுமே சிந்தனை உள்ளவன் என்று எண்ணுவது மூன்றாவது அங்கமான மஹாவிச்வாஸம் ஆகும்.

- உபேக்ஷகோ யதாகர்ம பலதாயீதி யா மதி: விச்வாஸாத்மகமேதத்து த்ருதீயம் ஹந்தி வை ஸதா – அவன் கர்மத்துக்கு ஏற்றபடி மட்டுமே பலன் அளிப்பான், நம்மை அவன் தள்ளிவிடுவான் போன்ற எண்ணங்கள் மஹாவிச்வாஸத்துக்குக் கெடுதல் உண்டாக்கும்.

மூலம் –

ஏவம் பூதோப்யசக்த: ஸந் ந த்ராணம் பவிதும் க்ஷம:
இதி புத்தாயாஸ்ய தேவஸ்ய கோப்த்ருசக்தி நிரூபணம்

சதுர்த்தமங்கமுத்திஷ்டம் அமுஷ்ய வ்யாஹதி: புந:
உதாஸீநோ குணபாவாத் இத்யுத்ப்ரேக்ஷா நிமித்தஜா

ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமிநி வ்ருத்திர்யா ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்
ததங்கம் பஞ்சமம் ப்ரோக்தம் ஆஜ்ஞா வ்யாகாத வர்ஜநம்

ஆசாஸ்த்ரீயோபஸேவா து தத்விகாத உதீர்யதே
சராசராணி பூதாநி ஸர்வாணி பகவத்வபு:

அதஸ்ததாநுகூல்யம் மே கார்யமித்யேவ நிச்சய:
ஷஷ்டமங்கம் ஸமுத்திஷ்டம் தத்வ்யாகாதோ நிராக்ருதி:

விளக்கம் -

- ஏவம் பூதோப்யசக்த: ஸந் ந த்ராணம் பவிதும் க்ஷம: இதி புத்தாயாஸ்ய தேவஸ்ய கோப்த்ருசக்தி நிரூபணம் – இவ்விதம் அவன் இரக்கம் நிறைந்தவன் என்றாலும், அவனுக்குச் சக்தியில்லை என்பதால் நம்மை ரக்ஷிக்கமாட்டான் என்று எண்ணாமல் நம்மை ரக்ஷிப்பவன் அவனே என்று எண்ணியபடி, அவனை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தலே கோப்த்ருத்வ வரணம் என்னும் அங்கமாகும்.

- சதுர்த்தமங்கமுத்திஷ்டம் அமுஷ்ய வ்யாஹதி: புந: உதாஸீநோ குணபாவாத் இத்யுத்ப்ரேக்ஷா நிமித்தஜா – இந்த கோப்த்ருத்வ வரணம் என்னும் நான்காவது அங்கத்தைச் சிந்திக்காமல், அவனுக்குக் குணம் இல்லாமையால் நம்மை ரக்ஷிக்காமல், உதாஸீனம் செய்வான் என்று எண்ணுதல் இந்த அங்கத்துக்கு விரோதியாகும்.

- ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமிநி வ்ருத்திர்யா ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் ததங்கம் பஞ்சமம் ப்ரோக்தம் ஆஜ்ஞா வ்யாகாத வர்ஜநம் – தான் தன்னுடைய எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றைச் செய்யமாட்டேன் என்று இருத்தல் ப்ராதிகூல்ய வர்ஜனம் என்னும் ஐந்தாவது அங்கமாகும்.

- ஆசாஸ்த்ரீயோபஸேவா து தத்விகாத உதீர்யதே சராசராணி பூதாநி ஸர்வாணி பகவத்வபு: - இந்த ப்ராதிகூல்ய வர்ஜனம் என்னும் அங்கத்துக்கு விரோதியாக உள்ளது எதுவென்றால் சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமாகச் செயல்களைச் செய்வதாகும். அனைத்து உயிர்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய சரீரமாகும்.

- அதஸ்தததாநுகூல்யம் மே கார்யமித்யேவ நிச்சய: ஷஷ்டமங்கம் ஸமுத்திஷ்டம் தத்வ்யாகாதோ நிராக்ருதி: - அதனால் (அனைத்தும் அவன் சரீரம் என்பதால்), அனைத்திற்கும் விருப்பமானவற்றையே செய்தல் வேண்டும் என்று இருத்தல் ஆறாவது அங்கமான ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் ஆகும். உயிர்களுக்குத் தீமை செய்தல் இந்த அங்கத்துக்கு விரோதமாகும்.

மூலம் –

பூர்ணமங்கைரூபாங்கைச்ச நமநம் தே ப்ரகீர்த்திதம்
ஸ்தூலோயம் நமஸாஸ்த்வர்த்த: ஸூக்ஷ்மமந்யம் நிசாமய

சேதநஸ்ய யதா ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி
மம இத்யக்ஷர த்வந்த்வம் ததா மம்யஸ்ய வாசகம்

அநாதிவாஸநாரூட மித்யாஜ்ஞாந நிபந்தநா
ஆத்மாத்மீய பதார்த்தஸ்தா யா ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வதாமதி:

மே நேத்யேவம் ஸமீசீந புத்தயா ஸாத்ர நிவார்யதே
நாஹம் மம ஸ்வதந்த்ரோஹம் நாஸ்மீத்யஸ்யார்த்த உச்யதே

ந மே தேஹாதிகம் வஸ்து ஸ சேஷ: பரமாத்மந:
இதி புத்தயா நிவர்த்தந்தே தாஸ்தா: ஸ்வீயா மநீஷிகா:

அநாதிவாஸநாஜாதை: போதைஸ்தைஸ்தைர் விகல்பிதை:
ரூஷிதம் யத்த்ருடம் தத்தத் ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸ்வத்வ தீமயம்

தத்தத்வைஷ்ணவ ஸார்வாத்ம்ய ப்ரதிபோத ஸமுத்தயா
நம இத்யேதயா வாசா நந்த்ரா ஸ்வஸ்மாதபோஹ்யதே

விளக்கம் -

- பூர்ணமங்கைரூபாங்கைச்ச நமநம் தே ப்ரகீர்த்திதம் ஸ்தூலோயம் நமஸாஸ்த்வர்த்த: ஸூக்ஷ்மமந்யம் நிசாமய – இவ்விதம் அங்கங்கள் மற்றும் அவற்றுக்கான விரோதிகளைச் செய்யாமல் உள்ளதான உபாயங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய சரணாகதி உனக்குக் கூறப்பட்டது. இதுவே “நம:”

என்பதன் ஸ்தூலமான பொருளாகும். அடுத்து இதன் ஸூக்ஷ்மமான பொருளைக் குறித்துக் கேட்பாயாக.

- சேதநஸ்ய யதா ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி மம இத்யக்ஷர த்வந்த்வம் ததா மம்யஸ்ய வாசகம் – ஒரு சேதநன் எப்போது தன்னையும், தன்னைச் சேர்ந்தவற்றையும் “எனது” என்று எண்ணுகிறானோ அப்போது “மம” என்ற இரண்டு எழுத்துக்களும் மமகாரத்தைக் குறிக்கும்.

- அநாதிவாஸநாரூட மித்யாஜ்ஞாந நிபந்தநா ஆத்மாத்மீய பதார்த்தஸ்தா யா ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வதாமதி: மே நேத்யேவம் ஸமீசீந புத்தயா ஸாத்ர நிவார்யதே - தன்னைக் குறித்து, தன்னுடைய உடைமைகள் குறித்தும் “நான் சுதந்திரமானவன், இந்தப் பொருள்கள் என்னுடையவை” என்னும் எண்ணம் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் அறியாமையால் உண்டாகிறது. இந்த எண்ணமானது “மே ந” என்னும் ஞானத்தால் விலக்கப்படுகிறது.

- நாஹம் மம ஸ்வதந்த்ரோஹம் நாஸ்மீத்யஸ்யார்த்த உச்யதே – “மே ந” என்பதற்கு நான் சுதந்திரமானவன் அல்லன், நான் எனக்கு அடிமை அல்லன் என்று பொருள்.

- ந மே தேஹாதிகம் வஸ்து ஸ சேஷ: பரமாத்மந: இதி புத்தயா நிவர்த்தந்தே தாஸ்தா: ஸ்வீயா மநீஷிகா: - “சரீரம் முதலானவை என்னுடையது அல்ல, அவை பரமாத்மாவுக்கு வசப்பட்டவை” என்னும் எண்ணம் காரணமாகவே “என்னுடையது” என்பதான அந்த எண்ணங்கள் நீக்கப்படுகின்றன.

- அநாதிவாஸநாஜாதை: போதைஸ்தைஸ்தைர் விகல்பிதை: ரூஷிதம் யத்ருடம் தத்தத் ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸ்வத்வ தீமயம் – “நான் சுதந்திரமானவன், இவை அனைத்தும் என்னுடையவை” என்னும் எண்ணங்கள் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள எண்ணற்ற தீய வாஸனைகளால் வஸ்துக்களின் உண்மையான ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமாக உள்ள வேறுபட்ட எண்ணங்களால் உண்டாகிறது.

- தத்தத்வைஷ்ணவ ஸார்வாத்ம்ய ப்ரதிபோத ஸமுத்தயா நம இத்யேதயா வாசா நந்த்ரா ஸ்வஸ்மாதபோஹ்யதே – மேலே கூறிய எண்ணங்கள் “ஸர்வேச்வரன் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான்” என்னும் நல்ல அறிவுடன் “நம:” என்னும் பதம் கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவனிடம் தன்னாலே விலகுகிறது.

மூலம் –

இதி தே ஸூக்ஷ்ம உத்திஷ்ட: பரமந்யம் நிசாமய
மந்தா நகார உத்திஷ்டோ ம: ப்ரதாந உதீர்யதே

விஸர்க: பரமேசஸ்து தத்ரார்த்தேயம் நிருச்யதே
அநாதி: பரமேசோ ய: சக்திமாந் புருஷோத்தம:

தத்ப்ராப்தயே ப்ரதாநோயம் மந்தா நமந நாமவாந்
இதி தே த்ரிவிதி: ப்ரோக்தோ நம: சப்தார்த்த ஈத்ருச:

விளக்கம் –

- இதி தே ஸூக்ஷ்ம உத்திஷ்ட: பரமந்யம் நிசாமய மந்தா நகார உத்திஷ்டோ ம: ப்ரதாந உதீர்யதே விஸர்க: பரமேசஸ்து தத்ரார்த்தேயம் நிருச்யதே – இப்படியாக ஸூக்ஷ்மம் என்னும் பொருள் கூறப்பட்டது. “பரம்” என்னும் அடுத்த பொருளைக் கேட்பாயாக. “ந” என்பது உபாயத்தையும், “ம” என்பது முக்கியமானது என்பதையும், விஸர்க்கம் (:) என்பது ஸர்வேச்ரவனையும் குறிக்கும்.

- அநாதி: பரமேசோ ய: சக்திமாந் புருஷோத்தம: தத்ப்ராப்தயே ப்ரதாநோயம் மந்தா நமந நாமவாந் இதி தே த்ரிவிதி: ப்ரோக்தோ நம: சப்தார்த்த ஈத்ருச: - எப்போதும் உள்ளவனாய் மிகவும் உயர்ந்த ஸர்வேச்வரனாய், சர்க்தி நிறைந்தவனாய் உள்ள புருஷோத்தமனை அடைவதற்கு “நமநம் (சரணாகதி)” என்பதே முக்கியமான உபாயம் ஆகும். இவ்விதம் “நம:” என்பதன் மூன்றுவிதமான அர்த்தங்கள் உனக்குக் கூறப்பட்டன.

மூலம் – இவ்விடத்தில், "நந்தவ்ய: பரம: சேஷீ" என்கையாலே நமஸ்ஸுக்குப் பரமசேஷியே ப்ரதிஸம்பந்தியென்னுமிடம் ஸ்வத: ப்ராப்தம். பரமசேஷி இன்னாரென்று தெளிகைக்காக விசேஷ நாமதேயம். இங்கு "அசாஸ்த்ரீயோபஸேவா து தத்விகாத உதீர்யதே" என்றும், "தத்வியாகாதோ நிராக்ருதி:" என்றும் சொன்ன வசநங்களுக்குப் ப்ரபத்தி காலத்தில் புத்திபூர்வ ப்ராதிகூல்யம் நடக்குமாகில் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும் ப்ரதிகூல்யத்தில் அபிஸந்தி விராமாதிகளும் இல்லையாயிற்றாமென்று தாத்பர்யம். ப்ரபத்த்யுத்தர காலத்தில் புத்திபூர்வ ப்ராதிகூல்யம் நடந்ததாகில் இவன் ருசியோடு பொருந்தின ஸ்வதந்த்ர்ய பகவதாஜ்ஞைக்கு விருத்தமாம்.

விளக்கம் – இங்கு அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையில் (52-7) - நந்தவ்ய: பரம: சேஷீ – வணங்கப்படுபவனே உயர்ந்தவன் என்றும், சேஷி என்றும் கூறப்படுகிறான் – என்று கூறுவதால், "நம:" என்பதற்குத் தொடர்புடையவன் அந்த உயர்ந்த எஜமானனே என்பது பொருத்தமாகவும் உறுதியாகவும் உள்ளது. அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த எஜமானன் யார் என்று உணர்த்துவதற்காகவே அவனுடைய திருநாமங்கள் கூறப்படுகின்றன. மேலே கூறப்பட்ட அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை வரிகளில், அசாஸ்த்ரீயோபஸேவா து தத்விகாத உதீர்யதே – சாஸ்த்ரங்களில் தள்ளப்பட்டவற்றைச் செய்தல் இதற்கு விரோதமானது – என்றும், தத்வியாகாதோ நிராக்ருதி: - மற்ற உயிர்களுக்குக் கெடுதல் செய்தல் இதற்கு விரோதமானது என்றும் கூறப்பட்டது. இந்த வரிகளால் உணர்த்தப்படுவது என்ன? அதாவது ப்ரபத்தி செய்யும் நேரத்தில் அவனுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை அறிந்துகொண்டு செய்தால், "அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்தல், அவனுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தல்" என்பதான எண்ணம் அடியுடன் இல்லை என்று கருத்து என்பதை விளக்குவதாகவே அந்த வரிகள் உள்ளன. ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றைச் செய்தால், இவன் ப்ரபத்தி செய்யும்போது எந்த ஒரு பகவானின் ஆணைகளை விருப்பத்துடன் ஏற்றானோ, அதற்கு மாறாக நடப்பவன் ஆகிறான்.

மூலம் – இங்கு ஸ்தூலமான அர்த்தமாவது வ்யாகரணத்தைத் துவக்கி வருகிற ஸ்புட வ்யுத்பத்தியாலே தோற்றுமது. ஸூக்ஷ்மமாவது வர்ணஸாம்யாதிகளைக் கொண்டிழிகிற நிருக்தபலத்தாலே தோற்றுமது. பரமாவது ரஹஸ்ய சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அக்ஷர நிகண்டு ப்ரக்ரியையாலே தோற்றுமது.

விளக்கம் – மேலே கூறப்பட்ட அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை வரிகளின் ஸ்தூலமான பொருளானது (மேலோட்டமான பொருள் எனலாம்), இலக்கண ரீதியில் ஆராயப்படும் தெளிவான பகுதி மற்றும் விகுதிகளால் அறியப்படுவதாகும் (இதனால் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து தான் தாழ்ந்து நின்று வணங்குதல், ப்ரபத்தியை அதன் அங்கங்களுடன் இயற்றுதல் என்பது தேறும்). அந்த வரிகளின் ஸூக்ஷ்ம பொருளானது (மறைந்துள்ள பொருள் எனலாம்), எழுத்துக்களுடைய ஒற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள நிருக்தம் மூலம் அறியப்படுவதாகும் (இதனால் "நானும், எனக்குரியது என்று எண்ணப்படுபவையும் எனக்கு உரியவை அல்ல" என்பதும், "எனக்குச் சுதந்திரம் இல்லை" என்பதும் தேறும்). அந்த வரிகளின் மிகவும் உயர்ந்த பொருளானது இரகசியமான சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படும் பதங்களுடைய பொருள் மூலம் அறியப்படுவதாகும் (இதனால் ஸாத்தோபாயமான ப்ரபத்தி மூலம் அடையப்படும் பலன் ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் என்பது தேறும்).

மூலம் - இதில் முற்பட சேஷபூதனுக்கு ஸ்வத:ப்ராப்த வ்ருத்தியும் ஸாங்கந்யாஸரூபமான ஸாத்யோபாய சரீரமும் வகுத்தது. அநந்தரம் மோக்ஷோபாயாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமான நிரபேக்ஷ ஸ்வாதந்த்ர்யாதி நிவ்ருத்தி பூர்வக ஸ்வரூப சோதநம் பண்ணிற்று. பின்பு ஸாத்யோபாய விசேஷத்தாலே வசீகார்யமுமாய்ப் ப்ராப்யமுமாயிருக்கிற ஸித்தமிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்று. உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் ஸமர்ப்பணத்தினுடைய ப்ரதாநோபாயத்வம் சொல்லிற்றாகவுமாம். இவையெல்லாம் மேற்சொல்லப் புகுகிற வாக்யார்த்தங்களிலே யதாஸம்பவம் அநுஸந்தித்துக் கொள்வது.

விளக்கம் – இப்படியாக உள்ள மூன்றுவிதமான அர்த்தங்களில் முதலாவதான ஸ்தூல அர்த்தத்தில், ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள ஜீவாத்மாவின் இயல்பாக உள்ள வணங்குதலும், அந்த வணங்குதல் என்பதன் செய்கையான ஸாத்யோபாயத்தின் அமைப்பும் கூறப்பட்டது. அடுத்து இரண்டாவதாக உள்ள ஸூக்ஷ்ம அர்த்தத்தில், மோக்ஷத்தை விரும்பும் முமுக்ஷுவுக்கு அவசியம் இருக்கவேண்டியதான "எந்தச் சூழலிலும் சுதந்திரமானவன் அல்லன்" என்பதான ஸ்வரூபத்தின் நிலையை உணர்த்தியது. அடுத்து மூன்றாவதான அர்த்தத்தில் அடையப்படவேண்டிய இலக்காகவும், குறிப்பிட்ட உபாயம் மூலம் மட்டுமே அடையப்படக்கூடியவனும் ஆகிய ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வபாவம் கூறப்பட்டது. அல்லது மற்ற அனைத்து உபாயங்களைக்

காட்டிலும் சரணாகதி என்பதன் முதன்மை கூறப்பட்டது எனலாம். இவை அனைத்தையும் மேலே கூறப்படவுள்ள பத்துவிதமான யோசனைகளில் ஆங்காங்கு எவ்விதம் இயலுமோ அவ்விதம் கொள்க.

மூலம் –

ஏவம் சிக்ஷித நாநார்த்த நம: சப்த ஸமந்விதா:
ஸர்வே கரணதாம் யாந்தி மந்த்ரா: ஸ்வாத்மஸமர்ப்பணே

ஜீவஸாமாந்ய முகத: ச்ருங்க க்ராஹிகயாபி வா
மகாரௌ தார நமஸோ: ஸ்வாநுஸந்தாநதாவிஹ

இஹ யா ஸ்வாநுஸந்தாந ப்ரக்ரியைகஸ்ய தர்சிதா
அந்யேஷாமபி தத்ஸாம்யாத் நாந்யோந்யசரணா இமே

பொருள் –

- ஏவம் சிக்ஷித நாநார்த்த நம: சப்த ஸமந்விதா: ஸர்வே கரணதாம் யாந்தி மந்த்ரா: ஸ்வாத்மஸமர்ப்பணே – இப்படியாக “நம:” என்பதுடன் இணைக்கப்பட்டதான பல்வேறு அர்த்தங்கள் கொண்ட அனைத்து மந்த்ரங்களும், தன்னுடைய ஆத்மாவைச் சமர்ப்பிக்கும்போது செயல்படக்கூடிய மந்த்ரங்களாக உள்ளன.

- ஜீவஸாமாந்ய முகத: ச்ருங்க க்ராஹிகயாபி வா மகாரௌ தார நமஸோ: ஸ்வாநுஸந்தாநதாவிஹ – இந்த மூல மந்த்ரத்தில் ப்ரணவம் மற்றும் “நம:” ஆகிய இரண்டிலும் உள்ள “ம” என்னும் எழுத்து பொதுவாக ஜீவாத்மாவைக் கூறுவதன் மூலமாகவாவது அல்லது நேராகக் கொம்பைப் பிடித்தல் என்னும் நியாயம் காரணமாகவாவது (அஹம் என்பதால்), தன்னுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து எப்போதும் சிந்திப்பதை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளன.

- இஹ யா ஸ்வாநுஸந்தாந ப்ரக்ரியைகஸ்ய தர்சிதா அந்யேஷாமபி தத்ஸாம்யாத் நாந்யோந்யசரணா இமே – மூலமந்த்ரத்தில் எந்த ஒரு ஜீவனுக்கு தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை எண்ணவேண்டிய வகை உரைக்கப்பட்டதோ, மற்ற ஜீவாத்மாக்களுக்கும் அதே எண்ணவேண்டிய வகை ஒத்ததாக உள்ளதால், ஜீவாத்மாக்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் ரக்ஷகர் அல்லர்.

மூலம் –

அத: ஸ்வபரரக்ஷாயாம் பராதீநேஷு ஜந்துஷு
நிரபேக்ஷ சரண்யத்வம் நியதம் கமலாபதௌ

பொருள் – ஆகவே தன்னையும் மற்றவர்களையும் காப்பாற்றுதல் என்னும் செயலில், ஜீவாத்மாக்கள் மற்றவர்களுடைய உதவியை எதிர்பார்த்தபடி உள்ளதால், "யாரையும் எதிர்பாராமல் காப்பாற்றும் திறன்" என்பது ஸ்ரீமந்நாராயணனிடம் வசப்பட்டுள்ளது.

நாராயண என்னும் பதத்தின் விளக்கம்

நாராயண என்பது ப்ரணவத்தில் உள்ள "அ" என்பதன் விளக்கம் ஆதல் மற்றும் எஜமானன் அடிமை என்னும் தொடர்பை உணர்த்துதல்

மூலம் – இங்கு சப்தமாகவாதல் அர்த்தமாகவாதல் நமஸ்ஸிலே தோற்றின சரணாகதியாகிற ஸாத்யோபாயத்தாலே ப்ரஸாதநீயனாய் மேலில் சதுர்த்தியில் விவக்ஷிதமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதி ஸம்பந்தியுமாய் ஸர்வரக்ஷகனாகவும் ஸர்வசேஷியாகவும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரதிபந்நனான நிரபேக்ஷ சரண்யனுடைய படியை வெளியிடுகிறது. யோகரூடமான நாராயணசப்தம் சுருங்கச் சொன்ன அர்த்தம் தன்னையே அஜ்ஞாந ஸம்சய விபர்யயங்கள் கழியும்படி முகாந்தரத்தாலே தெளிவிக்கை விவரணம். இஸ்ஸங்க்ரஹ விவரண பாவம் ப்ரதமாக்ஷரம் முதலாக யதாஸம்பவம் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தில் உள்ள "நாராயண" என்னும் பதமானது அதன் பொருள் மற்றும் ஒலி ஆகிய இரண்டின் மூலமும், ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தாகிய "அ" என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்ட கருத்தான அனைத்திற்கும் ரக்ஷகன் மற்றும் அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்பதை விவரிக்கிறது. அவனுடைய கருணை என்பது சரணாகதி எனப்படும் ஸாத்யோபாயத்தால் கிட்டுகிறது என்னும் கருத்து, "நம:" என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது. "நாராயணாய" என்பதில் காணப்படும் "ஆய" என்னும் நான்காம் வேற்றுமை மூலம், அவன் சரணாகதி செய்த ப்ரபந்நனுடைய கைங்கர்யங்களைப் பெறுகிறான் என்பது மறைமுகமாக உணர்த்தப்படுகிறது. விவரணம் என்பது முன்பே கூறப்பட்ட ஒன்றைக் குறித்து, எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லாமல் உணர்த்தும்விதமாக, மீண்டும் விளக்குவதாகும். இதனை "நாராயண" என்பதில் காணலாம்; அதாவது "அ" என்னும் எழுத்தின் மூலம் தெரிவிக்கப்படும் அனைத்திற்கும் எஜமானன் மற்றும் ரக்ஷகன் என்னும் கருத்தானது "நாராயண" என்பதால் விளக்கப்படுகிறது (குறிப்பு: யோகரூடம் என்பது இரண்டுவிதமாகப் பொருள் தரும்படியான அமைப்பாகும். இங்கு நாராயண என்னும் பதம், பெயர் என்று கொண்டால் மஹாவிஷ்ணுவையும், அதன் அர்த்தத்தைக் கொண்டால் அனைவருக்கும் ஆதாரமாக உள்ளதையும் குறிக்கும்).

மூலம் – இந்நாராயணசப்தம் சேஷ சேஷி தத்த்வங்கள் இரண்டையும் வெளியாகக் காட்டுகிற உபகாராதிசயத்தாலே விஷ்ணுகாயத்ரியிலும் திருநாராயணீயத்திலே நாமநிர்வசநம் பண்ணுகிறவிடத்திலும் மற்றுமுள்ள வ்யாபகநாமங்களுக்கும் முன்னே படிக்கப்பட்டது. ஸர்வ பரவித்யோபாஸ்ய விசேஷநிர்ணயம் பண்ணுகிற நாராயணாநுவாகம் பரதத்வமாக சங்கிதரான ப்ரஹ்மசிவாதிகளெல்லாம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அங்குச் சொன்ன விச்வம்போலே விபூதியானார்களென்றும், இவர்களும் நாரசப்தார்த்தமென்றும் தெளிவிக்கைகாக இந்நாராயணசப்தத்தைப் பலகாலும் ஆதாரம் தோற்ற ஆவர்த்தித்தது.

விளக்கம் – "எஜமானன் – சேவகன்" என்னும் தொடர்பை விளக்குவதற்குப் பெரிதும் உதவக்கூடியதான "நாராயண" என்னும் திருநாமமானது, பகவானின் வ்யாபகநாமங்களை (வ்யாபகநாமங்கள் = நாராயணன், வாஸுதேவன், விஷ்ணு) விவரிக்கும் பகுதிகள் கொண்டதான விஷ்ணுகாயத்ரியிலும் (விஷ்ணுகாயத்ரி = நாராயணோபநிஷத்தில் வருவதான - நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி தந்நோ விஷ்ணு:

ப்ரசோதயாத்), திருநாராயணீயத்திலும் (திருநாராயணீயம் = மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் மோக்ஷதர்மம் – நாராயணமயநம் க்யாதோ ஹ்யஹமேகஸ்ஸநாதந: ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ: அயநம் மம தா: பூர்வம் தேந நாராயண: அஸ்மி அஹம் – ஒருவனாகவும் நித்யனாகவும் உள்ள நான் நாரங்களுக்கு எல்லாம் இருப்பிடம் ஆவேன் என்று போற்றப்படுகிறேன். ஜலங்களே நாரங்கள் எனப்படுகின்றன. அந்த ஜலங்கள் விஷ்ணுவிடமிருந்து தோன்றிய தத்துவங்களாகும். அந்தத் தத்துவங்கள் எனக்கு முன்பு இருப்பிடமாக இருந்த காரணத்தால் நான் நாராயணன் எனப்படுகிறேன்) முதன்மையான இடத்தில் வருவதாகும். நாராயணாநுவாகத்தில் (தைத்திரீய உபநிஷத்தில் “ஸஹஸ்ரசீர்ஷா தேவம்” என்று தொடங்கும் அநுவாகம்) ப்ரஹ்மவித்யைகளை விதிக்கும் உபநிஷத் வாக்கியங்களில் கூறப்படும் உபாஸனை தேவதை யார் என்று தீர்மானிக்கும் பகுதி உள்ளது; அந்த உபநிஷத் வாக்கியங்கள் பலவற்றிலும் ப்ரம்மா, சிவன் முதலானவர்களுடைய பெயர்கள் பல இடங்களில் வந்த காரணத்தால், அவர்கள்தான் உபாஸனை தேவதையோ என்று ஐயம் எழலாம்; ஆனால் அங்கு அவர்கள் பெயரைக் காட்டிலும் நாராயணன் என்னும் திருநாமம் பலமுறை வருவதன் மூலம், அவர்கள் அனைவரும் இந்த உலகங்களைப் போன்று, ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணனுடைய விபூதிகளே (செல்வங்கள்) என்று உணர்த்தப்படுகிறது. மேலும் அங்கு “ப்ரஹ்மா: நாராயண:, சிவ: நாராயண:, இந்த்ர நாராயண:” என்று ஒரே முதல் வேற்றுமையில் அவர்களை உரைத்து, இவர்களை நாராயணன் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளான் என்றும் உணர்த்தப்பட்டது.

நாராயண சப்தத்தின் பெருமை

மூலம் – இச் சப்தத்தின் ப்ரபாவம் “ஸங்கீர்த்ய நாராயண சப்தமாத்ரம்”, “நாராயணோதி யஸ்யாஸ்யே”, “நாராயணோதி சப்தோஸ்தி” இத்யாதிகளிலும், ஆழ்வார்களுடைய “குலம் தரும் செல்வம் தந்திடும்”, “நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள்” இத்யாதிகளான பாசுரங்களிலும் ப்ரஸித்தம். நாரதீயகல்பத்திலும்

ரோகாபத்பய துக்கேப்யோ முச்யந்தே நாத்ர ஸம்சய:
அபி நாராயணேத்யேதத் சப்தமாத்ர ப்ரலாபிந:

என்றும் சொல்லப்பட்டது. இது தன்னையே ஸ்வரவ்யஞ்ஜந பேதத்தாலே எட்டுத் திருவக்ஷரமாக பாவிக்கத் திருமந்த்ரத்தோடு ஒக்குமென்று ப்ராணாந்த்ரரோக்தம்.

விளக்கம் – "நாராயண" என்னும் பதத்தின் மேன்மையானது பின்வரும் பல வரிகளில் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காண்க:

- ஸங்கீர்த்ய நாராயண சப்தமாத்ரம் விமுக்த துக்கா: ஸுகிநோ பவந்தி – "நாராயணா" என்ற திருநாமத்தை மட்டுமே உச்சரித்தால் போதுமானது, அவர்கள் தங்களுடைய துக்கங்கள் நீங்கி இன்பம் அடைவர்.

- நாராயணோதி யஸ்யாஸ்யே – கன்றைப் பசு பின் தொடர்வது போன்று, – "நாராயணா" என்ற திருநாமத்தை உச்சரிப்பவனை நாராயணன் எப்போதும் பின் தொடர்கிறான்.

- நாராயணோதி சப்தோஸ்தி – நாராயணன் என்னும் திருநாமம் உள்ளது (அப்படி உள்ளபோதும் அதனை உச்சரிக்காமல் நரகத்தில் வீழ்கிறார்களே!)

- பெரிய திருமொழி (1-1-9) - குலம் தரும் செல்வம் தந்திடும் – (நாராயணன் என்னும் திருநாமம்) ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலப் பிறப்பையும், கைங்கர்யம் என்னும் செல்வத்தையும் அளிக்கும்

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-6-1 முதல் 4-6-9 முடிய) - நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள் – "நாராயணன்" என்று தனது புத்திரனுக்குப் பெயரிட்ட தாய் ஒருவள் நரகம் செல்லமாட்டாள்.

- நாரதீயகல்பம் (1-26) - ரோகாபத்பய துக்கேப்யோ முச்யந்தே நாத்ர ஸம்சய: அபி நாராயணேத்யேதத் சப்தமாத்ர ப்ரலாபிந: - "நாராயண" என்னும் ஒரு சொல்லை மட்டுமே உச்சரிப்பவர்கள் நோய், ஆபத்து, பயம் துக்கம் ஆகிய அனைத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

“நாராயண” என்னும் திருநாமத்தை உயிரெழுத்து மற்றும் மெய்யெழுத்து என்று பிரித்தால் எட்டு எழுத்துக்கள் உள்ளதைக் காணலாம் (நா – ந் + ஆ, ரா – ர் + ஆ, ய – ய் + அ, ண – ண் + அ). இதனால் இந்தப் பதம் அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தோடு ஒத்துப் போகிறது என்று கொள்க.

நாராயண சப்தத்திற்குப் பஹுவ்ரீஹி, தத்புருஷ ஸமாஸங்கள் மூலம் உண்டாகும் விளக்கம்

குறிப்பு: நாராயண என்னும் பதம் “நார” மற்றும் “அயநம்” என்னும் இரண்டு பதங்கள் சேர்ந்து உண்டாகும் பதமாகும். இதனை “நாராணாம் + அயநம்” என்றும், “நாரா: + அயநம்” என்றும் இரண்டுவிதமாகப் பிரிக்கலாம். இவற்றில் “நாராணாம் + அயநம்” என்று பிரிப்பது தத்புருஷ ஸமாஸம் எனப்படும்; இது தமிழ் இலக்கணத்தில் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி எனப்படும்; இதன் பொருள் “நாரங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவன்” என்பதாகும். “நாரா: + அயநம்” என்று பிரிப்பது பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம் எனப்படும்; இது தமிழ் இலக்கணத்தில் அன்மொழித்தொகை எனப்படும்; இதன் பொருள் “நாரங்களை இருப்பிடமாக உடையவன்” என்பதாகும்.

மூலம் – ஈச்வரனோடு ப்ருதக்ஸித்தங்களல்லாத நாரங்களுக்கு “நாரா: அயநம் யஸ்ய” என்றும், “நாராணாமயநம்” என்றும் நிஷ்கர்ஷவிவக்ஷையாலே வையதிகரண்யம் உண்டாயிற்று. இச்சப்தத்துக்கு நம்மாழ்வார் “எண்பெருக்கு அந்நலத்து ஒண்பொருள் ஈறில வண் புகழ் நாரணன்” என்றும், “நாரணன் மூவேழுலகுக்கும் நாதன்” என்றும் பூர்வாபரங்களிலே ஸமாஸத்வயத்தில் அர்த்தத்தைப் ப்ரதர்சிப்பித்தார். இதிலே ஹேயப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வ ரூபமான உபயலிங்கத்வமும் உபயவிபூதியோகமும் கர்ப்பிதம். தேவீ பூஷண ஆயுத பரிஜந பரிச்சத த்வாரபால பார்ஷதாதி பேதங்களும் இங்கே அநுஸந்தேயங்கள்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனோடு வேறுபட்டு அல்லாமல் (பிரிந்து அல்லாமல்) நிற்க இயலாத நாரங்கள் எனப்படும் சேதன அசேதனங்கள், “நாராயண” என்னும் பதமானது

“நாரா: அயநம் யஸ்ய – யாருக்கு இருப்பிடம் நாரங்களோ, அவன்” என்றும், “நாராணாமயநம் = நாரங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவன்” என்றும் இரண்டுவிதமாக பொருள் அளிப்பது கொண்டு, தனித்திருப்பது போன்று தோன்றுகிறது. இவ்விதம் இந்தப் பதம் இரண்டாகப் பிரிந்து, இருவிதமான பொருள்களை அளிப்பதை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியின் தொடக்கத்திலும், இறுதியிலும் பின்வருமாறு அருளிச்செய்தார்:

- திருவாய்மொழி (1-2-10) - எண்பெருக்கு அந்நலத்து ஒண்பொருள் ஈறில வண் புகழ் நாரணன் – எண்ணற்றவர்களும், ஞானம் ஆனந்தம் முதலான குணங்கள் உள்ளவர்களும் ஆகிய ஜீவாத்மாக்கள், அசேதநங்கள், அளவற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் ஆகியவற்றைத் தனது அடிமையாகக் கொண்டவன்.

- திருவாய்மொழி (2-7-3) - நாரணன் மூவேழுலகுக்கும் நாதன் – ஏழு லோகங்களுக்கும் நாராயணன் நாதன் ஆவான்.

இவ்விதம் உரைக்கையில் - தோஷம் அற்றவை மற்றும் உயர்ந்த தன்மைகளுடன் கூடியவை என்னும் இருவிதமான அடையாளங்களுடன் உள்ள தன்மை, லீலாவிபூதி மற்றும் நித்யவிபூதி ஆகிய இரண்டுடன் உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு நாரங்கள் என்பதில் தேவிமார்கள், ஆபரணங்கள், ஆயுதங்கள், வேலையாட்கள், குடை, சாமரம், பாதுகை, படைத்தலைவர்கள் போன்ற பலதும் அடங்கும்.

காரணத்வமபாத்யத்வம் உபாயத்வமுபேயதா
இதி சரீரகஸ்தாப்யம் இஹ சாபி வ்யவஸ்திதம்

பொருள் – ஜகத்காரணமாக இருத்தல், இவ்விதம் உள்ளதற்கு எந்தவிதமான முரணான ப்ரமாணங்கள் கொண்டு தடை கூற இயலாமல் இருத்தல், உபாயமாக இருத்தல், பலனாக இருத்தல் போன்று வேதாந்தங்களில் கூறப்படும் பலவிதமான அர்த்தங்கள் “நாராயணன்” என்னும் பதத்திலும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன.

மூலம் – இதெல்லாம் "ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதி" என்று தொடங்கி பட்டர் நித்யத்திலே ப்ரதிபாதிதம்.

விளக்கம் – இவை அனைத்து பட்டர் தன்னுடைய நித்யம் என்னும் நூலில் "ஞானம், ஆனந்தம், தூய்மை முதலானவை" என்று தொடங்கி விளக்கியுள்ளார்.

மூலம் – இவ்விடத்தில், "ஸ்ருஷ்ட்வா நாரம் தோயமந்த: ஸ்திதோஹம் யேந ஸ்யாந்மே நாம நாராயணோதி", "ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ: தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:" இத்யாதிகளிலே அப்புக்களையெடுத்தது தத்வாந்தரங்களுக்கு உபலக்ஷணம் என்னுமிடம்

நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி நாராணீதி ததோ விது:
தாந்யேவ சாயநம் தஸ்யே தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:

இத்யாதிகளாலே ஸித்தம். இந்த பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸமான நிர்வசநத்தில் "நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி" என்று நார சப்தார்த்தம் சொல்லுகையாலே மஹோபநிஷத் ப்ரப்ருதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மேசாநாதி ஸர்வத்தையும் பற்ற நாராயணனுடைய ஸர்வவித காரணத்வமும், அயந சப்தார்த்தத்தில் "ஈயத இத்யயநம்" என்கிற கர்ம வ்யுத்பத்தியாலே இவற்றை வ்யாப்யமாக உடையவனுடைய ஸர்வவ்யாப்யகத்வமும், அதுக்கு உபயுக்தமான நிரதிசய ஸூக்ஷ்மத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. இப்பொருள்கள் "ஈயதே அஸ்மிந்" என்கிற அதிகரண வ்யுத்பத்தியிலும் வரும்.

நாராணாமயநத்வாச்ச நாராயண இதி ஸ்ம்ருத:

நாரஸ்த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகீர்த்தித:
கதிராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:

நாரோ நராணாம் ஸங்க்யாத: தஸ்யாஹமயநம் கதி:
தேநாஸ்மி முநிபிர்நித்யம் நாராயண இதீரித:

நாரசப்தேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே புதை:
தேஷாமயநபூதத்வாத் நாராயண இஹோச்யதே
தஸ்மாந்நாராயணம் பந்தும் மாதரம் பிதரம் குரும்
நிவாஸம் சரணம் சாஹு: வேதவேதாந்தபாரகா:

விளக்கம் – கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- வராஹபுராணம் (2-12) - ஸ்ருஷ்ட்வா நாரம் தோயமந்த: ஸ்திதோஹம் யேந ஸ்யாந்மே நாம நாராயணோதி – நாரம் எனப்படும் நீரைப் படைத்து அதற்குள் நான் இருந்தேன். ஆகவே எனக்கு நாராயணன் என்னும் பெயர் வந்தது.

- மநுஸ்ம்ருதி (1-10) - ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ: தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: - நீரானது நாரம் எனப்படுகிறது. காரணம் அது நரனிடமிருந்து (நரன் – நாசம் அற்றவன், ஸர்வேச்வரன்) உண்டானதாகும். அது அவனுக்கு முன்னர் இருந்த இடமாக உள்ளதால், அவன் நாராயணன் எனப்படுகிறான்.

இந்த வரிகளில் நீரைக் குறித்து உரைத்தமை என்பது மற்ற தத்துவங்களை முழுவது உரைக்காமல் ஒன்றை மட்டுமே எடுத்துக்காட்டாக உரைப்பதற்காக ஆகும்; இந்தக் கருத்தை, மஹாபாரதம் ஆநுசாநிகபர்வம் (178-7) - நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி நாராணீதி ததோ விது: தாந்யேவ சாயநம் தஸ்யே தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: - ப்ருத்வீ முதலான தத்துவங்கள் நரனாகிய ஸர்வேச்வரனிடமிருந்தே உண்டானதாகும்; ஆகவே அவை நாரங்கள் ஆகும்; அவனுக்கு அவையே இருப்பிடமாக உள்ளதால் அவன் நாராயணன் எனப்படுகிறான் – என்பதில் காணலாம் (அதாவது இங்கு பூமியை மட்டும் உரைத்தமை காண்க). இங்கு பஹுவ்ரீஹி மொழித்தொகை விளக்கத்தில், "நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி" என்ற இடத்தின் மூலம் "தத்த்வங்கள் நரனிடமிருந்து வெளிப்பட்டன" என்று உணர்த்தப்பட்டதால், அவை நாரங்கள் எனப்படுகின்றன என்பது தெளிவு. இதன் மூலம், மஹாநாராயண உபநிஷத் முதலானவற்றில் கூறப்பட்டபடி (ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாநோ நாபோ நாக்நீஷோமௌ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணி ந ஸூர்யோ ந சந்த்ரமா: – தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான்;

நான்முகன், சிவன், நீர், அக்னி, சோமன், த்யுலோகம், பூமி, நக்ஷத்ரங்கள், சூரியன், சந்த்ரன் போன்ற எதுவும் இல்லை), நான்முகன் மற்றும் சிவன் போன்ற அனைத்திற்கும் நாராயணனே அனைத்துவிதமான காரணமாக இருந்தான் என்பது மேலும் தெளிவாகிறது. “அயந” என்னும் சப்தம், “ஈயத இத்யயநம்” என்பதன் மூலம் வெளிப்பட்டதாகும். அதாவது எங்கும் வியாபிக்கப்படும் (நிறைதல்) வஸ்துக்களை இந்தப் பதம் கூறுகிறது. இதன் மூலம் அவன் அனைத்திலும் வியாபித்தும், அவை அனைத்தும் அவனால் வியாபிக்கப்பட்டும் உள்ளன என்பதும், இவ்விதம் அனைத்தையும் வியாபித்து நிற்கத் தேவையான மிகவும் நுண்ணியதாக உள்ள தன்மை என்பதும் இங்கு கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்துக்கள் அனைத்தும், “ஈயதே அஸ்மிந்” என்பதால் வெளிப்படும் “அயந” என்பதிலும் தேறும்; இவ்விதம் கொள்ளும்போது அனைத்தும் வியாபித்திருப்பதற்கான ஆதார வஸ்துவை உரைத்தல் என்றாகிறது. நாராயண என்னும் பதத்தை தத்புருஷ மொழித்தொகை அடிப்படையில் “நாராணம் + அயநம்” என்று பிரிக்கலாம்; அதாவது நாரங்களுக்கு இருப்பிடமானவன் என்று பொருள். இவ்விதம் கொண்டால், அந்தப் பதமானது “நாராயணம்” என்று பொதுப்பாலில் இருத்தல் வேண்டும். ஆனால், நிருக்தி (இலக்கணம் எனலாம்) அடிப்படையில், “நாராயண:” என்னும் ஆண்பால் விரோதமாகாது. கீழே உள்ள பல ப்ரமாண வரிகளின் மூலம் இந்தக் கருத்துக்களைக் காணலாம்:

- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (63-32) - நாராணாமயநத்வாச்ச நாராயண இதி ஸ்ம்ருத: - நாரங்களுக்கு ஆதாரமாக உள்ளதால் நாராயணன் எனப்படுகிறான்.

- பாத்மோத்தர புராணம் - நாரஸ்த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகீர்த்தித: கதிராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: - நாரம் என்று அனைத்து ஜீவன்களுடைய கூட்டம் கூறப்படுகிறது. அவை அடையவேண்டியவனாகவும், அவை அடைவதற்கு உபாயமாகவும் உள்ளதால் நாராயணன் எனப்படுகிறான்.

- பாத்மோத்தர புராணம் - நாரோ நராணாம் ஸங்க்யாத: தஸ்யாஹமயநம் கதி: தேநாஸ்மி முநிபிர்நித்யம் நாராயண இதீரித: - நாரம் என்பது நரர்கள் என்னும் ஜீவன்களுடைய கூட்டம் ஆகும். அவற்றுக்கு அடையப்படவேண்டியவனாகவும், அடைவதற்கான உபாயமாகவும் நான் உள்ளதால், முனிவர்களால் எப்போதும் நான் “நாராயணன்” எனப்படுகிறேன்.

- பாத்மோத்தர புராணம் - நாரசப்தேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே புதை: தேஷாமயநபூதத்வாத் நாராயண இஹோச்யதே தஸ்மாந்நாராயணம் பந்தும் மாதரம் பிதரம் குரும் நிவாஸம் சரணம் சாஹு: வேதவேதாந்தபாரகா: - நார என்னும் பதம் ஜீவன்களுடைய கூட்டத்தைக் குறிப்பதாக அறிவுள்ளவர்கள் கூறுகிறார்கள். அவற்றுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளதால் நாராயணன் எனப்படுகிறான். ஆகவே வேதங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள் நாராயணனை உறவினனாகவும், தாயாகவும், தந்தையாகவும், குருவாகவும், ஆதாரமாகவும், உபாயமாகவும் உரைக்கிறார்கள்.

"அயநம்" என்னும் பதம் உபாயம், பலன், ஆதாரம் முதலான பொருள்களை உணர்த்துகிறது

மூலம் – இங்கு "ரீங்க்ஷயே" என்கிற தாதுவிலே "ர" என்று ஸ்வரூபத்தாலே க்ஷயிஷ்ணுவான அசித்பதார்த்தத்தைச் சொல்லி, அதில் வேறுபட்டு ஸ்வரூப விகார ரஹிதமான சேதநவர்க்கத்தை நகநைகாதி சப்தம் போலே நஸமாஸமான நர சப்தத்தாலே சொல்லி, அதின் ஸமூஹங்களை நாரசப்தத்தாலே சொல்லி, இந்த ஸமூஹங்களுக்கு அயநம் என்கிற இத்தால் ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதந அசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதனானவன் நரசப்தவாச்யரான த்ரிவிதாத்மாக்களுடைய ஸமூஹங்களுக்கும் அபேக்ஷிதஹேதுவுமாய் ஸ்வயம் போக்யதையாலே உபேயமுமாய்,

விஷ்ண்வாதாரம் யதா சைதத் த்ரைலோக்யம் ஸமவஸ்திதம்

யோ லோகத்ரயமாவிச்ய விபர்த்யவ்யய ஈச்வர:

இத்யாதிகளிற்படியே ஆதாரமுமாய் இருக்கிறபடி சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனேயென்னில் "இண் கதௌ" என்கிற தாதுவிலே "ஈயதே அநேந" என்று அயநசப்தத்தில் கரண வ்யுத்பத்தியாலே ஈச்வரன் உபாயமாயும், "ஈயதே அஸௌ" என்கிற கர்ம வ்யுத்பத்தியாலே உபேயமாயும், "ஈயதே அஸ்மிந்" என்கிற அதிகரண வ்யுத்பத்தியாலே ஆதாரமாயும்

தோற்றுகிறான். “அய பய கதௌ” என்கிற அயதி தாதுவிலும் இவ் அயநபதம் நிஷ்பந்நமாம். இவ் உபாயத்வோபேயத்வாதிகளுக்கு உபயுக்தமான ஸௌலப்யமும் பரத்வமும் இங்கே ஸித்தம்.

விளக்கம் – “ரீங்” என்னும் தாது “அழிதல்” என்பதைக் குறிக்கும். ஆக “ர” என்பது (“நர” என்பதில் உள்ள “ர”) ஸ்வரூபத்தால் அழியும் தன்மையைக் கொண்ட அசித்துக்களைக் குறிக்கும். ஆகவே அவற்றிலிருந்து வேறுபட்டதான அழியாத ஸ்வரூபம் கொண்டதான சேதநங்களை “நர” (நர = ந + ர = அழியாத ஸ்வரூபம் கொண்ட) என்பதாலே, சேதனர்கள் அழியாத ஸ்வரூபம் கொண்டவர்கள் என்பதாகிறது. அதாவது “ந” என்னும் ஸமாஸம் கொண்டு “ர” என்பது மறுக்கப்பட்டது. இது எவ்விதம் உள்ளது என்றால் - “க” என்பது அசைதலைக் குறிக்கும், “ந + க = அசையாமல் உள்ளது” என்னும் பொருள்பட “நக” என்பது மலையைக் குறிக்கும்; “ஏக” என்பது ஒன்றைக் குறிக்கும், “ந + ஏக = நைக = ஒன்றல்ல = பல” என்னும் பொருள்பட “நைக” என்பர்; இது போன்றே இங்கும் கொள்க. ஆகவே “நர” என்பது சேதனத்தைக் குறிக்கும், “நார” என்பது அந்த சேதனர்களுடைய கூட்டத்தைக் குறிக்கும். அவைகளின் இருப்பிடம் (அயநம்) நாராயணன் ஆவான். இதன் மூலம் அவன் மூன்றுவிதமான சேதனர்களைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளவன் என்றும் (மூன்றுவிதம் = பத்தர், முக்தர், நித்யஸூரிகள்), அசேதனங்களையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளவன் என்றும், அவற்றுடைய ஸ்வரூபம்-இருப்பு-செயல் ஆகியவற்றையும் நியமிப்பவன் என்றும் தேறுகிறது. “நர” என்னும் பதம் மூலம் குறிப்பிடப்படும் மூன்றுவகையான சேதனர்களுடைய விருப்பங்களை அவனே நிறைவேற்றுகிறான். அவன் ஆனந்தமயமாக உள்ளதால், அவர்களால் விரும்பப்படும் இலக்காகவும் உள்ளான். மேலும்,

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-13-2) - விஷ்ண்வாதாரம் யதா சைதத் த்ரைலோக்யம் ஸமவஸ்திதம் – இந்த மூன்று உலகங்களும் எவ்விதம் மஹாவிஷ்ணுவை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளனவோ

- ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை (15-17) - யோ லோகத்ரயமாவிச்ய விபர்த்யவ்யய ஈச்வர: - மூன்று உலகங்களிலும் ஆத்மாவாக உள்ளே நின்று நியமித்து

என்று உள்ளதற்கு ஏற்ப, அவனே ஆதாரமாக உள்ள தன்மையும் கூறப்பட்டது.

இவை அனைத்தும் "அயந" என்னும் பதம் மூலம் எவ்விதம் உணர்த்தப்படுகிறது என்று அடுத்து கூறுகிறார். "அயந" என்பது "செல்லுதல்" என்னும் பொருள் கொண்டதான "இண்" என்னும் தாதுவிலிருந்து, மூன்றுவிதங்களில் உண்டாக்கிறது. அவையாவன:

- ஈயதே அநேந (இவனைக் கொண்டு அடையப்படுகிறது) – இதில் இவன் காரண வஸ்துவாகக் கூறப்படுகிறான்; ஸர்வேச்வரன் உபாயமாகக் கூறப்படுகிறான்.

- ஈயதே அஸௌ (இவன் அடையப்படுகிறான்) – ஸர்வேச்வரன் அடையப்படும் இலக்காக அல்லது உபேயமாக உள்ளான்.
- ஈயதே அஸ்மிந் (இவனிடம் அடையப்படுகிறது) – ஸர்வேச்வரனே அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளான்.

இது தவிர, "செல்லுதல்" என்னும் பொருள் தருவதான "அய்" என்னும் தாதுவிலிருந்தும் இந்தக் கருத்து தேறுகிறது. ஆகவே ஸர்வேச்வரன் உபாயமாகவும், உபேயமாகவும், எளியவனாகவும், அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாகவும் உள்ள தன்மை தெளிவாகிறது.

பஹுவ்ரீஹி மற்றும் தத்புருஷம் ஆகியவை ஸர்வேச்வரனுடைய அந்தர்வ்யாப்தி மற்றும் பஹிர்வ்யாப்தியை உணர்த்துதல்

மூலம் – அயநமென்று வாஸஸ்தாநமாய் அப்போது பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தாலே அந்தர்வ்யாப்தியும், தத்புருஷனாலே பஹிர்வ்யாப்தியும் தோற்றுகிறது என்றும் அநுஸந்திப்பர்கள். இவை இரண்டும் ச்ருதி ஸித்தம். அந்தர்வ்யாப்தியாவது – இவையுள்ள விடத்தில் தன்னை இல்லையென்னவொண்ணாதபடி கலந்து நிற்கை. பஹிர்வ்யாப்தியாவது – இவை இல்லாத இடத்திலும் எங்கும் தான் உளனாகை. விபுக்களான காலாதிகளுக்கு பஹிர்வ்யாப்தி சொல்லவேண்டா.

நாராயணமணீயாம்ஸம் அசேஷாணாமணீயஸாம்

என்றது அந்தர்வ்யாப்திக்கு அநுகுணமாய் நிற்கிற ப்ரதிகாதாநர்ஹத்வம் அல்லது அணு பரிமாணத்வமன்று. இது சொல்லுமிடம் உபாயத்வச்சேதத்தாலே என்று ஸூத்ரபாஷ்யாதி ஸித்தம். வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமாவது ஓரோர் உபாத்யவச்சிந்ந ப்ரதேசமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல சக்தியுடைத்தாயிருக்கை, அல்லது வஸ்துதோறும் ஸ்வரூப ஸமாப்தியன்று. இது கொள்ளில் பஹிர்வ்யாப்திக்கு விருத்தமாம். இத்தை அகடிதகடநா சக்தியாலே நிர்வஹிக்கில் விருத்த ஸமுச்சயம் கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாம்.

விளக்கம் – "அயநம்" என்பதை "இருப்பிடம்" என்று பொருள் கொண்டு, "நாராயண" என்பதை பஹிவ்ரீஹியாகக் (நாரா: அயநம் அஸ்ய = நாரங்களை இருப்பிடமாகக் கொண்டவன்) கொண்டால், நாராயணன் தன்னுள் அனைத்தையும் கொண்டவனாக அனைத்திலும் வியாபித்துள்ளான் (அந்தர்வ்யாப்தி) என்பது தேறும். மாறாக, "அயநம்" என்பதை "இருப்பிடம்" என்று பொருள் கொண்டு, "நாராயண" என்பதை தத்புருஷமாகக் (நாரணாம் அயநம் = நாரங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவன்) கொண்டால், நாராயணன் தன்னுள் அனைத்தையும் கொள்ளாதவனாக அனைத்திலும் வியாபித்துள்ளான் (பஹிர்வ்யாப்தி) என்பது தேறும். இந்தக் கருத்து இரண்டும் ச்ருதிகள் மூலம் தேறுவதாகும். அந்தர்வ்யாப்தி என்றால் – சேதந அசேதநங்கள் இருக்கின்ற இடங்களில் இவன் இல்லை என்று கூற இயலாதபடி, அவை அனைத்திலும் கலந்து நிற்பதாகும். பஹிர்வ்யாப்தி என்றால் – அவை இல்லாத இடங்களிலும் இவன் உள்ளான் என்னும்படியாக இருத்தல் ஆகும். காலம் முதலானவை எங்கும் உள்ளதாகும்; ஆகவே ஸர்வேச்வரன் போன்று அவையும் பஹிர்வ்யாப்தி உள்ளவை என்று கூறுதல் கூடாது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-41) - நாராயணமணீயாம்ஸம் அசேஷாணாமணீயஸாம் – ஸூக்ஷ்மங்களாக உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமாக உள்ள நாராயணன் – என்று கூறும்போது "அணு" என்னும் பதமானது "சிறியது" என்னும் பொருளில் வராமல், "ஸூக்ஷ்மமானது" என்னும் பொருளில் வந்தது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால், ஸூக்ஷ்மமாக உள்ள தன்மை என்பது காரணமாக அவைகளுக்குள் அவன் இருப்பதில் எந்தவிதமான தடையும் இல்லை என்பதாகும். அவன் அணு போன்றுள்ள வஸ்துக்களுடன் (உபாதிகள்) சேர்ந்துள்ளதால், அணுவல்லாத அவனை அணு என்று கூறியதை ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் காணலாம். எங்கும்

வியாபித்துள்ளவனுக்கு "அனைத்து வஸ்துக்களிலும் நிறைந்துள்ள தன்மை" என்பது ஏதேனும் ஒரு வஸ்துவில் நிறைந்துள்ளபோதிலும், அதன் மூலமாக அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்யும் சக்தி உள்ளது என்பதே ஆகும். இதனை விடுத்து, அனைத்து வஸ்துக்களிலும் அவனுடைய ஸ்வரூபம் நிறைந்தால் மட்டுமே இது தேறும் என்பது சரியல்ல. இவ்விதம் கொண்டால் பஹிர்வ்யாப்திக்கு முரணாகிவிடும். இதனைச் சேராதவற்றை ஒன்று சேர்க்கும் ஆற்றல் மூலம் செய்கிறான் என்று கொண்டால், பாஸ்கர யாதவப்ரகாச மதங்களுடைய "முரணான இரண்டு வஸ்துக்களை ஒன்றாகச் சேர்க்க இயலும்" என்பதை ஒப்புக்கொண்டது போன்றாகிவிடும்.

"அ", "நர", "அயந" ஆகியவை ஸர்வேச்வரனையே வெவ்வேறு ஆகாரங்களுடன் காட்டுகின்றன

மூலம் – இங்கு ப்ரதமாக்ஷரத்தாலும், நாரசப்தத்தில் ப்ரக்ருதியான நர சப்தத்தாலும், அயந சப்தத்தாலும் ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லுகிறபோது ரக்ஷகத்வ காரணத்வ நித்யத்வ நேத்ருத்வ, ஆதாரத்வ அந்தர்யாமித்வாதிகளான ஆகாரபேதங்களாலே மூன்றும் ஸப்ரயோஜநங்கள்.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தின் தொடக்கத்தில் காணப்படும் ப்ரணவத்தில் உள்ள முதல் எழுத்தான "அ" என்பதாலும், "நார" என்பதன் அடிப்படையான "நர" என்பதாலும், "அயந" என்பதாலும் ஸர்வேச்வரனை உரைக்கும்போது, இவை அனைத்தும் – அவனுடைய காக்கும் தன்மை, அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள தன்மை, எப்போதும் உள்ள தன்மை, அனைத்தையும் வழி நடத்தும் தன்மை, அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள தன்மை, அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள தன்மை முதலான பலவற்றையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

"ம", "நார" போன்றவை ஜீவனைக் குறிப்பதன் கருத்து மற்றும் பயன்

மூலம் – ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே சேதநனைப் ப்ரகாசிப்பிக்கச் செய்தே இங்கு நாரசப்தத்தாலே மீண்டும் சொல்லுவானேன் என்னில், "நான் உன்னை அன்றி இலேன்

கண்டாய் நாரணனே நீ என்னை அன்றியிலை” என்றும், “ராமாநுஜம் லக்ஷ்மண பூர்வஜம் ச” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒன்றையிட்டு ஒன்றை நிரூபியா நின்றால் அர்ஜுநரதம் போலே ப்ரணவம் சேஷப்ரதாநமாகையாலும் ராஸமண்டலம் போலே நாராயணசப்தம் சேஷி ப்ரதாநமாகையாலும் புநருக்தியில்லை. ப்ரணவந்தன்னிலும் சாப்தப்ராதாந்யம் ஜீவனுக்கானாலும் ரக்ஷகனான சேஷிக்கே அர்த்தப்ராதாந்யம்.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தின் மூன்றாம் எழுத்தான “ம” என்பதன் மூலம் ஜீவாத்மா உணர்த்தப்படுகிறது. இவ்விதம் முன்பே ஜீவனை உணர்த்திய பின்னர் “நாராயண” என்பதில் உள்ள “நார” என்பதன் மூலம் மீண்டும் ஏன் ஜீவாத்மா கூறப்பட்டது (இது “கூறியது கூறல்” என்னும் புநருக்தி தோஷம் ஆகாதோ என்னும் கேள்வி எழலாம்)? இதற்கு விடை அளிக்கப்படுகிறது. நான்காம் திருவந்தாதி (7) - நான் உன்னை அன்றி இலேன் கண்டாய் நாரணனே நீ என்னை அன்றியிலை – என்றும், இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (28-10) - ராமாநுஜம் லக்ஷ்மண பூர்வஜம் ச – ராமனுக்குத் தம்பியான லக்ஷ்மணனையும், லக்ஷ்மணனுக்கு மூத்தவனாகிய இராமனையும் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பரமாத்மா மற்றும் ஜீவாத்மா ஆகிய இருவரையும் ஒருவரைக் கொண்டு ஒருவரை கூறும்போது - அர்ஜுனனின் தேரில் ஜீவாத்மாவாகிய அர்ஜுனனுக்கு எவ்விதம் முதன்மை உள்ளதோ அது போன்று அடிமையாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ரணவத்தில் முதன்மை உள்ளது; ராஸலீலையில் பரமாத்மாவாகிய க்ருஷ்ணனுக்கு எவ்விதம் முதன்மை உள்ளதோ அது போன்று எஜமானனாகிய பரமாத்மாவுக்கு “நாராயண” பதத்தில் முதன்மை உள்ளது – இதனால் “கூறியது கூறல்” என்னும் புநருக்தி தோஷம் இல்லை. ப்ரணவத்தில் உள்ள “ம” என்னும் எழுத்து மூலம் அடிமையாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு முதன்மை உள்ளது என்று தோன்றினாலும், ப்ரணவத்தின் ஆழ்பொருளைக் காணும்போது எஜமானனாகிய பரமாத்மாவுக்கே முதன்மை உள்ளதை அறியலாம்.

மூலம் – ப்ரணவத்திலே ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் ஜ்ஞாநாகாரனாய் ப்ரத்யக்காய் அணுவாய்த் தோற்றின ஜீவனுக்கு நாரசப்தம் க்ஷயமில்லாதவனென்று நித்யத்வம் சொல்லுகையாலும், நரருடைய ஸமூஹத்தைச் சொல்லுகையாலே ஜீவர்களுடைய அந்யோந்ய பேதத்தை வ்யக்தமாக்குகையாலும், நரஜ்ஜாதங்கள் நாரங்கள் என்றபோது விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ப்ரஹ்மகார்யத்வம் தோற்றுகையாலும் பத த்வயத்துக்கும் ப்ரயோஜந பேதமுண்டு. நாரசப்த ஸமாநாதிகரணமான அயநசப்தத்தாலே இவற்றுக்கு

வ்யாப்தத்வாதிகளும் கண்டு கொள்வது. "நித்யரான பல சேதநர்க்கு ஒரு நித்யனான சேதநன் அபிமதஹேது" வென்கிற ச்ருத்யர்த்தமும் இங்கே கண்டு கொள்வது. நித்யனாக ப்ரமாணஸித்தனான ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மகார்யத்வம் விசேஷண த்வாரகம். இப்படி நாராயணாத்மகாதி கல்பங்களிலே சொன்ன வ்யுத்பத்த்யந்தரங்களுமெல்லாம் இவற்றோடு துல்யம்.

விளக்கம் – தன்னுடைய குணம் மற்றும் ஸ்வரூபம் ஆகியவற்றில் ஞானமயமாகவும், மற்ற வஸ்துக்களுக்குத் தன்னைத் தானே உணர்த்தவல்ல தன்மை கொண்டவனாகவும், அணுவாகவும் ப்ரணவத்தில் கூறப்படும் ஜீவாத்மா, "நார" என்பதன் மூலம் மாறுபாடுகள் அடையாத நித்யமாகவும் உள்ளவன் என்று கூறப்படுகிறான். "நாரா:" என்பதன் மூல ஜீவாத்மாக்கள் பலர் உண்டு என்று கூறப்பட்டு, ஆகவே ஜீவாத்மாக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் வேறுபாடு உள்ளது என்பது தெளிவாக்கப்படுகிறது. மாறாக, "நாரா:" என்பது "நர" எனப்படும் பகவானிடமிருந்து வெளிப்பட்டவை என்று பொருள் தரும் எனக்கொண்டால், ஜீவாத்மாக்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே தங்களுடைய காரண வஸ்துவாகக் கொண்டவை, இவை அனைத்தும் அதன் கார்யவஸ்துக்கள் என்பது தெளிவாகிறது. இப்படியாக "நாராயண" என்னும் பதத்திற்கு கூடுதலான அர்த்தங்கள் உள்ளதால், "ம" மற்றும் "நார" என்னும் இருவிதங்களால் ஜீவாத்மா கூறப்படுவதில் ஒரு பிரயோஜனம் உள்ளது. "நாராயண" என்பதை "நாரா: அயநம் யஸ்ய" என்று பஹிவ்ரீஹியாகக் கொண்டால், "அயந" என்பது இலக்கண ரீதியில் "நாரா:" என்பதுடன் இணைந்து வருகிறது. இத்தகைய "அயந" என்பதன் மூலம் ஜீவாத்மாக்கள் அவனால் வ்யாபிக்கப்பட்டவை என்று தெளிவாகிறது. சேதநர்கள் பல உண்டு என்றும், அவர்கள் நித்யமானவர்கள் என்றும், அவர்களில் ஒரு நித்யமான சேதநன் (ஸர்வேச்வரன்) அவர்கள் தங்களுடைய புருஷார்த்தங்களை அடைய உதவுகிறான் என்றும் கூறும் ச்ருதி வாக்கியம் இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது (அந்த ச்ருதி வாக்கியம் ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் [6-13] – நித்யோநித்யாநாம் சேதநச்சேதநாநாமேகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் – அநித்யமான பல சேதர்களின் நடுவில் நித்யனான ஒருவன் அவர்கள் விரும்பியதை அளிக்கிறான்). ஜீவாத்மா நித்யன் என்பதற்குப் பல ப்ரமாணங்கள் உள்ளன. அவன் ப்ரஹ்மத்தைத் தன்னுடைய உற்பத்திக்குக் காரணமாகக் கொண்டுள்ளான் என்று மேலே கூறப்படுவதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால் – தன்னுடைய சரீரத்திற்கு மட்டுமே இவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாகக் கொண்டுள்ளான் அல்லாமல்,

தன்னுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு அல்ல – என்பதாகும். நாராயணாத்மகம் போன்ற கல்பங்களில் கூறப்படுவதும் இதே பொருளில் ஆகும்.

“நார” என்பது சேதநம் மற்றும் அசேதநங்களைக் கூறுவதாகும்

மூலம் –

சேதநாசேதநம் ஸர்வம் விஷ்ணோர்யத்வயதிரிச்யதே
நாரம் ததயநம் சேதம் நாரயணஸ்து ஸ:

என்கையாலே “ஸர்வ பும்ஸாம் ஸமூஹ:” என்றதுவும் உபலக்ஷணமாகையால் க்ஷயிஷ்ணுக்களல்லாமையாலே ஸ்வரூபத்தாலேயாதல், ப்ரவாஹத்தாலேயாதல் நித்யங்களாய் நரசப்தவாச்யங்களான ஸர்வதத்த்வங்களுடைய ஸமூஹங்களும் நாரங்கள்.

விளக்கம் - சேதநாசேதநம் ஸர்வம் விஷ்ணோர்யத்வயதிரிச்யதே நாரம் ததயநம் சேதம் நாரயணஸ்து ஸ: - விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் வேறாகிய சேதந அசேதநங்கள் அனைத்தும் நாரம், அவை யாருக்கு இருப்பிடமாக உள்ளனவோ அவன் நாராயணன் – என்று கூறுவதால், “ஸர்வ பும்ஸாம் ஸமூஹ: - நாரா: என்பது அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும்” என்று உரைப்பதன் மூலம், “ஜீவாத்மா” என்னும் பதம் மற்ற அனைத்து தத்துவங்களுக்கும் ஓர் உதாரணம் மட்டுமே ஆகும் என்று கொள்க. இதன் காரணம் அசேதநங்களாக இருந்தாலும் அவை தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை இழப்பதில்லை என்பதாலும், தங்களுடைய நிலைகளை அவை தொடர்ந்து மாற்றியபடி உள்ளதாலும் அவையும் நித்யமே ஆகின்றன. ஆகவே “நாரா:” என்னும் பதம், “நர” என்று கூறப்படுபவையும், நித்யமாக உள்ளவையும் ஆகிய அனைத்து தத்துவங்களையும் குறிக்கும் என்று கருத்து.

“நார” என்னும் சொல் ஸர்வேச்வரனைக் கூறுதலும், அதன் மூலமாக “நாராயண” என்னும் சொல்லுக்குக் கிட்டும் அர்த்தமும்

மூலம் – ஸர்வ வ்யாபகத்வாதி விசிஷ்டனாய் இருக்கச்செய்தே தத்கத தோஷங்களையும் தத்ப்ரயுக்த தோஷங்களையும் கழிக்கிற ஹயரஹிதன் என்கிற வ்யுத்பத்தியாதலும், “நா நயே” இத்யாதிகளாலும், “ஜஹ்நுர் நாராயணோ நர:” என்று நாமதேயமாகச் சொல்லுகையாலும் “ஆபோ நாராயணோத்பூதா: தா ஏவாஸ்யாயநம் புந:” என்கிற வ்யாஸ ஸ்ம்ருதி வாக்யத்தாலே “ஆபௌ வை நரஸூநவ:” இத்யாதிகளில் நர சப்தமும் நாராயணனையே சொல்லுகிறதென்னுமிடம் ஸுவ்யக்தமாகையாலும் நரனென்று நித்யனாய் ஸர்வநேதாவான ஸர்வேச்வரனுக்குத் திருநாமமாகையாலே

நர ஸம்பந்திநோ நாரா நர: ஸ புருஷோத்தம:
நயநத்யகில விஞ்ஜானம் நாசயத்யகிலம் தம:
ந ரிஷ்யதி ச ஸர்வத்ர நரஸ்தஸ்மாத் ஸநாதந:
நர ஸம்பந்திந: ஸர்வே சேதநாசேதநாத்மகா:
ஈசிதவ்யதயா நாரா தார்ய போஷ்யதயா ததா
நியாம்யத்வேந ஸ்ருஜ்யத்வ ப்ரவேச பரணைஸ்ததா
அயதே நிகிலாந் நாராந் வ்யாப்நோதி க்ரியயா தயா
நாராச்சாப்யயநம் தஸ்ய தைஸ்தப்தாவ நிரூபணாத்
நாராணாமயநம் வாஸஸ்தே ச தஸ்யாயநம் ஸதா
மரமா ச கதிஸ்தேஷாம் நாராணாமாத்மநாம் ஸதா

என்று அஹிர்புத்நயாதிகள் நிர்வசநம் பண்ணினபடியே, “நர ஸம்பந்தி நாரம்” என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களும் நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷண தர்மங்களும் வ்யாபாரங்களும் விக்ரஹ விசேஷங்களும் மற்றுமுள்ள த்ரிவித சேதநாசேதநங்களுமெல்லாம் நார சப்தார்த்தமானபோது ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸர்வத்துக்கும் ஆச்ரயத்வாதி ரூபேண நிற்கும் ப்ரகாரம் விவக்ஷிதமாகையாலே ஸ்வாநிஷ்டத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – “நர” என்னும் பதம் “நாராயண” என்னும் பொருளையும் தருவதாகும் என்பதற்கான காரணங்கள்:

- அனைத்து சேதந அசேதநங்களிலும் வ்யாபித்து நின்றாலும், அவைகளால் தனக்கு உண்டாகவல்ல தோஷங்களும் துன்பங்களும் தன்னை அண்டாமல் இருப்பதால் “தாழ்ந்தவற்றை விலக்குபவன்” என்னும்படியாக உள்ளவன்

- “ந்ரு” என்னும் தாது “வழி நடத்துதல்” என்னும் பொருளைத் தருகிறது; ஆகவே “வழி நடத்துபவன்” என்னும் காரணத்தால் “நர” ஆகிறது.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் - ஜஹ்நுர் நாராயணோ நர: - ஜஹ்நு = அடியார்கள் அல்லதார்க்குத் தனது மேன்மையை மறைப்பவன், நர: = சேதந அசேதநங்கள் அழியாமல் இருக்கப் பெற்றவன்.

- வ்யாஸ ஸ்ம்ருதி (2-16) - ஆபோ நாராயணோத்பூதா: தா ஏவாஸ்யாயநம் புந: - ஜலம் நாராயணனிடமிருந்து உண்டானது, அதுவே அவனுக்கு இருப்பிடம் ஆகும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆபௌ வை நரஸூநவ: - ஜலங்கள் அனைத்து நர என்னும் நாராயணனின் மக்களே ஆகும் – என்பது காண்க.

ஆகவே “நர” என்பதால் எப்போதும் உள்ளவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும் ஆகிய நாராயணனே கூறப்படுகிறான் என்றாகிறது. மேலும் அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையில் உள்ள வரிகளைக் கீழே காண்க (52: 50 – 54):

நர ஸம்பந்திநோ நாரா நர: ஸ புருஷோத்தம:
நயநத்யகில விஞ்ஜானம் நாசயத்யகிலம் தம:
ந ரிஷ்யதி ச ஸர்வத்ர நரஸ்தஸ்மாத் ஸநாதந:
நர ஸம்பந்திந: ஸர்வே சேதநாசேதநாத்மகா:
ஈசிதவ்யதயா நாரா தார்ய போஷ்யதயா ததா
நியாம்யத்வேந ஸ்ருஜ்யத்வ ப்ரவேச பரணைஸ்ததா
அயதே நிகிலாந் நாராந் வ்யாப்நோதி க்ரியயா தயா

நாராச்சாப்யயநம் தஸ்ய தைஸ்தப்தாவ நிரூபணாத்
நாராணாமயநம் வாஸஸ்தே ச தஸ்யாயநம் ஸதா
மரமா ச கதிஸ்தேஷாம் நாராணாமாத்மநாம் ஸதா

இதன் பொருள் – நரன் என்னும் புருஷோத்தமனைச் சார்ந்துள்ளவை நாரங்கள் ஆகும். அந்த நரன் தன்னுடைய அடியார்களுக்கு அனைத்து ஞானத்தையும் அளிப்பவன் ஆவான். அவர்களுடைய அறியாமையை முற்றிலுமாக அழிப்பவன் ஆவான். அவன் எங்கு இருந்தாலும், எந்தவிதமான வேறுபாட்டையும் அடைவதில்லை. அவன் எப்போதும் ஒரே போன்று உள்ளதால், நரன் எனப்படுகிறான். அவனை அண்டியுள்ள சேதநங்கள், அசேதநங்கள் ஆகிய அனைத்தும் அவனுக்கு அடிமைகளாகவும், அவனால் தாங்கப்பட்டவைகளாகவும், அவனால் காப்பாற்றப்படுபவையாயும், அவனால் கட்டுப்படுத்தப்படுபவையாயும், அவனால் படைக்கப்பட்டவையாயும், அவனால் உள்ளே புகுந்து தாங்கப்படுபவையாயும் உள்ளதால் அவை நரனுடையவை ஆகின்றன. அவனே அனைத்து நாரங்களையும், அவற்றுள் புகுந்து போஷித்தல் முதலான செயல்கள் மூலம் அவற்றைக் கட்டுப்படுத்துகிறான். நாரங்களே அவனை அறிவதற்கு சாதனங்களாகும்; காரணம், அவை மூலம் அவன் உள்ளதை அறிய இயல்கிறது. நாரங்கள் அவனுடைய இருப்பிடம், அவன் அவையுடைய இருப்பிடம். அவனே நாரங்களாகிய ஆத்மாக்களுக்கு அடையவேண்டிய இலக்காகவும், அந்த இலக்கை அடைய உதவும் உபாயமாகவும் உள்ளான்.

இப்படியாக, அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை முதலானவற்றில் உறுதியாகக் கூறப்பட்டபடி, "நர ஸம்பந்தி நாரம் – நரனுடைய தொடர்புடையதால் நாரங்கள்" என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தை உணர்த்தும் பண்புகளும் (ஸத்யம், ஞானம், அநந்தம் உள்ளிட்டவை), அப்படிப்பட்ட பண்புகளை உணர்த்தவல்ல அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களாகிய காருண்யம் போன்றவையும், அவனுடைய செயல்களும், அவனுடைய திருமேனி ரூபங்களும், அவனுடைய மூன்றுவிதமான சேதந அசேதநங்களும் (பத்தர், முக்தர், நித்யர்) – இவை அனைத்தும் "நார" என்னும் பதம் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்றன. ஆகவே இதன் மூலம் அவன் அல்லாத மற்ற அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பது என்னும் தன்மை அவனுக்குள்ளது என்றாகிறது. ஆகவே அவன் தனக்குத்தானே ஆதாரமாக உள்ளான், தனக்குத்தானே எஜமானனாக உள்ளான் போன்ற தன்மைகள் தெளிவாகிறது.

மூலம் – இப்படி வ்யாபந பரண நியமந ஸ்வாம்யாதிகளாலே வேறுபட்டிருக்கிற புருஷோத்தமனுக்கும் தத்ஸம்பந்திகளுக்கும் குத்ருஷ்டிகள் சொன்ன ஸ்வரூபைக்யாதி ப்ரமம் கழியும்படி ஸர்வசரீரித்வ ஸர்வசப்த வாச்யத்வாதிக வைபவமும் இங்கே பலிதம். நரசப்தத்தாலே சோதக வாக்யார்த்தமும், நாரசப்தத்தாலே நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி நாராணி என்கையாலே காரண வாக்யார்த்தமும், அயநசப்தத்தாலே அவ்வோ உபாஸந வாக்யார்த்தங்களுமெல்லாம் இங்கே ப்ரகாசிதங்களாகிறன.

விளக்கம் – இப்படியாக எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவனும், அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும், அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளவனும் ஆகிய பரமாத்மாவுக்கும், அவனுடன் எப்போதும் சம்பந்தம் உள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபம் ஒன்றே எனக்கூறும் மற்ற மதங்களுடைய வாதங்களால் உண்டாகும் அறிவுமயக்கம் என்பது அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான், அனைத்து சப்தங்களாலும் கூறப்படும்படியான வைபவம் கொண்டுள்ளான் போன்றவை மூலம் நீங்குகிறது என்பது தெளிவாகிறது. “நர” என்னும் பதம் மூலம் ச்ருதியில் உள்ள சோதக வாக்கியங்களின் ஆழ்பொருளும் (இவை ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் போன்ற வாக்கியங்கள் – அதாவது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் கூறுபவை), “நார” என்னும் பதம் மூலம் மஹாபாரதம் - நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி நாராணி – ப்ருதிவீ முதலான தத்துவங்கள் அந்த நரனிடமிருந்தே வருவதால் அவைகள் நாரங்கள் என்று கூறப்படுகின்ற – என்பதற்கு ஏற்றபடி ச்ருதியில் உள்ள காரண வாக்கியங்களின் ஆழ்பொருளும் (காரண வாக்கியங்கள் என்பது ப்ரஹ்மமே அனைத்திற்கும் காரணம் என்று கூறும் வாக்கியங்கள்), “அயந” என்னும் பதம் மூலம் அந்த ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தக் குறித்து ச்ருதியில் உள்ள உபாஸனை வாக்கியங்களின் ஆழ்பொருளும் தெளிவாகின்றன.

மூலம் – ஸுபாலோபநிஷத் ப்ரப்ருதிகளிலே ஸர்வாந்தர்யாமியுமாய் ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் நாராயணசப்தத்தாலே தேவதாந்தர வ்யாவ்ருத்தனாக ப்ரதிபாதிதனானான், லோகத்திலுள்ள ஸர்வபந்துக்களும் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே பந்துக்களானார்கள். “த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ”, “எம்பிரான் எந்தை”, “பிதா த்வம் மாதா த்வம்” இத்யாதிகளிற்படியே நிருபாதிக ஸர்வவிதபந்து ஸர்வேச்வரன் ஒருவனுமே.

விளக்கம் – ஸுபால உபநிஷத்தில் காணப்படும் வரிகள் மூலம் (மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண: - தாய், தந்தை, சகோதரன், இருப்பிடம், ரக்ஷிப்பவன், நண்பன், அடையப்படும் இலக்கு ஆகிய அனைத்தும் நாராயணனே) அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாகவும், அனைத்துவிதமான உறவினனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன், "நாராயண" என்னும் பதம் மூலம் மற்ற தேவதைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று தெளிவாக உரைக்கப்பட்டான். அவனுடைய ஸங்கல்பம் காரணமாக உலகத்தில் உள்ள அனைத்து உறவினர்களும் நமக்கும் உறவினர்கள் ஆயினர். கீழே உள்ள வரிகளின்படி நாராயணன் ஒருவன் மட்டுமே, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல், இயற்கையாகவே, நமக்கு அனைத்துவிதமான உறவினனாக உள்ளான்:

- காந்தாரியின் வாக்கியம் - த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ – நீயே தாய், நீயே தந்தையும் ஆவாய்
- பெரியதிருமொழி (1-1-6) - எம்பிரான் எந்தை
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (60) - பிதா த்வம் மாதா த்வம் – நீயே தந்தை, நீயே தாய்

மூலம் – "யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸகலா: ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா:" என்றும், "ப்ரஸந்நமபவத் தஸ்மை ப்ரஸந்நாய சராசரம்", "ப்ரஸந்நோ தேவதேவேச" என்றும் சொல்லுகையாலே, அவன் ப்ரஸந்நனானால் ப்ரதிகூலராவார் ஒருவருமில்லை. இவ்வீச்வரனுக்கு "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிற ஆகாரம் ஸ்வபாவஸித்தம். ஆகாராந்தரம் சேதநருடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநமாகிற உபாதியடியாக வந்தது. அதுவும் அல்பவ்யாஜத்தாலே மாறும். "இத்தனை அடியரானார்க்கு இரங்கும் நம் அரங்கனாய பித்தனை" என்றார்களிறே.

விளக்கம் – இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (4-21) - யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸகலா: ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா: - யாருடைய அனுக்ரஹம் இருந்தால் இந்த அனைத்து ப்ரஜைகளும் நமக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவல்லவர்களாக ஆகிறார்களோ – என்றும், இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (33-141) - ப்ரஸந்நமபவத் தஸ்மை ப்ரஸந்நாய சராசரம் – கேசவன் மகிழ்ந்தால் அதன் காரணமாகவே தெளிந்த மனம் கொண்ட உன் விஷயத்தில் அனைத்து உயிர்களும் மனத்தெளிவு அடைகின்றன – என்றும், நரஸிம்ஹபுராணம் - ப்ரஸந்நோ தேவதேவேச – தேவர்களுக்கும் தேவனாகிய ஸர்வேச்வரன் மகிழ்ந்தபோது அனைத்து

உலகங்களும் மகிழ்வுற்றா – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் குறித்து மகிழ்ந்தான், நமக்கு எதிராக நடப்பவர்கள் யாரும் இருக்கமாட்டனர். இத்தகைய ஸர்வேச்வரனுக்கு, கீதை (5-29) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் – அனைத்து உயிர்களுக்கும் நண்பன் – என்னும் தன்மை இயற்கையாகவே உள்ளதாகும். அவன் யாரிடமாவது இத்தகைய தன்மை இல்லாமல் உள்ளான் என்றால், அந்த மனிதன் அவனுடைய கட்டளைகளை மீறி நடந்த காரணத்தால் மட்டுமே ஆகும். அத்தகைய நிலையும் மிகவும் சிறிய காரணத்தால் மாறிவிடும். திருமாலையில் (4) - இத்தனை அடியரானார்க்கு இரங்கும் நம் அரங்கனாய பித்தனை – என்றது காண்க.

மூலம் – இந்நாராயண சப்தத்தில் சதுர்த்தியாலே மேல் சொல்லப்புகுகிற வாக்யார்த்தங்களுக்கு ஈடாகத் தாதர்த்யாதிகள் காட்டப்படுகின்றன. ஸ்தூலா நுஸந்தாநத்தில் இச்சதுர்த்தீ "நம:" சப்தயோகத்தாலும் கொள்ளலாம். அப்போது இச்சதுர்த்திக்கு ப்ரயோஜநாதிசயமில்லை.

ஷஷ்டபஞ்சதசாத்வயர்ணாத் கேவல வ்யஞ்ஜநீக்ருதாத்
உத்தரோ மந்த்ரசேஷஸ்து சக்திரித்யஸ்ய கத்யதே

என்கையாலே இது திருமந்த்ரத்தில் பலஸித்தி ஹேதுவான ப்ரதேசம். யோஜநா விசேஷங்களில் பலப்ரார்த்தனையும் இவ்விடத்திலேயாகிறது.

அர்த்தாத் ப்ரகரணால்லிங்காத் ஔசித்யாத்தேசகாலத:
சப்தார்த்தா: ப்ரவிபஜ்யந்தே ந சப்தாதேவ கேவலாத்

என்கிறபடியே ஒரு சப்தத்துக்கே ப்ரகரணாதிகளுக்கு ஈடாக அர்த்தபதம் கொள்ளுகை ஸர்வஸம்மதம். ஆகையாலே தீயமாநார்த்த சேஷித்வம் ஸம்ப்ரதாநத்வமிஷ்யதே இத்யாதிகளிற்படியே பர ஸ்வத்வ ஆபாதனம் இவ்விடத்தில் கூடாதாகிலும், ஈச்வரன் தனக்குச் சேஷமான வஸ்துவைத் தானே ரக்ஷித்துக் கொள்ளும்படி ஸமர்ப்பிக்கிற அளவைப் பற்ற இவ் வ்யாபக மந்த்ரங்களில் சதுர்த்தியை ஸம்ப்ரதாநார்த்தையாக அஹிர்புத்ந்யன் வ்யாக்யானம் பண்ணினான்.

நிசீபாவேந ஸந்த்யோத்யம் ஆத்மநோ யத் ஸமர்ப்பணம்
விஷ்ண்வாதிஷு சதுர்த்தீ தத்ஸம்ப்ரதாந ப்ரதர்சிநீ
நீசீபூதோ ஹ்யஸாவாத்மா யத் ஸம்ரக்ஷ்யதயா அர்ப்யதே
தத் கஸ்மா இத்யபேக்ஷாயாம் விஷ்ணவே ஸ இதீர்யதே

என்கிற வசநத்தில் "விஷ்ண்வாதிஷு" என்கையாலே நாராயணாதி சப்தங்களில் சதுர்த்தியும் வ்யாக்யானம் பண்ணப்பட்டது.

விளக்கம் – அடுத்து "நாராயண" என்னும் பதத்தில் காணப்படும் நான்காம் வேற்றுமை ("ஆய" – நாராயணனுக்காக) மூலம், இனி உரைக்கப்பட உள்ளதான பொருளுக்குச் சேரும் விதத்தில், அவனுக்காகவே ஜீவாத்மா இருக்கும் தன்மை முதலானவை கூறப்படுகின்றன. "நாராயணாய" என்பதை நேரடியாகப் பொருள் கொள்ளும்போது, நான்காம் வேற்றுமை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை "நம:" என்னும் பதம் மூலம் உணரலாம் (அதாவது – நம: = நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன்; அப்படி என்றால் நான் யாருக்கு உரியவன்? நாராயணாய = நாரயணனுக்கு உரியவன்). இவ்விதம் கொள்ளும்போது இங்குள்ள நான்காம் வேற்றுமையானது இலக்கண விதிகளின்படி வரவேண்டும் அல்லாமல் வேறு வழி இல்லை. நாரதீயம் (1-59) - ஷஷ்டபஞ்சதசாத்வயர்ணாத் கேவல வ்யஞ்ஜநீக்ருதாத் உத்தரோ மந்த்ரசேஷஸ்து சக்திரித்யஸ்ய கத்யதே – திருமந்த்ரத்தில் உள்ள "ந" என்பதிலிருந்து எண்ணும்போது ஆறாவது எழுத்தாகவும், வடமொழியில் "ச" என்னும் எழுத்தைத் தொடர்ந்து பதினைந்தாவது எழுத்தாகவும் உள்ள "ண" (நாராயண என்பதில் உள்ள "ண") என்னும் எழுத்துவரை உள்ள பகுதியை விட்டுவிட்டு, மீதம் உள்ள பகுதியானது (ஆய என்னும் பகுதி), திருமந்த்ரத்தின் சக்தி என்று கூறப்படுகிறது – என்பது போன்ற வரிகளில் உள்ளது போன்று, "ஆய" என்னும் நான்காம் வேற்றுமையே திருமந்த்ரத்தின் பலன் கிட்டுவதற்குக் காரணமான பகுதியாக உள்ளது. ஒரு சிலர் இந்தப் பகுதியில்தான், திருமந்த்ரத்தின் பலனைப் பெறுவதற்கான ப்ரார்த்தனை அடங்கி உள்ளது என்கிறார்கள். அர்த்தாத் ப்ரகரணால்லிங்காத் ஔசித்யாத்தேசகாலத: சப்தார்த்தா: ப்ரவிபஜ்யந்தே ந சப்தாதேவ கேவலாத் – பலன், ஸந்தர்ப்பம், அடையாளம், தகுதி, இடம், காலம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடி சொற்களின் பொருள் மாறுபடும்; இவற்றை ஆராயாமல் சொற்களுக்குள்ள சப்தத்தை கொண்டு மட்டுமே பொருள் உரைத்தல் கூடாது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஒரு சொல் அமைந்துள்ள இடத்திற்கு ஏற்றபடி அதற்குப் பொருள்

உரைத்தல் என்பது அனைவராலும் ஏற்கப்படுவதாகும். ஆகவே, தீயமாநார்த்த சேஷித்வம் ஸம்ப்ரதாநத்வமிஷ்யதே – கொடுக்கின்ற வஸ்துவுக்கு ஏற்றபடியான பெற்றுக் கொள்பவனாக இருத்தல் ஸம்ப்ரதாநம் என்கிறது – போன்ற வரிகளுக்கு ஏற்ப, ஈச்வரனுக்கு உரிமை இல்லாத ஒரு பொருள் (ஜீவாத்மா) அவனுக்கு வழங்கப்படவில்லை; ஜீவாத்மா எப்போதுமே அவனுக்கு உடைமையான வஸ்துவே ஆகும். மேலும், ஈச்வரனுக்குச் சொந்தமான வஸ்துவாகிய ஜீவாத்மாவை அந்த ஈச்வரனே காப்பாற்றிக் கொள்ளட்டும் என்று ஜீவாத்மா எண்ணியபடி தன்னைச் சமர்ப்பணம் செய்வது என்பதே இந்த மந்த்ரங்களில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமை உணர்த்துகிறது என்பதை வெளிப்படுத்தும்விதமாக, இந்த மந்த்ரங்களில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமையானது ஸம்ப்ரதாநத்தை உணர்த்துகிறது என்பதை அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (52-35, 36) கீழே உள்ளபடி உரைக்கிறது:

- நிசீபாவேந ஸந்த்யோத்யம் ஆத்மநோ யத் ஸமர்ப்பணம் விஷ்ண்வாதிஷு சதுர்த்தீ தத்ஸம்ப்ரதாந ப்ரதர்சிநீ - ஸர்வேச்வரனிடம் ஜீவாத்மாவைக் காப்பாற்றப்பட வேண்டிய பொருள் என்று சமர்ப்பணம் செய்தல் என்பது ஜீவாத்மா அடிமையாக உள்ளதால் உணர்த்தப்படுகிறது. இத்தகைய சமர்ப்பணம் என்பதே விஷ்ணு முதலான சொற்களில் காணப்படும் நான்காம் வேற்றுமையில் உள்ளதான ஸம்ப்ரதாநத்தைக் கூறுகிறது.

- நீசீபூதோ ஹ்யஸாவாத்மா யத் ஸம்ரக்ஷ்யதயா அர்ப்யதே தத் கஸ்மா இத்யபேக்ஷாயாம் விஷ்ணவே ஸ இதீர்யதே – அடிமையான ஜீவாத்மாவை, இந்த ஜீவாத்மா யாரால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவன் என்று எண்ணியபடி அளிக்கவேண்டும் என்றால், "விஷ்ணுவுக்கு" என்றே கூறப்பட வேண்டும்.

மேலே உள்ள ச்லோகங்களில் காணப்படும் "விஷ்ண்வாதிஷு" என்பதன் மூலம் "நாராயணாய" என்பதில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமையும் விளக்கப்பட்டது.

அஷ்டாக்ஷரத்தில் உள்ள அக்ஷரத்துக்கான பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த பல பொருள்கள்

மூலம் – இத்திருமந்த்ரத்தில் நகாரம் முதலான ஏழு திருவக்ஷரங்களுக்கும் ப்ரத்யேகம் மந்த்ர ஸ்ம்ருதிகளிற் சொன்ன அர்த்தங்களை

நாயகத்வம் ச ஸர்வேஷாம் நாமநத்வம் பரே பதே
நாசகத்வம் விருத்வாநாம் நகாரார்த்த: ப்ரகீர்த்தித:

மங்களத்வம் மஹத்த்வம் ச மஹநம் கரோதி யத்
ஆச்ரிதாநாம் ததோ ஜ்ஞேயோ மகாரார்த்தஸ்ததோ புதை:

நாஸ்திக்ய ஹாநிர் நித்யத்வம் நேத்ருத்வம் ச ஹரே: பதே
நாகார ஸேவிநாம் ந்ருணாம் மந்த்ரவித்பி: ப்ரகீர்த்தித:

ரஞ்ஜநம் பகவத்யாசு ராகஹாநிஸ்ததோ அந்யத:
ராஷ்ட்ரத்ராணாதிகம் சாபி ப்ராப்யதே ரேபஸேவயா

யோகோத்யோக: பலம் சாசு யகாராத் ப்ராப்யதே புதை:
வர்ணநம் ச ததா விஷ்ணோ: வாணீஸித்திர்ணகாரத:

யக்ஷ ராக்ஷஸ வேதாள பூதாதீநாம் பயாய ய:
ஏவமக்ஷர நிர்வாஹோ மந்த்ரவித்பி: ப்ரகீர்த்தித:

இத்யாதிகளாலே சில ஆசார்யர்கள் ஸங்க்ரஹித்தார்கள்.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தில் (ப்ரணவம் நீங்கலாக) உள்ள “ந” என்னும் எழுத்து தொடக்கமாக உள்ள ஏழு எழுத்துக்களுக்கும் மந்த்ர ஸ்ம்ருதிகளில் உள்ளது போன்று

தனித்தனியாக நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் கீழே உள்ளது போன்று அருளிச் செய்தார்கள்:

- நாயகத்வம் ச ஸர்வேஷாம் நாமநத்வம் பரே பதே நாசகத்வம் விருத்வாநாம் நகாரார்த்த: ப்ரகீர்த்தித: - அனைவருக்கும் க்ஷேமங்களை அளித்தல், பரமபதம் மீது பற்றுதல் உண்டாக்குதல், இதற்கு விரோதியாக உள்ளதான "ஆத்மாவுக்கு ஏற்காத குணங்கள்" என்பவற்றை அழித்தல் ஆகியவையே "ந" என்பதன் பொருளாகும் ("நமோ" என்பதில் உள்ள "ந")

- மங்களத்வம் மஹத்த்வம் ச மஹநம் கரோதி யத் ஆச்ரிதாநாம் ததோ ஜ்ஞேயோ மகாரார்த்தஸ்ததோ புதை: - அடியார்களுக்கு மங்களத்தைச் செய்தல், அவர்களுடைய ஞானத்தை நன்றாக மலரும்படிச் செய்தல், அவர்களை மற்றவர்கள் வணங்கும்படிச் செய்தல் ஆகியவையே "ம" என்பதன் பொருளாகும் ("நமோ" என்பதில் உள்ள "ம")

- நாஸ்திக்ய ஹாநிர் நித்யத்வம் நேத்ருத்வம் ச ஹரே: பதே நாகார ஸேவிநாம் ந்ருணாம் மந்த்ரவித்பி: ப்ரகீர்த்தித: - நாஸ்திகத் தன்மையை விலக்குதல், ஸர்வேச்வரனுக்கான கைங்கர்யத்தை எப்போதும் செய்தல், பரமபதம் கொண்டு சேர்க்கும்விதம் உள்ள ஆசார்ய தன்மை ஆகியவையே "நா" என்பதன் பொருளாகும் ("நாராயணாய" என்பதில் உள்ள "நா")

- ரஞ்ஜநம் பகவத்யாசு ராகஹாநிஸ்ததோ அந்யத: ராஷ்ட்ரத்ராணாதிகம் சாபி ப்ராப்யதே ரேபஸேவயா – ஸர்வேவரனிடம் விரைவாக ப்ரீதி உண்டாதல், அவனைத் தவிர மற்றவர்களிடம் உள்ள ஈடுபாட்டினை விடுதல், ராஜ்யத்தைக் காத்தல் ஆகியவை "ரா" என்னும் எழுத்தைத் த்யானிப்பவர்க்குக் கிட்டும் ("நாராயணாய" என்பதில் உள்ள "ரா")

- யோகோத்யோக: பலம் சாசு யகாராத் ப்ராப்யதே புதை: வர்ணநம் ச ததா விஷ்ணோ: வாணீஸித்திர்ணகாரத: - ஸர்வேச்வரனை அடைவதில் உள்ள வேகமும் அதன் பயனும் "ய" என்பதால் உண்டாகின்றன; ஸர்வேச்வரனைப்

புகழ்வதும், அதற்கான வாக்கும் “ண” என்பதால் உண்டாகின்றன (“நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ய” மற்றும் “ண”)

- யக்ஷ ராக்ஷஸ வேதாள பூதாதீநாம் பயாய ய: ஏவமக்ஷர நிர்வாஹோ மந்த்ரவித்பி: ப்ரகீர்த்தித: - யக்ஷன், ராக்ஷஸன், வேதாளம், பூதம் ஆகியவை பயந்து ஓடுதல் என்பது “ய” என்பதால் உண்டாகிறது (“நாராயணாய” என்பதில் உள்ள “ய”). இவ்விதம் மந்த்ரத்தில் உள்ள எழுத்துக்களுடைய பொருள்கள் மற்றும் பயன்கள், மந்த்ரங்களை அறிந்தவர்களால் கூறப்படுகிறது.

திருமந்த்ரம் பகவத்ஸ்வரூபம் மற்றும் ஜீவஸ்வரூபம் ஆகியவற்றைக் காட்டுதல்

மூலம் – இப்படி இப்பதங்களினுடைய வ்யாகரண நிருக்தாதி ஸித்த வ்யுத்பத்தி பராமர்சத்தாலே பரவாதி மூலமாக வரும் மாசற விளக்கப்பட்ட திருமந்த்ரமாகிற கண்ணாடி, பரஸ்வரூபாதிகளையும் ஸ்வஸ்வரூபத்திற் காணவரிய நிலங்களையுமெல்லாம் ஸுவ்யக்தமாகக் காட்டும்.

விளக்கம் – இப்படியாக திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பல எழுத்துக்களுடைய வ்யாகரணம், நிருக்தம், மந்த்ரசாஸ்த்ரம் ஆகியவற்றில் கூறப்பட்ட பொருள்களை ஆராய்வதன் மூலம் திருமந்த்ரம் என்பது மிகவும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டது. இவ்விதம் கண்ணாடி போன்றுள்ள திருமந்த்ரம், அறிந்து கொள்வதற்குக் கடினமாக உள்ளதான பரமாத்மாவுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் ஜீவாத்மாவுடைய ஸ்வரூபம் ஆகிய இரண்டையும் முகவும் தெளிவாகக் காண்பிக்கிறது.

திருமந்த்ரத்தில் சிந்திக்கவல்ல (த்யானிக்கத்தக்க) பகவத் குணங்கள்

மூலம் – இதுக்குப் ப்ரதிபாத்ய தேவதையாய்ப் ப்ராப்யமுமான பரஸ்வரூபத்தை இத்திருமந்த்ரத்தில் சப்தங்களாயும் ஆர்த்தங்களாயுமுள்ள ப்ரகாரங்களோடேகூட யதா ப்ரமாணம் அநுஸந்திக்கும்போது ரக்ஷகத்வம், அதினுடைய ஸ்வபாவ ஸித்தத்வம், அதில் ஸர்வவிஷயத்வம், ரக்ஷ்யவஸ்து விசேஷாநுரூபமாக ரக்ஷையினுடைய நாநாப்ரகாரத்வம்,

ஸர்வதா ரக்ஷகத்வம், ஸர்வத்ர ரக்ஷகத்வம், ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகத்வம், ஸ்வார்த்த ரக்ஷகத்வம், ஸர்வரக்ஷகத்வாபேக்ஷிதமான ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வசக்தித்வம், ஸ்வேச்சா வ்யதிரிக்தாநிவார்யத்வம், அநதிக்ரமணீய ரக்ஷண ஸம்ரம்பத்வம், பரமகாருணிகத்வம், அவஸர ப்ரதீக்ஷத்வம், வ்யாஜமாத்ர ஸாபேக்ஷத்வம், ஆச்ரித ஸுலபத்வம், விச்வஸநீயத்வம், ஸாபராததடநாத்யநுகுண விசேஷணத்வம், சேஷித்வம், அதினுடைய நிருபாதிகத்வ நித்யத்வ ஸர்வவிஷயத்வங்கள், அநந்யசேஷித்வம், குணக்ருதசேஷித்வம், ஸபத்நீகசேஷித்வம், ஸமாப்யதிகாராஹித்யம், ஆத்மஹவிருத்தேசார்ஹத்வம், அசித் பத்த முக்த நித்ய விலக்ஷணத்வம், பரவிசேஷித்வ ஹேதுத்வம்

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தில் கூறப்படும் தெய்வமாகிய நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்தை, திருமந்த்ரத்தின் ஆழ்ந்த பொருள் மற்றும் சப்தங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம், தகுந்த ப்ரமாணங்களுடன் த்யானிக்கும்போது, அந்த ஸ்வரூபத்தில் கீழே கூறப்படும் பல தன்மைகள் வெளிப்படுகின்றன. அவையாவன – காப்பாற்றும் தன்மை, அவன் இயல்பாகவே காப்பாற்றும் தன்மையுடன் இருத்தல், அவ்விதம் காக்கும்போது அனைத்தையும் காத்தல், காப்பாற்றப்படும் வஸ்துக்கள் பல தன்மைகளுடன் உள்ளதால் காப்பாற்றும் தன்மைகளும் பலதாக இருத்தல், அனைத்துக் காலங்களிலும் காத்தல், அனைத்து இடங்களிலும் காத்தல், அனைத்துவிதங்களிலும் காத்தல், தன்னுடைய விருப்பம் காரணமாகவே காத்தல், அனைத்தையும் காப்பாற்றுவதற்கு அவசியமாக உள்ளதான அனைத்தையும் அறியும் தன்மை, அனைத்து சக்திகளும் கொண்டிருத்தல், தன்னுடைய விருப்பம் அல்லாமல் தன்னால் காப்பாற்றப்படுதல் என்பதை யாராலும் ஒதுக்க இயலாத தன்மை, அவன் காப்பாற்றுவதை யாராலும் தடுக்க இயலாத தன்மை, மிகுந்த கருணை நிறைந்த தன்மை, காப்பாற்றுவதற்கான தகுந்த தருணத்தை எதிர்பார்த்தபடி உள்ள தன்மை, ஜீவனைக் காப்பாற்ற அந்த ஜீவனிடமிருந்து ஒரு சிறிய அல்ப காரணத்தை மட்டுமே நோக்கியிருக்கும் தன்மை, தன்னை அழைப்பவர்களுக்கு மிகவும் எளியவனாக உள்ள தன்மை, எப்போதும் நம்பலாம் என்னும்படி உள்ள தன்மை, யார் எந்த ஒரு தவறு இழைத்தாலும் அதனைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படித் தன்னிடம் சிபாரிசு செய்யும் தன்மை (மஹாலக்ஷ்மி), அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ள தன்மை, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் எப்போதும் அனைவருக்கும் எஜமானனாக உள்ள தன்மை, மற்ற யாருக்கும் இவன் அடிமையாக இல்லாத தன்மை, யார் தன்னுடைய குணங்களையும் தன்மைகளையும் அறிகிறார்களோ அவர்களுக்கு எஜமானனாக

இருத்தல், தன்னுடைய பத்தினியாகிய பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்து எஜமானனாக இருத்தல், தனக்கு நிகராகவோ அல்லது விஞ்சியோ யாரும் இல்லாத தன்மை, ஆத்மாவை அவிர்பாகமாக அளிப்பதற்கு அனைத்து தகுதியும் கொண்டிருத்தல், அசித் – ஸம்ஸாரி – முக்தி பெற்றவர் – நித்யஸூரிகள் ஆகிய அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருத்தல், அனைத்தும் இவன் அடிமையாக உள்ளதால் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள தன்மை.

மூலம் – ஸ்வத: கர்த்ருத்வம், சக்த்யாதாயகத்வம், ப்ரேரகத்வம், அநந்யப்ரேர்யத்வம், அநுமந்த்ருத்வம், கர்மஸாக்ஷித்வம், ஸஹகாரித்வம், ப்ரியப்ரவர்த்தகத்வம், ஹிதப்ரவர்த்தகத்வம், நிருபாதிக நந்தவ்யத்வம், வசீகார்யத்வம், ஸித்தோபாயத்வம், ஸாத்யோபாய ஹேதுத்வம், ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ரூபாஜ்ஞாவத்வம், தண்டதரத்வம், ஸர்வஸமத்வம், ஆச்ரித பக்ஷபாதித்வம், அவித்யாதி ஹேதுத்வம், அவித்யாத்யநர்ஹத்வம், ஆச்ரித அவித்யா நிவர்த்தகத்வம், ஸ்வரூபாந்யதாபாவ ராஹித்யம், ஸ்வபாவாந்யதாபாவ ராஹித்யம், ஸர்வநேந்த்ருத்வம், ஸர்வ ஜகத் வ்யாபார லீலத்வம்

விளக்கம் – அனைத்தையும் யாருடைய உதவியும் இன்றித் தானாகவே செய்யவல்ல தன்மை, அறியும் தன்மை முதலானவற்றால் ஜீவாத்மாக்களை கவரும் தன்மை, அனைத்து செயல்களையும் தூண்டவல்ல தன்மை, மற்ற யாராலும் தூண்டப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லாத தன்மை, அனைத்து கர்மங்களையும் செய்ய அனுமதி அளிக்கும் தன்மை, அனைத்து கர்மங்களுக்கும் ஒரே சாட்சியாக உள்ள தன்மை, கர்மங்களுக்கு உதவியாக உள்ள தன்மை, அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்பவர்களை ஊக்குவிக்கும் தன்மை, அவனுடைய அடியார்கள் தங்களுக்கு நன்மையானவற்றைச் செய்யும்படியாகத் தூண்டும் தன்மை, எந்தவிதமான காரணமும் அவசியம் இல்லாமல் உபாசிக்கப்படும் வஸ்துவாக இருத்தல், மற்றவர்களால் ஏவப்பட்டுத் தங்களுடைய செயல்களை முடித்துக் கொள்ளும்படியாக உள்ள தன்மை, எப்போதும் ஜீவாத்மாவுக்கு உதவக் கூடிய நிலையில் உள்ள தன்மை, பக்தி அல்லது ப்ரபத்தியை ஜீவாத்மா கைக்கொள்ளக் காரணமாக உள்ள தன்மை, ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி ரூபங்களில் தன்னுடைய ஆணைகளை வெளிப்படுத்திய தன்மை, தவறு செய்பவர்களைத் தண்டிக்கும் தன்மை, அனைவரையும் ஒரே போன்று ஆதரிப்பவன், தன்னை அண்டி நிற்பவர்களிடம் அதிகமான கருணையை வெளிப்படுத்தும் தன்மை, அவித்யை முதலானவை உண்டாகக் காரணமாக உள்ள தன்மை, அவித்யை மற்றும் கர்மங்கள் அற்ற தன்மை, தன்னுடைய அடியார்களுடைய அவித்யையை நீக்கும்

தன்மை, தன்னுடைய ஸ்வரூபம் எப்போதும் மாறாதபடி உள்ள தன்மை, தன்னுடைய இயல்பான தன்மை எப்போதும் மாறாதபடி உள்ள தன்மை, அனைத்து ஜீவாத்மாக்களையும் ஆளும் தன்மை, உலகங்களைப் படைத்து காத்து ஸம்ஹாரம் செய்வதை ஒரு லீலையாகக் கொண்ட தன்மை.

மூலம் – ஸர்வவேதாந்த ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யத்வம், ஸர்வேபாதநத்வம், ஸர்வநிமித்தத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம், ஸர்வ சரீரத்வம், ஸர்வ சப்த வாச்யத்வம், ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யத்வம், ஸர்வ பல ப்ரதத்வம், ஸர்வவித பந்துத்வம், ஸர்வ வ்யாபகத்வம், நிரதிசய ஸூக்ஷ்மத்வம், ஸர்வ தாரத்வம், ஸ்வநிஷ்டத்வம், ஸத்யத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், அநந்தத்வம், ஆனந்தத்வம், அமலத்வம், நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷண அநுக்தாநந்த குணவத்த்வம், நித்ய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்த்வம், பரவ்யூஹாத்யவஸ்தாவத்த்வம், ஸத்யாவதாரத்வம், அஜஹத்ஸ்வ ஸ்வபாவத்வம், அப்ராக்ருதாவதாரத்வம், அகர்மவச்ய அவதாரத்வம், அகாலநியாமாவதாரத்வம், ஆச்ரிதார்த்த குணபரீவாஹ அவதாரத்வம், ஸர்வாவஸ்த சுபாச்ரயத்வம், ஸர்வாவஸ்த லக்ஷ்மீஸஹசரத்வம், திவ்ய பூஷணாயுத மஹிஷீ ஸ்தாந பரிஜன பரிச்சத த்வாரபால பார்ஷதாதிமத்த்வம்,

பொருள் – அனைத்து வேதாந்தங்களிலும் முதன்மையானவனாகக் கூறப்படுதல், அனைத்துவிதமான உபாதானக் காரணமாக இருத்தல், அனைத்துவிதமான நிமித்த காரணமாக இருத்தல், தவறாத ஸங்கல்பத்துடன் இருத்தல், அனைத்தையும் சரீரமாகக் கொண்டிருத்தல், அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படுதல், அனைத்து கர்மங்களையும் தனது ஆராதனையாகவே கொண்டிருத்தல், அனைத்து கர்மங்களுக்கான அனைத்து பலன்களையும் அளித்தல், அனைவருக்கும் அனைத்துவிதமான உறவினனாக இருத்தல், எங்கும் நீக்கமற பரவி இருத்தல், மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக இருத்தல், அனைத்தையும் தாங்கியபடி இருத்தல், தனக்குத்தானே ஆதாரமாக இருத்தல், ஸத்யத்துடன் இருத்தல், ஞானமயமாக இருத்தல், அனைத்திலும் எல்லையற்றபடி இருத்தல், ஆனந்தமயமாக இருத்தல், எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாமல் இருத்தல், தன்னுடைய எல்லயற்ற ஸ்வரூபங்கள் அனைத்தும் ஸத்யம் உள்ளிட்ட பலவற்றால் வெளிப்படும்படி இருத்தல், எப்போதும் மங்களகரமான திருமேனியுடன் இருத்தல், பர வ்யூஹம் முதலான நிலைகளுடன் இருத்தல், ஸத்யம் முதலானவற்றை வெளிப்படுத்தும் அவதாரங்களுடன் இருத்தல், தன்னுடைய ஸ்வபாவங்களுடன் கூடியபடியே அவதாரங்களுடன் இருத்தல்,

இந்தப் பூமியின் தொடர்புடைய எந்தவொரு வஸ்துவின் ஸம்பந்தமும் இல்லாதபடியான அவதாரங்களுடன் இருத்தல், கர்மங்கள் காரணமாக உண்டான சரீரம் என்று இல்லாதபடியான சரீரத்துடன் கூடிய அவதாரங்களுடன் இருத்தல், இந்த நேரத்தில் இந்த அவதாரத்தில் வரவேண்டும் என்று காலநியமனம் இல்லாத அவதாரங்களுடன் இருத்தல், தன்னுடைய அடியார்களுடைய குறைகளை நீக்கவல்ல கல்யாணகுணங்கள் நிரம்பிய அவதாரங்களுடன் இருத்தல், எந்த நிலையிலும் தூய்மை மற்றும் அண்டக்கூடிய தன்மை ஆகியவற்றுடன் இருத்தல், எந்த நிலையிலும் மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடி இருத்தல், திவ்யமான ஆபரணங்கள் - ஆயுதங்கள் – பட்டமஹிஷிகள் – இருப்பிடம் – வேலையாட்கள் – ஆசனங்கள் – வாயில் காப்பாளர்கள் போன்ற பலவற்றுடன் கூடியபடி இருத்தல்.

மூலம் – ஸ்தூலசரீர விச்லேஷகத்வம், விச்ரம ஸ்தாநத்வம், அநுக்ரஹ விசேஷவத்த்வம், ப்ரஹ்ம நாடீ த்வார ப்ரகாசகத்வம், தத்ப்ரவேசகத்வம், ப்ரஹ்மரந்த்ர உத்க்ராந்தி ஹேதுத்வம், அர்ச்சிராதி ஆதிவாஹிக நியோக்த்ருத்வம், ஸூர்ய த்வாராதி நேத்ருத்வம், அண்ட ஆவரண ப்ரக்ருதி மண்டலாதி க்ரமஹேதுத்வம், விரஜா தீர ப்ராபகத்வம், ஸூக்ஷ்ம சரீர விச்லேஷகத்வம், அப்ராக்ருத தேஹப்ரதத்வம், திவ்ய அப்ஸரஸ் ஸத்காராதி ப்ரயோஜகத்வம், ப்ரஹ்மகந்தாதி ப்ரவேசகத்வம், நித்யமுக்த ஸத்கார விசேஷ ஹேதுத்வம், பர்யங்காதிரோஹண பர்யந்தாதரவத்வம், பரிபூர்ணானுபவ ஹேதுத்வம், ப்ரதான ப்ராப்யத்வம், ஸதேஹ விதேஹ பஹுதேஹ க்ருத ஸர்வவித கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தித்வம், அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம், நிரதிசய ஆனந்தவத்த்வம், நிரதிசய போக்யத்வம், ஸர்வ ப்ரகார போக்யத்வம், ஸர்வதா அனுகூல ஸ்வபாவத்வம், அத்யந்த துல்ய போக ப்ரதத்வம், ஆச்ரித விச்லேஷா ஸஹத்வம், அபுநராவ்ருத்தி ஹேதுத்வம் என்று இவை ப்ரதாநமாக மற்றும் இவற்றைத் துவக்கி வரும் ஏற்றங்களுமெல்லாம் அடைவே அநுஸந்தேயங்கள்.

விளக்கம் – ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து ஆத்மாவைப் பிரித்து எடுக்கவல்ல திறனுடன் இருத்தல், ஜீவாத்மா ஓய்வெடுக்க இருப்பிடமாக இருத்தல் (உறங்கும்போது ஜீவாத்மா இதயத்தில் புரீதத் என்னும் பகுதியில் உள்ள பரமாத்மாவுடன் சென்று ஓய்வெடுப்பதாக ப்ரஹ்மஸூத்ரம் கூறுகிறது), ஜீவாத்மாவுக்கு எப்போதும் சிறப்பான அனுக்ரஹம் செய்தபடி இருத்தல், சரீரத்திலிருந்து மோக்ஷம் செல்லக் கிளம்பும் ஜீவாத்மாவுக்கு

ப்ரஹ்மநாடி இன்னது என்று காண்பிக்க அந்த நாடியை ஒளிரும்படிச் செய்தல் (101 நாடிகளில், 101வது நாடி எது என்று அறிய உதவுதல்), அந்த ப்ரஹ்மநாடியில் ஜீவாத்மா புகும்படிச் செய்தல், ப்ரஹ்மநாடியிலிருந்து ஜீவாத்மாவை வெளியேற்றுதல், அர்ச்சிஸ் மற்றும் ஆதிவாஹனர்களை ஜீவாத்மாவுக்கு மெய்க்காப்பாளர்களாக நியமித்தல், சூரிய மண்டலத்தில் புகும் ஜீவாத்மாவை வழி நடத்துதல், ஜீவாத்மா அண்டம் – ஆவரணம் முதலானவற்றை வரிசையாகக் கடக்கும்படிச் செய்தல், இவ்விதம் வரும் ஜீவாத்மாவை விரஜா நதிக்கரைக்குக் கொண்டு செல்லுதல், அங்கு ஜீவாத்மா ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை விட்டு வெளியேறும்படிச் செய்தல், அவனுக்கு பரமபதத்தில் வசிப்பதற்கு ஏற்ற சரீரம் அளித்தல், அப்ஸரஸ் முதலானவர்கள் ஜீவாத்மாவை வரவேற்கும்படிச் செய்தல், ப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய நறுமணாம் முதலானவற்றை அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அளித்தல், நித்யஸூரிகள் மற்றும் முக்தர்கள் முதலானவர்கள் ஜீவாத்மாவை வரவேற்கும்படிச் செய்தல், தன்னுடைய ஸிம்ஹாஸனத்திற்கு அருகில் வரும் அந்த ஜீவாத்மா ஸிம்ஹாஸனத்தில் ஏறி அமரும்படிச் செய்தல், தன்னுடைய பரிபூர்ணமான அனுபவத்தை அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அளித்தல், அடையவேண்டிய மிகவும் உயர்ந்த இலக்காக இருத்தல், சரீரத்துடனோ சரீரம் இல்லாமலோ பல சரீரங்களுடனோ ஜீவாத்மா தனக்கு எப்போதும் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்யும்படிச் செய்தல், தான் விரும்பும் அனைத்தும் கிடைக்கப் பெற்று இருத்தல், எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டிருத்தல், எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பவனாக இருத்தல், அனைத்துவிதமான இன்பங்களையும் அளிப்பவனாக இருத்தல், தன்னுடைய இயல்பாகவே அனைவருக்கும் எப்போதும் அனுகூலமாக இருத்தல், தான் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள இன்பத்திற்கு நிகரான எல்லையற்ற இன்பத்தை அளித்தல், தன்னி அண்டியவர்களை விட்டுப் பிரிய இயலாமல் சேர்ந்தே இருத்தல், ஸம்ஸாரத்திற்கு ஜீவாத்மா மீண்டும் திரும்பாமல் இருக்கக் காரணமாக இருத்தல் – இவை மட்டும் அல்லாமல், இவற்றை முக்கியமாகக் கொண்டு, இது போன்றுள்ளவற்றால் உண்டாகும் ஏற்றங்கள் அனைத்தும் பகவத்குண விசேஷங்கள் ஆகும்.

இஹ ஸங்க்ரஹத: ஸ்ரீமாந் கோப்யதா சேஷீ ஸமாதிக தரித்ர:
சரணம் ஸர்வசரீரீ ப்ராப்ய: ஸேவ்யச்ச ஸாதுபிர்பவ்ய:

பொருள் – மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகவும், காப்பவனாகவும், எஜமானனாகவும், தனக்கு நிகராகவோ உயர்ந்தவராகவோ யாரும் இல்லாதவனாகவும், உபாயமாகவும்,

அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாகவும், அடையப்பட வேண்டிய இலக்காகவும், வணங்கத்தக்கவனாகவும் உள்ளவனே ஸாதுக்களால் இந்த மூலமந்த்ரத்தில் சுருக்கமாக எண்ணப்பட வேண்டியவன் ஆவான்.

திருமந்த்ரத்தில் உணரவேண்டிய ஜீவாத்ம ஸ்வருபத்தினுடைய தன்மைகள்

மூலம் – இப்படி ப்ராப்யனான பரமாத்மாவை ப்ராபிக்கும் ஜீவாத்மா இத்திருமந்த்ரத்தாலே அநுஸந்தேயனாம்போது ஸ்ரீமத்ரக்ஷ்யத்வம், அநந்ய ரக்ஷ்யத்வம், ஸர்வத்ர ஸர்வதா ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகவத்த்வம், ஸுசீல ரக்ஷகவத்த்வம், புருஷகாரவத்த்வம், மஹாவிச்வாஸ யோகித்த்வம், ஸலக்ஷ்மீகதாஸத்வம், நித்ய தாஸத்வம், நிரூபாதிக தாஸத்வம், அநந்யார்ஹ தாஸத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், ஆனந்தத்வம், ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம், ஸ்வஸ்மை பாஸமாநத்வம், அஹம் சப்த வாச்யத்வம், அணுபரிமாணத்வம், ஸூக்ஷ்மத்வம், சோதநாத்யநர்ஹத்வம், சதுர்விசதித்த்வ விலக்ஷணத்வம், அமலத்வம், ஈச்வராதநயத்வம், ஜ்ஞாத்ருத்வம், ஆநுகூல்யாதி யோக்யத்வம், பரமபுருஷார்த்த அபேக்ஷார்ஹத்வம், நியோக யோக்யத்வம், கைங்கர்ய யோக்யத்வம், ஸர்வஸாக்ஷாத்கார யோக்யத்வம்

விளக்கம் – இவ்விதம் அடையப்படவேண்டியவனாகிய பரமாத்மாவை அடைய முயலும் ஜீவாத்மா, இந்தத் திருமந்த்ரம் மூலம் எண்ணப்படும்போது அவனுக்கு உள்ள தன்மைகளாவன – மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்துள்ள ஸர்வேச்வரனால் காக்கப்படுபவன், மற்ற யாராலும் காக்கப்பட இயலாதவன், எப்போதும் எங்கும் அனைத்துவிதங்களிலும் காக்கப்படுபவன், மிக உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டவனால் காக்கப்படுபவன், மஹாலக்ஷ்மியால் சிபாரிசு செய்யப்படுபவன், மஹாவிச்வாஸம் என்னும் யோகம் உள்ளவன், மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரனுக்கு எப்போதும் தாஸனாக உள்ளவன், எப்போதும் அவர்களுக்குத் தாஸனாக உள்ளவன், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி இயல்பாகவே அவர்களுக்குத் தாஸனாக உள்ளவன், மற்ற யாருக்கும் தாஸன் அல்லன், ஞானமயமானவன், ஆனந்தமயமானவன், தானாகவே ப்ரகாசிப்பவன், தனக்குத்தானே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்பவன், “நான்” என்பதால் குறிக்கப்படுபவன் (ஆத்மா), அணு அளவே உள்ளவன், மிகவும் நுண்ணியமானவன், அறுக்கவோ எரிக்கவோ இயலாதவன், இருபத்து நான்கு தத்துவங்களைக் காட்டிலும்

வேறுபட்டவன், தோஷங்கள் அற்றவன், ஈச்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன், எப்போதும் அறியும் தன்மை கொண்டவன், அனுபவிக்கத் தகுந்த அனைத்தையும் அனுபவிக்கும் தகுதி கொண்டவன், மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தை விரும்பும் தகுதி உள்ளவன், ஸர்வேச்வரனால் கைக்கொள்ளப்படத் தகுந்தவன், பகவானுக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யத் தகுதி உள்ளவன், அனைத்தையும் நேரடியாகக் காணும் திறன் கொண்டவன்.

மூலம் – நிரதிசய ஆனந்த யோக்யத்வம், பராபேக்ஷ கர்த்ருத்வம், ஸோபாதிக ஸ்வாமித்வம், பாகவத சேஷித்வம், பாகவத கிங்கரத்வம், அநந்யோபாயத்வம், அவித்யாதிமத்த்வம், கரணாதிஸாபேக்ஷ ஜ்ஞாந விகாஸவத்த்வம், ஸம்ஸார பயாக்ராந்தத்வம், அவித்யாதி நிவ்ருத்தி ஸாபேக்ஷத்வம், அகிஞ்சநத்வம், ஈச்வர ஸௌஹார்த்தாதிமத்த்வம், ஸதாசார்ய ப்ராப்திமத்த்வம், ஸாத்யோபாய அநுஷ்டான அர்ஹத்வம், உபாயநிஷ்டத்வம், மஹாப்ரபாவத்வம், விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார விஷயத்வம், அக்ஷயத்வம், ஸ்வதோ பஹுத்வம், அஸங்க்யாதத்வம், ஈச்வர வ்யாப்யத்வம், ஈச்வர நியாம்யத்வம், ஈச்வ்ர தார்யத்வம்,

விளக்கம் – எல்லையற்ற ஆனந்தம் பெறக்கூடிய தகுதி உள்ளவன், ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்துக்கு இணங்க செயல் புரிபவன், ஒரு சில கட்டங்களில் ஒரு சிலவற்றுக்கு எஜமானன், அடியார்களுக்கு அடிமையாக உள்ளவன், அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்பவன், ஸர்வேச்வரன் அல்லாது வேறு உபாயம் இல்லாதவன், அவித்யை முதலியவற்றால் பீடிக்கப்படுபவன், தன்னுடைய உடல் உறுப்புகள் மூலம் ஞானம் மலரும்படியாக உள்ளவன், ஸம்ஸார பயம் என்னும் முடிச்சுகளால் கட்டப்படுபவன், தன்னுடைய அவித்யை முதலானவை அகலும் வழி பார்த்து உள்ளவன், ஸர்வேச்வரன் தன்னைக் காக்க தன்னிடம் முதல் ஏதும் இல்லாதவன், ஸர்வேச்வரனுடைய நட்பு போன்ற பல நன்மைகளைக் கொண்டவன், நல்ல ஆசார்யனை அடைய முயல்பவன், பக்தி அல்லது ப்ரபத்தி என்பதான ஸாத்யோபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி கொண்டவன், தான் பற்றியுள்ள உபாயத்தில் உறுதியாக உள்ளவன், உயர்ந்த ப்ரபாவங்கள் கொண்டவன், சரீரம் முதலானவற்றுடன் கூடியுள்ளதால் ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் போன்றவற்றுக்கு இலக்காக உள்ளவன், எந்தவிதத்திலும் தேயாதவன் (அழியாதவன்), தன்னைப் போன்று பலரையும் கொண்டவன் (பல ஆத்மாக்கள் உண்டு), எண்ணற்றவர்களில் ஒருவன்,

ஸர்வேச்வரனால் வ்யாபிக்கப்பட்டவன், ஸர்வேச்வரனால் நியமிக்கப்படுபவன், ஸர்வேச்வரனால் தாங்கப்படுபவன்.

மூலம் – இவற்றின் நியமமடியாக வந்த ஈச்வர சரீரத்வம், ஈச்வர லீலாரஸ ஹேதுத்வம், ஈச்வர போகோபகரணார்ஹத்வம், ததீந கதித்வம், ததீந தத் ப்ராப்தித்வம், ஐச்வர்ய கைவல்ய நிரபேக்ஷகத்வம், பகவத் ப்ராப்தயர்த்தித்வம், ஸர்வா வித்யோந்முக்தத்வம், ஆவிர்பூத ஸ்வரூபத்வம், ஸர்வ த்ருஷ்டத்வம், ஸர்வப்ரகார பகவதநுபவைக போகத்வம், நிரதிசயாநந்தத்த்வம், பகவத் போகார்த்த போக்த்ருத்வம், ஐச்சிக விக்ரஹாதிமத்த்வம், இச்சாவிகாத ரஹிதத்வம், ஈச்வர லக்ஷண வ்யதிரிக்த பரமஸாம்யம், அசேஷ கைங்கர்யைக ரதித்வம், அபுநராவ்ருத்திமத்த்வம் என்று இவை ப்ரதானங்களாகக் கொண்டு இவற்றைத் துவக்கி வரும் மற்றுள்ள ப்ராமாணிகார்த்தங்களும் எல்லாம் இப்பதங்களில் அடைவே சப்த ஸாமர்த்யத்தாலும் அர்த்த ஸ்வபாவத்தாலும் அநுஸந்தேயங்கள்.

விளக்கம் – மேலே கூறப்பட்ட பலவற்றின் காரணமாக உண்டாகும் தன்மைகளான ஸர்வேச்வரனுடைய சரீரமாக இருத்தல், ஸர்வேச்வரனுடைய லீலைகளுக்குக் காரணமாக இருத்தல், ஸர்வேச்வரன் அனுபவிக்கத்தகுந்தவனாக இருத்தல், தன்னுடைய இலக்கை எட்டும் மார்க்கம் ஸர்வேச்வரனைச் சார்ந்திருத்தல், அந்த இலக்கை அடைதலும் ஸர்வேச்வரனைச் சார்ந்திருத்தல், ஐச்வர்யம் அல்லது கைவல்யத்தை எதிர்பாராமல் இருத்தல், பகவானை அடைதலையே எண்ணியிருத்தல், அவித்யை முதலான தோஷங்களிலிருந்து விடுபடுதல், தானாகவே தன்னுடைய ஸ்வரூபம் வெளிப்படுதல், முக்தி நிலையில் அனைத்தையும் காணும்படி இருத்தல், பகவத் அனுபவம் என்பதிலேயே அனைத்துவிதமான இன்பங்களையும் அனுபவித்தல், எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டிருத்தல், பகவான் அனுபவிப்பதற்காக மட்டுமே இருத்தல், முக்தி நிலையில் தான் விரும்பும் வடிவத்தை தன்னுடைய விருப்பத்தின்படி எடுத்தல், தடையில்லாத இச்சை கொண்டிருத்தல், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே உரிய தன்மைகள் தவிர்த்து மற்ற அனைத்திலும் அவனைப் போன்றே இருத்தல், பலவிதமான கைங்கர்யங்கள் செய்வதில் ஆனந்தம் கொள்ளுதல், மோக்ஷம் பெற்ற பின்னர் மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாமை போன்றவை தொடங்கி, ப்ரமாணங்களில் காணப்படும் மற்ற பல தன்மைகளும் திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பதங்களில் சப்தம் மூலமும், அர்த்தம் மூலமும் வெளிப்படுகின்றன.

திருமந்த்ரத்தில் காணப்படும் மூன்று பதங்களால் உணரப்பட வேண்டிய மூன்று முக்கியமான அம்சங்கள்

பத த்ரயோ அத்ர ஸம்க்ஷேபாத் பாவ்யா அநந்யார்ஹ சேஷதா
அநந்யோபாயதா ஸ்வஸ்ய ததா அநந்யபுமர்த்ததா

பொருள் – திருமந்த்ரத்தில் உள்ள மூன்று பதங்களிலும் சுருக்கமாக உணரப்பட வேண்டியவை என்னவென்றால்: தனக்கு ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் வேறு யாரும் எஜமானனாக இல்லாத நிலை, வேறு எதனையும் உபாயமாகக் கைக்கொள்ளாத நிலை மற்றும் வேறு எந்தவிதமான புருஷார்த்தத்தையும் விரும்பாத நிலை ஆகும்.

திருமந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளை அறிவதால் உண்டாகும் நன்மைகள்

மூலம் – இப்படி ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம் என்னும்படியிருக்கிற இத்திருமந்த்ரத்திலே சிதசிதீச்வர ஸ்வரூபங்களும், ஜீவர்களுடைய அந்யோந்ய பேதமும், சேஷசேஷி பாவாதிகளாலே நிரூபாதிக ஜீவேச்வர பேதமும், நிகில ஜகந்நிமித்தோபாதாந பூத பரதேவதா விசேஷ நிர்த்தாரணாதிகளும் ஸித்திக்கையால், இப்படி அநுஸந்திப்பார் இருந்த ஊரில் இருக்குமவர்களுக்கும் ஈச்வரனில்லையென்றும், நிர்விசேஷனென்றும், அத்யந்த உதாஸீநனென்றும், ப்ரதிபலன துல்யைச்வர்யனென்றும், கர்மவிசேஷ ஸித்தைச்வர்யனென்றும், கதாசித் கர்மாதி பரவசனென்றும், த்ரிமூர்த்திகளும் ஸமரென்றும், ஏகரென்றும், த்ரிமூர்த்த்யத்தீர்ணன் பரதத்த்வமென்றும், ப்ரஹ்மாதிகளிலே ஒருவன் ஈச்வரனென்றும், ஸ்வரூப பரிணாமவானென்றும், நிமித்தோபாதானைக்யம் கொள்ளவொண்ணாதென்றும், ஜீவேச்வரர்கள் ஏகாத்மாவென்றும், உபாதி ஸித்த பேதரென்றும், நித்யபிந்நாபிந்நரென்றும், ஜீவன் கர்மாத்ராதீந சேஷபாவனென்றும், அநியத சேஷபாவனென்றும், ஜடனென்றும், ஜ்ஞாநமாத்ர ஸ்வரூபனென்றும், நித்யமுக்தனென்றும், ஆரோபித போகனென்றும், கர்த்தாவல்லனென்றும், ஈச்வர நிரபேக்ஷ கர்த்தாவென்றும், ஆப்ரலயஸ்தாயியென்றும், ஆமோக்ஷஸ்தாயியென்றும், ஏகனென்றும், ஸ்வநிஷ்டனென்றும், ஸ்வரூபத: கார்ய பூதனென்றும், கார்யத்வ ப்ரஸங்க ரஹிதனென்றும், கர்மாத்ரோபாயனென்றும், முக்ததசையில் பாஷாண கல்பனென்றும்,

ஸ்வாத்மாநந்தமாத்ர த்ருப்தனென்றும், அத்யந்த ஸ்வதந்த்ரனாமென்றும், ஈச்வரனோடெ ஏகீபூதனாமென்றும், வ்யாபாராதி ரஹிதனாமென்றும், விபாகாவிபாகாதி சக்திமானென்றும், ஆனந்ததாரதம்யவானென்றும், வ்யவஸ்தித ஸாலோக்யாதி பேதவானென்றும், மற்றும் இப்புடைகளிலுள்ள பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களொன்றாலும் கலக்கம் வாராது.

விளக்கம் – இப்படியாக ஹாரீதஸ்ம்ருதி (3-65) – ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம் – ஒருவன் அறியவேண்டிய அனைத்தும் திருமந்த்ரத்தில் உள்ளது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துமாக திருமந்த்ரம் உள்ளது. இதன் மூலம் ஒருவன் சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகிய மூன்றின் ஸ்வரூபங்களை அறியலாம்; ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவுக்கும் இடையே உள்ள பேதங்களையும் அறியலாம். ஜீவாத்மா – பரமாத்மா ஆகிய இருவரும் முறையே அடிமை – எஜமானன் என்றுள்ளதால், இவர்களுக்கு இடையே உள்ளதான எந்தவிதமான விதிவிலக்கும் இல்லாமல் காணப்படும் வேறுபாட்டையும் திருமந்த்ரம் உபதேசிக்கிறது. அனைத்து லோகங்களுக்கும் நிமித்த காரணமாகவும், உபாதானக் காரணமாகவும் (பானைக்கு குயவன் நிமித்த காரணம், மண் உபாதானக் காரணம்) உள்ள உயர்ந்த பரமாத்மாவையும் திருமந்த்ரம் நிரூபிக்கிறது. ஆக திருமந்த்ரத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவர்கள் நிறைந்த ஊரில் வசிக்கும் ஒருவர் கீழே கூறப்படும் எந்தவிதமான கலக்கங்களையும் அடையமாட்டார்கள் – ஈச்வரன் இல்லை, ஈச்வரனுக்கு எந்தவிதமான குணங்களும் பண்புகளும் இல்லை, ஈச்வரன் ஜீவாத்மாக்களிடம் விலகியே உள்ளான், அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்வம் அல்லது அர்ச்சை போன்ற வடிவங்கள் உண்மையானது அல்ல, அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்தன்மை என்பது அவனிடம் உள்ள சிறப்பான கர்மத்தால் உண்டாகிறது, அவன் அவ்வப்போது கர்மவசப்படுகிறான், நான்முகன் – விஷ்ணு – சிவன் ஆகிய மூவரும் சமம் ஆவர், அவர்கள் ஒருவரே ஆவர், உண்மையான ப்ரஹ்மம் என்பது இந்த மூவருக்கும் அப்பாற்பட்டது, நான்முகன் அல்லது சிவன் ஆகியவர்களில் ஒருவரே ஈச்வரன், ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் மாறக்கூடியது, நிமித்த காரணமும் உபாதானக் காரணமும் ஒன்றாக இயலாது, ஜீவனும் பரமாத்மாவும் உண்மையில் ஒரே ஆத்மா, அறியாமை முதலான தோஷங்கள் உண்டாவதால் ஒரே ஆத்மாவானது இவ்விதம் ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா என்றாகிறது, அவர்கள் இருவரும் வேறுபட்டவர்களும் அல்லர் ஒன்றும் அல்லர், தன்னுடைய கர்மம் காரணமாகவே ஜீவன் அடிமையாக உள்ளான், ஜீவன் சில நேரத்தில் அடிமையாகவும் அடிமை அல்லாதவன்

என்றும் உள்ளான், ஜீவன் அறிவற்ற ஜடமே ஆவான், ஜீவாத்மா ஞானமயன் மட்டுமே ஆவான் (ஞானத்தைத் தனது பண்பாகக் கொண்டவன் அல்லன்), அவன் எப்போதும் பந்தப்பட்டவன் அல்லன், அவன் அனைத்தையும் தான் அனுபவிப்பதாக எண்ணிக் கொள்கிறான், ஆத்மா செயலாற்றுபவன் அல்லன், ஆத்மா செயலாற்றுபவன் என்றாலும் ஈச்வரனுக்குக் கட்டுப்பட்டு செயலாற்றுபவன் அல்லன், ப்ரளய காலம் முடிய மட்டுமே ஜீவாத்மா இருப்பான், மோக்ஷம் கிட்டும் வரை மட்டுமே ஜீவாத்மா இருப்பான், ஜீவாத்மா ஒன்று மட்டுமே (மற்ற அனைத்தும் மாயை), ஜீவாத்மா தனக்குத்தானே ஆதாரமாக உள்ளவன், ஜீவாத்மா தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தால் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் உண்டான கார்யம் ஆவான், ஜீவாத்மா எந்தவிதத்திலும் (அவனுடைய சரீரம் உட்பட) ஒரு காரணத்தின் விளைவால் உண்டான கார்யம் அல்லன், தன்னுடைய முடிவைக் கர்மத்தால் மட்டுமே அடையவல்லவன், முக்தி பெற்ற ஜீவாத்மா கல் போன்றவன், சரீரம் அற நிலையில் மட்டுமே ஜீவாத்மா மகிழ்வுடன் உள்ளான், ஜீவாத்மா முழு சுதந்திரம் கொண்டவன், ஜீவாத்மா ஈச்வரனுடன் ஒன்றாவான், ஜீவாத்மாவுக்கு எந்தவிதமான செயல்பாடுகளும் இல்லை, ஜீவாத்மா ஈச்வரனை விட்டுப் பிரிந்தும் இருக்கலாம் அல்லது சேர்ந்தும் இருக்கலாம், முக்தி அடைந்த பின்னர் ஜீவாத்மாக்களுக்கு இடையே உள்ள ஆனந்தத்தில் வேறுபாடுகள் உண்டு, ப்ரஹ்மத்தைப் போன்ற தன்மைகள் கொள்வதில் வேறுபாடுகளுடன் கூடியவன் – போன்றதான கலக்கம் நிறைந்த சிந்தனைகள் உள்ள மதத்தினர்களுடைய மறைக்கப்பட்ட பார்வைகளால் குழப்பம் அடைய மாட்டனர்.

மூலம் – இப்படியே ரக்ஷகனான ஸ்ரீய:பதியைப் பற்ற விச்வாஸமாந்த்யமும், ரக்ஷகாந்தராந்வேஷணமும், "த்வம் மே அஹம் மே" என்று பிணக்கும், நிருபாதிக அந்ய சேஷத்வ ப்ரமமும், தேவதாந்தர ப்ராவண்யமும், தத்பக்த ஸம்ஸர்கமும், மற்றுமுள்ள அஸேவ்யஸேவா ருசியும், தேஹாத்ம ப்ரமாதிகளும், ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமாதிகளும், ஸ்வார்த பரிக்ரஹமும், பாகவதாபசாரமும், ஆகிஞ்சந்ய விஸ்ம்ருதியும், ஸம்ஸாரானுவ்ருத்தி ருசியும், ஆத்மநாசாதி பயமும், அஸதாசார ருசியும், சத்ரு மித்ராதி விபாக நிரூபணமும், பாந்தவாந்தர பரிக்ரஹமும், ப்ரயோஜநாந்தர ருசியும், பரம ப்ரயோஜன வைமுக்யமும், மற்றும் ஸ்வநிஷ்டா விரோதிகள் ஒன்றும் பின்னாடாது.

விளக்கம் – (திருமந்த்ரத்தை அநுஸந்திப்பதால் விளையும் நன்மைகளைத் தொடர்கிறார்) மகாலக்ஷ்மியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் காப்பாற்றுவான் என்னும் ஆழ்ந்த

நம்பிக்கையில் தளர்வு, வேறு யாரேனும் காப்பாற்றுவார்களா என்ற தேடுதல், “நீ எனக்கு உரியவன்” என்று ஸர்வேச்வரன் கூறுகையில் “நான் எனக்கே உரியவன்” என்று மறுத்தல், மற்றவர்களுக்கு எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அடிமையாக இருத்தல் என்னும் மயக்கம், மற்ற தேவதைகளிடம் விருப்பம் கொள்ளுதல், அந்த தேவதைகளின் பக்தர்களிடம் ஈடுபாடு கொள்ளுதல், நம்முடைய கைங்கர்யத்தை ஏற்கத் தகுதி அற்றவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல், சரீரமே ஆத்மா என்ற மயக்கம், ஆத்மா சுதந்திரமானது என்னும் மயக்கம், நமக்காகச் சொத்து சேர்த்தல் முதலிய செயல்களில் ஈடுபாடு, பாகவதர்களிடம் அபசாரப்படுதல், நம்மிடம் கரையேற எந்தவிதமான முதலீடும் இல்லை என்பதை மறத்தல், ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி இருப்பதில் ஆர்வம் காண்பித்தல், ஆத்மா அழிந்துவிடும் என்று அச்சம் கொள்ளுதல், தகாதவற்றைச் செய்வதில் ஆர்வமாக இருத்தல், நண்பர்கள் விரோதிகள் என்று பாரபக்ஷம் பார்த்தல், மற்ற பலன்களில் ஈடுபாடு உண்டாதல், ஸர்வேச்வரனை அடைதல் என்னும் உயர்ந்த குறிக்கோளை மறத்தல், தன்னுடைய குறிக்கோளில் நிலைநிற்பதைத் தடுக்கும் விரோதிகள் என்று எதுவும் அருகில் அண்டாது.

இஹ நிஜபக்ஷ விருத்தௌ: ஈத்ருசநிஷ்டா விரோதிபிச்சாந்யௌ:
த்விசதுஷ்க ஸாரவேதீ கங்காஹ்ருத: இவ ந கச்சதி க்ஷோபம்

பொருள் – இந்த இரு நான்கு எழுத்தின் (எட்டு எழுத்து = அஷ்டாக்ஷரம் = திருமந்த்ரம்) ஆழ்பொருளை அறிந்த ஒருவன், தன்னுடைய ஸித்தாந்தத்துக்கு முரணாக உள்ள ஸித்தாந்தங்களாலும், தன்னுடைய நிஷ்டைக்கு முரணாக உள்ளவற்றாலும், கங்கையில் காணப்படும் மடு போன்று கலக்கம் அடையமாட்டான்.

திருமந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளை விளக்கவல்ல பத்துவிதமான கருத்துக்கள்

மூலம் – இத்திருமந்த்ரத்தில் வாக்யமும் வாக்யார்த்தமும் இருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில், இத்தை ஏகவாக்யமென்றும், வாக்யத்வயமென்றும், வாக்யத்ரமென்றும் அவ்வோ ஸம்ப்ரதாயங்களாலே அநுஸந்திப்பார்கள். இப்படி வாக்யார்த்தத்தையும் பஹுப்ரகாரமாக வகுத்து அநுஸந்தானம் பண்ணுவார்கள்.

விளக்கம் – இந்தத் திருமந்த்ரமானது ஒரு வரி அல்லது பல வரிகள் கொண்டுள்ளவிதம் மற்றும் அதற்கான பொருள்கள் எவ்விதம் உள்ளன என்று காண்போம். திருமந்த்ரத்தை ஒரு வாக்கியம் என்றும், இரண்டு வாக்கியம் என்றும், மூன்று வாக்கியம் என்றும் அந்தந்த ஸம்ப்ரதாயங்களில் முன்னோர்கள் காண்பித்துள்ளனர். இதே போன்று அந்தந்த வாக்கியங்களின் பொருளையும் பலவிதமாகக் காண்பித்துள்ளனர்.

ஒரு வாக்கியமாகக் கொண்ட இரண்டு கருத்துக்கள்

மூலம் – (1) ஏகவாக்யமானபோது "தஸ்ய வாசக: ப்ரணவ:" இத்யாதிகளிற்படியே "ப்ரணவ ப்ரதிபாத்ய ஸ்வபாவ விசிஷ்டாய நாராயணாய நம:" என்று அந்வயமாம். இப் ப்ரணவம்தானே நாமமாகவற்றாய் நிற்க அவ்யக்தார்த்தத யோங்கார: கேவலம் நைவ ஸாதக: என்று சாண்டில்யாத்யுக்த ப்ரக்ரியையாலே வ்யாபக மந்த்ரங்களில் நாமாந்தரம் வ்யக்தயர்த்தம். இந்த யோஜநாவிசேஷம் அஹிர்புத்ந்யாத்யுக்தமான ஸ்தூலாநுஸந்தான ப்ரகாரத்தைப் பார்த்தால் உபாயபரம். இப்படியானாலும் ஸ்வரூப புருஷார்த்தங்கள் இதிலே அந்தர்கதங்கள்.

விளக்கம் – (முதல் கருத்து) திருமந்த்ரம் ஒரு வரி என்று கொள்ளப்படும்போது, யோகஸூத்ரம் (1-27) - தஸ்ய வாசக: ப்ரணவ: - ஸர்வேச்வரனைக் கூறும் சொல் ப்ரணவம் – என்பதற்கு ஏற்ப, "ப்ரணவம் மூலம் தனது ஸ்வபாவம் வெளிப்படுகின்றவனாகிய நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம்" என்று திருமந்த்ரத்திற்குப் பொருள் உண்டாகிறது. ப்ரணவம் என்பதே அவனுடைய திருநாமமாக உள்ளபோதிலும், நாராயணன் என்று மற்றும் ஒரு திருநாமத்தையும் கூறுவதன் காரணம் தெளிவாக விளக்குவதற்கே ஆகும் (அதாவது "ஓம் நமோ நாராயணாய" என்பதில் "ஓம்" என்பதே அவனுடைய திருநாமத்தைக் கூறுகையில், தனியாக மீண்டும் "நாராயண" என்பது அவசியமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்). சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (5-71) - அவ்யக்தார்த்தத யோங்கார: கேவலம் நைவ ஸாதக: - ப்ரணவம் தெளிவான பொருள் உடையது அல்ல என்பதால் அது ஸர்வேச்வரனை விளக்கிக் கூறும் திறன் கொண்டது அல்ல – என்று கூறுவதால், வ்யாபக மந்த்ரங்களில் (அஷ்டாக்ஷரம், த்வாதசாக்ஷரம்

போன்றவை) திருநாமம் காணப்படுவது தெளிவாக்கவே ஆகும். இப்படியாக அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை போன்றவற்றிலும் காணப்படுவதான விளக்கங்கள் மூலம், திருமந்த்ரம் உபாயம் என்று தெளிவாகத் தேறுகிறது.

மூலம் – (2) பத்தாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: இத்யாதிகளைப் பார்த்துப் ப்ராண்யாந்தர்கத சேஷவ்ருத்தி பரமாகவும் அநுஸந்திப்பார்கள். இவ் வ்ருத்தி விசேஷமும் ஸ்வரூபாநுஸந்தான பூர்வகம். இதுவும் க்ருதோபாயர்க்கு இவ்வளவு ரஸிக்கும் அவஸ்தையிலும் உபஜீவ்யம்.

விளக்கம் – (இரண்டாம் கருத்து) மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (344-45) - பத்தாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: - கைகளைக் கூப்பியபடி, "நம:" என்று உச்சரித்து மகிழ்ந்து – போன்ற வாக்கியங்கள் மூலம், திருமந்த்ரமானது அடையவேண்டிய மோக்ஷத்தில் அடங்கியுள்ளதான ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக உள்ள மனம், வாக்கு, சரீரம் கொண்டு செய்தலாகிற அடிமைத்தனத்தைக் காண்பிப்பதாகவும் உள்ளது. இத்தகைய கைங்கர்யம் என்பது, தான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை என்று தனது ஸ்வரூபத்தை முதற்கண் அறிந்த பின்னரே உண்டாகவேண்டும். அல்லது, இந்தக் கைங்கர்யத்தால் பகவானுடைய உகப்பை அறிபவர்களால், இந்தக் கைங்கர்யமாகிற உபாயமானது (தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியும் முன்பாகவே) கைக்கொள்ளப்படுகிறது.

இரண்டு வாக்கியமாகக் கொண்ட மூன்று கருத்துக்கள்

மூலம் – (3) இவ்விரண்டு அநுஸந்தானமும் ப்ரதிஷ்டிதமாம்போது ஸ்வரூப விவேகம் வேணும். அதற்காக வாக்ய த்வயமாக அநுஸந்திக்கும்போது "அகார நாராயண சப்த வாச்ய ஸர்வதாரத்வாதி விசிஷ்டனானவனுக்கே நான் நிருபாதிக அநந்யார்ஹ சேஷபூதன், எனக்குரியேனல்லேன், ஒன்றைப்பற்ற நிருபாதிக ஸ்வாமியுமல்லேன், நிரபேக்ஷ ஸ்வதந்த்ரனுமல்லேன்" என்றதாம். அகார நாராயண சப்தங்களிரண்டும் பகவந்நாமமாகையாலே புநருக்தி வாராதோவென்னில், அப்போது வ்யுத்பத்தி விசேஷ ஸித்தமான அர்த்தவிசேஷத்தை விவக்ஷித்து ஒன்று விசேஷணமாகக் கடவது. அகார வாச்யனான நாராயணனுக்கு என்றும் புநருக்தி பரிஹரிக்கலாம். பகவச்சப்தமும்

நாமதேயமாயிருக்க வாஸுதேவாதி சப்தத்தோடே ஸாமாநாதிகரணமாகா நின்றதிறே. ஸர்வ பீஜாக்ஷர வாச்யமான ஸர்வ காரணம் தேவதாந்தரமோவென்று சங்கியாதபடி நாராயணனென்று விசேஷிக்கையாலும் ஸப்ரயோஜனம். மந்த்ரங்களுக்குப் பதக்ரம் அத்யயந நியதம், அந்வயம் அர்த்தாநுகுணமாகக் கடவது.

விளக்கம் – (பத்துவிதமான கருத்துக்களில் மூன்றாவது) மேலே கூறப்பட்ட இரண்டுவிதமான கருத்துக்களும் நன்றாகப் பதியும்போது, தன்னுடைய ஸ்வரூபம் குறித்து பிரித்தறியும் அறிவு அவசியமாகிறது. இதனால் திருமந்த்ரத்தை இரண்டு வாக்கியமாகப் பிரிக்கலாம் (முதல் வாக்கியமாக "ஓம் நாராயணாய" என்பதை "அ நாராயணாய உம்" என்றும், இரண்டாம் வாக்கியமாக "நமஸ்" என்றும் பிரிக்கலாம்). இவ்விதம் எண்ணும்போது, முதல் வாக்கியம் மூலம் "அ என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படுபவனும், அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பவனும் ஆகிய நாராயணனுக்கு மட்டுமே நான் இயற்கையாகவே அடிமை, மற்ற யாருக்கும் அடிமை அல்லன்" என்பது தேறுகிறது. இரண்டாவது வாக்கியம் மூலம் "நான் எனக்குக் கூட சொந்தமானவன் அல்லன், நான் எதற்கும் எஜமானன் அல்லன், எனக்கு எந்தவிதமான சுதந்திரமும் இல்லை" என்பது தேறுகிறது. இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழலாம்; "அ மற்றும் நாராயண ஆகிய இரண்டுமே பகவானுடைய திருநாமங்கள் ஆகும். இவ்விதம் உள்ளபோது – அ நாராயணாய – என்பதன் மூலம் 'கூறியது கூறல்' என்பதான புநருக்தி தோஷம் உண்டாகாதோ எனக் கேட்கலாம். அந்தத் தோஷம் உண்டாகாது, காரணம் அவ்விதம் கொள்ளும்போது ஒரு திருநாமம் மற்றொன்றைச் சிறப்பிக்க வந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். அல்லது "அ நாராயணாய உம்" என்பதற்கு "அ என்னும் அக்ஷரத்தால் கூறப்படும் நாராயணனுக்கு நான் அடிமை" என்று பொருள் கொண்டால், புநருக்தி தோஷம் உண்டாகாது. "ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய" என்னும் மந்திரத்தில் "பகவான்" என்னும் அவனுடைய ஒரு திருநாமம், "வாஸுதேவன்" என்னும் அவனுடைய மற்றொரு திருநாமத்துடன் ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்பட்டது அல்லவோ? அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவன் யார் என்னும் சந்தேகம் எழும்போது அனைத்து அக்ஷரங்களுக்கும் பீஜமாக உள்ள "அ" என்பதால் கூறப்படும் நாராயணனே ஆவான் என்னும்போது இரண்டுக்கும் தனித்தனியாகப் பயன் உள்ளது காண்க. ஒரு மந்திரத்தில் பதங்கள் அமைந்துள்ள வரிசை என்பது வேதத்தில் ஓதுகிறபடி ஆகும்; ஆனால் அந்தப் பதங்களை வரிசைப்படுத்திப் படித்தல் என்பது பொருள் அறியும் அடிப்படையில் ஆகும்.

மூலம் – இப்படி வாக்ய த்வயமானால் திருமந்த்ரம் முழுக்க ஸ்வரூபபரம். இந்த ஸ்வரூபபர யோஜனையைப் பற்ற "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைக நிஷ்டனாவாய்" என்று பூர்வர்கள் அருளிச் செய்தார்கள். பிறக்கையாவது ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறக்கையாலே "அன்று நான் பிறந்திலேன், பிறந்த பின் மறந்திலேன்" என்கிற முன்பற்ற நிலை கழிகை. அதாவது, தன் இசைவாலும் அநந்யசேஷனாய், அநந்யாதீனனாய், அதடியாக அநந்யப்ரயோஜநனாய், அநந்யசரணனாகை. வளருகையாவது – அதிகார விசேஷாநுரூப கர்த்தவ்ய விசேஷ விஷய ஜ்ஞாந விசேஷத்தாலே உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணுகை. த்வயைக நிஷ்டனாகையாவது – த்வயாநுஸந்தானத்தாலே உபாயாந்தரத்திலும் ப்ரயோஜநாந்தரத்திலும் துவக்கற இதில் சொன்ன உபாயத்திலும் ப்ரயோஜனத்திலும் ப்ரதிதிஷ்டிதனாகை. இப்படித் திருமந்த்ரமும் த்வயமுங்கூட ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களைக் காட்டுகின்றன.

விளக்கம் – இவ்விதம் திருமந்த்ரம் என்பது இரண்டு வாக்கியமாகக் கொள்ளப்பட்டால், அது ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாகிறது. இவ்விதம் திருமந்த்ரம் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாகக் கொள்ளும்போது பூர்வர்கள், "திருமந்த்ரத்தில் பிறந்து, த்வயத்தில் வளர்ந்து, த்வயத்திலேயே நிலைநிற்க வேண்டும்" என்பார்கள். இங்கு பிறப்பு என்றால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் உண்டாதல் என்பதும், அதன் முன்பிருந்த நிலை நீங்குதலும் ஆகும். இதனைத் திருச்சந்தவிருத்தத்தில் (64) - அன்று நான் பிறந்திலேன், பிறந்த பின் மறந்திலேன் – என்றது காண்க. அதாவது தான் பகவானுக்கு அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் அடிமை இல்லை, பகவானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவன், இதன் காரணமாக எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல், அவன் அல்லாமல் மற்ற யாரிடம் சரணம் புகாமல் இருத்தல் போன்ற நிலைகளில் தன்னுடைய முழுமனதுடன் இருத்தல் என்று கருத்து. "த்வயத்தில் வளர்தல்" என்றால் – ஒரு குறிப்பிட்ட செயலை அதற்கான தகுதியை அடைந்த பின்னரே செய்யவேண்டும் என்னும் ஞானம் அடைந்த பின்னர், அந்தச் செயலை உபாயமாகக் கொள்ளுதல் ஆகும். "த்வயத்தில் நிலைநிற்பது" என்றால் – த்வயத்தை மட்டுமே எப்போதும் எண்ணியபடி, அதனையே உபாயமாகக் கொண்டு, அதன் மூலம் கிட்டப்படும் பலனைக் குறித்து நன்றாக அறிந்து, இப்படிப்பட்ட உபாயம் மற்றும் பலன் ஆகியவை அல்லாமல் வேறு எதிலும் செல்லாமல், இதில் மட்டுமே நிலையாக இருத்தல் ஆகும். இப்படியாக திருமந்த்ரம்

மற்றும் த்வயம் ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்து ஆத்மஸ்வரூபம், உபாயம் மற்றும் உபாயத்தின் பலன் ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றன.

மூலம் – (4) இவ்விரண்டு வாக்யமான யோஜனை தன்னிலே திருமந்த்ரம் முழுக்க ஸபரிகர ஆத்மஸமர்ப்பணபரம் என்றும் அநுஸந்திப்பார்கள். அப்போது ப்ரணவத்தில் மகாரம் ப்ரதமாந்தமேயாக அமையும். ஹவி:ஸமர்ப்பண ந்யாயத்தாலே நிருபாதிகமான ஆத்மஹவிஸ்ஸு நிருபாதிக தேவதையாய் அகாரவாச்யனான நாராயணனுக்கே பரமாக ஸமர்ப்பிதம் என்றதாயிற்று. இப்படி நிருபாதிகமான ஆத்மயாகத்தில் "நம:" என்று தன்னோடு தன் துவக்கறுத்து எனக்கு பரமல்லேன் என்றதாயிற்று. "இதமிந்த்ராய, ந மம" என்னுமாப்போலே இங்கும் பரஸம்பந்த விதியிலும் ஸ்வஸம்பந்த நிஷேதத்திலும் ப்ரவ்ருத்தமாகையாலே வாக்ய த்வயமும் ஸப்ரயோஜநம். இந் நமஸ்ஸு ஸமர்ப்பணந் தன்னிலும் பரநிரபேக்ஷ கர்த்ருத்வாதிகளை நிஷேதிக்கையிலே தத்பரமாகவுமாம். வேறொருத்தருக்கும் பரமன்று, எனக்கும் பரமன்று என்று வாக்ய த்வயாபிப்ராய மாகவுமாம். திருமந்த்ரம் ஆத்மநிவேதனபரமென்னுமிடத்தை நித்யத்திலே "மூலமந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் தேவாய நிவேத்ய" என்று அருளிச்செய்தார். இப்படி ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்திலும்

ஸ்ரீமதா மூலமந்த்ரேண மாமைகாந்திக ஆத்யந்திக பரிசர்யாகரணாய
பரிக்ருஹ்ணீஷ்வேதி யாசமாந: ப்ராணம்ய ஆத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத்

என்று இவ்வர்த்தம் தர்சிதம்.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தை இரண்டு வாக்கியங்களாகக் கொள்ளும்போது ஒரு சிலர் திருமந்த்ரம் முழுவதும் ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை அதன் அங்கங்களுடன் விவரிப்பதாகக் கொள்வார்கள். இவ்விதம் கொண்டால் ப்ரணவமான "ஓம்" என்பதில் உள்ள "ம்" என்பது முதல் வேற்றுமையில் கொள்ளப்படும். இவ்விதம் உள்ளபோது ஹவி:ஸமர்ப்பண ந்யாயத்தின் (யாகத்தின் இந்த்ரனுக்கு உரிய அவிர்பாகம் அளிக்கப்படும்போது – இதம் இந்த்ராய ந மம – இது இந்த்ரனுக்காக, எனக்காக அல்ல – என்று கூறப்படுவதைக் காணலாம். இங்கு அவிர்பாகத்தை "இதம் = இது" என்று முதல் வேற்றுமையில் குறித்தது காண்க. இவ்விதம் சமர்ப்பணம் செய்யப்படும் பொருளை முதல் வேற்றுமையில் உரைத்து

ஹோமம் செய்தல் ஹவி:ஸமர்ப்பண ந்யாயம் என்று கூறப்படுகிறது) காரணமாக, திருமந்த்ரமானது “எந்தவிதமான காரணமோ அல்லது கட்டுப்பாடோ இன்றி இந்த ஆத்மாவானது ‘அ’ என்னும் சப்தம் மூலம் கூறப்படுபவனும் இயல்பான எஜமானனாக உள்ளவனும் ஆகிய நாராயணனுக்கு அளிக்கப்படுகிறது” என்னும் பொருளை அளிப்பதாகும். இவ்விதம் எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் இன்றி ஆத்மசமர்ப்பணம் செய்யும் யாகத்தில், “நம” என்னும் பதம் “என்னைக் காக்கும் பொறுப்பு இனி என்னைச் சேர்ந்தது அல்ல” என்னும் பொருளை அளிப்பதாகிறது. “இதமிந்த்ராய, ந மம – இது இந்த்ரனுக்கு உரியது, எனக்கு உரியது அல்ல” என்று இரண்டு வாக்கியங்களாகக் கூறுவது போன்று, இங்கும் திருமந்த்ரத்தில் உள்ள இரண்டு வாக்கியங்களும் அவசியமாகிறது; முதல் வாக்கியம் ஸர்வேச்வரனுடனான ஸம்பந்தத்தைக் கூறுவதாகவும், இரண்டாவது வாக்கியம் தன்னுடைய ரக்ஷகத்தில் தன்னுடனான தொடர்பை நீக்குவதைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளவேண்டும். மேலும் இங்குள்ள “நம” என்பதுடன் கூடிய சமர்ப்பணம் என்பது ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் தான் தனித்து எதனையும் செய்பவன் அல்லன் என்பதையும் உரைப்பதாகிறது. இரண்டு வாக்கியங்களின் பொருள் – “என்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் இல்லை, அது என்னுடையதும் அல்ல” – என்பதாகும். திருமந்த்ரம் ஆத்மசமர்ப்பணத்தை உணர்த்துகிறது என்பதை எம்பெருமானார் தன்னுடைய நித்யத்தில் - மூலமந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் தேவாய நிவேத்ய – மூலமந்த்ரத்தால் ஆத்மாவை எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்து – என்றார். மேலும் இதே கருத்தை ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் (சூர்ணை 4) - ஸ்ரீமதா மூலமந்த்ரேண மாமைகாந்திக ஆத்யந்திக பரிசர்யாகரணாய பரிக்ருஹ்ணீஷ்வேதி யாசமாந: ப்ராணம்ய ஆத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத் – “ஸர்வேச்வரனே! உனக்கு மட்டுமே இடைவிடாமல் கைங்கர்யம் செய்யும்பொருட்டு என்னை ஏற்பாயாக” என்று விண்ணப்பித்து, வணங்கி, மிகவும் மேன்மையுள்ளதான திருமந்த்ரத்தால் தன்னுடைய ஆத்மாவை ஸர்வேச்வரனுக்குச் சமர்ப்பிக்கவேண்டும் – என்று கூறியதைக் காணலாம்.

மூலம் – (5) வாக்யந்தோறும் ஒரு ப்ரார்த்தநா பதத்தை அத்யஹரித்துத் திருமந்த்ரம் முழுக்க த்வயத்தில் உத்தரகண்டம் போலே இஷ்ட ப்ராப்தி அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி ரூப புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநா பரமாகவும் அநுஸந்திப்பார்கள். அப்போதும் ஸ்வரூபாநுஸந்தாநம் இதிலே அந்தர்கதம். ஸ்வரூபமாத்ர பரமானபோதும் புருஷார்த்த விசேஷம் ஸூசிதம்.

அதினுபாயமும் ப்ரார்த்தனையும் தத்தத் ப்ரமாண வசத்தாலே வரும். இம்மந்த்ரோத் பாத்யங்களான சேஷத்வஜ்ஞாநாதிகள் முன்பு ப்ராப்தங்களல்லாமையாலே இம்மந்த்ரம் முழுக்கப் ப்ராப்ய பரமென்றது அந்யபரம். எங்ஙனேயென்னில், ப்ராப்ய பரமென்றது ப்ராப்ய ப்ரதிபாதகம் என்றபடியன்று. சப்தத்தால் உத்பாத்யமான ஜ்ஞாநம் சப்தத்துக்குப் ப்ரதிபாத்யமன்றிறே.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தின் இரண்டு வாக்கியங்களிலும் ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் ஒரு விண்ணப்பத்தை உரைப்பதாகக் கொள்ளலாம் (இப்படிக் கொண்டால் திருமந்த்ரம் – "அ" என்னும் அக்ஷரம் மூலம் கூறப்படும் நாராயணனுக்கு நான் கைங்கர்யம் செய்வேனாக, இதற்கு எந்தவிதமான தடையும் உண்டாகாமல் இருக்கட்டும் – என்ற பொருள் தருகிறது). இவ்விதம் கொண்டால் திருமந்த்ரம் முழுவதும் நாம் விரும்புவதை அளிப்பதாகவும், விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்குவதாகவும் ஆகிறது என்று இரண்டு உயர்ந்த பலன்களை அளிப்பதாகக் கொள்வர். இவ்விதம் கொள்ளும்போதும் ஆத்மஸ்வரூபத்தின் தன்மையானது மறைமுகமாகக் கூறப்படுகிறது. மேலே மூன்றாவது சிந்தனையின்படி திருமந்த்ரமானது ஆத்மஸ்வரூபத்தை மட்டுமே விளக்குவதாகக் கொண்டாலும், மறைமுகமாக அது புருஷார்த்தத்தையும் குறிக்கிறது. திருமந்த்ரத்தின் உபாயமாகும் தன்மையும், அது விண்ணப்பமாகும் தன்மையும் ப்ரபத்திக்கான ப்ரமாண வாக்கியங்கள் மூலம் வெளிப்படுகின்றன. பொதுவாகவே இந்தத் திருமந்த்ரம் மூலம் உண்டாகின்ற ஆத்மஸ்வரூபம், உபாயம் மற்றும் புருஷார்த்தம் குறித்த ஞானங்கள், திருமந்த்ரத்தை அறிவதற்கு முன்பு உண்டாவதில்லை. ஆகவே இவற்றைக் குறித்த ஞானம் உண்டாதலே ப்ராப்யம் (அடையவேண்டிய இலக்கு) என்றும், இவற்றை உண்டாக்கும் திருமந்த்ரம், ப்ராப்யபரம் (இந்த மூன்றைக் குறித்த ஞானத்தை உண்டாக்குவதைத் தனது இலக்காகக் கொண்டது) என்றாகிறது. ஆனால் திருமந்த்ரம் இவற்றைக் குறித்த ஞானத்தை மட்டுமே உண்டாக்குகிறது அல்லாமல், அவற்றின் மூலம் பெறப்படும் ஞானத்தைக் குறிப்பதில்லை என்று அறியவேண்டும். அதாவது திருமந்த்ரமானது ஆத்மஸ்வரூபம், உபாயம் மற்றும் புருஷார்த்தத்தைக் குறிக்கிறது அல்லாமல், அவற்றின் மூலம் பெறப்படும் ஞானத்தைக் குறிப்பதில்லை (உதாரணமாக – "குடை" என்னும் சொல், இன்ன பொருள் என்ற அறிவை நமக்கு அளிக்கிறது. "குடை" என்னும் சொல்லை நாம் கேட்கும்போது, அந்தக் குடையைக் குறித்த அறிவையும் (அதன் பயன் என்ன போன்றவை) நாம் அடைகிறோம். ஆனால் "குடை" என்னும் சொல்லே அதனைக் குறித்த அறிவை நமக்கு அளிக்கிறது என்று கூற

இயலாது அல்லவோ? அதாவது ஒரு சொல்லும், அந்தச் சொல் உச்சரிக்கப்படும்போது உண்டாகும் அறிவும் வெவ்வேறானவை ஆகும். “குடை”, “குடையைக் குறித்த அறிவு” ஆகிய இரண்டும் வெவ்வேறு ஆகும்).

மூலம் – (6) திருமந்த்ரம் மூன்று வாக்யமானபோது ஸ்வரூபமும் புருஷார்த்தமும் சொல்ல உபாயம் ஆர்த்தமாதல், ஸ்வரூபமும் உபாயமும் சொல்ல புருஷார்த்தம் ஆர்த்தமாதல், உபாயமும் புருஷார்த்தமும் சொல்ல ஸ்வரூபம் ஆர்த்தமாதல், ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்கள் அடைவே சப்தங்களாதல் ஆகக்கடவது. எங்ஙனேயென்னில் –

அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத மஹ்யம் ந நிவஹா:
நராணாம் நித்யாநாமயநமிதி நாராயண பதம்
யமாஹாஸ்மை காலம் ஸகலமபி ஸர்வத்ர ஸகலா
ஸ்வவஸ்தா ஸ்வாவிஸ்ஸ்யுர்மம ஸஹஜ கைங்கர்ய விதய:

என்கிறபடியே ப்ரணவமும் நமஸ்ஸூம் ஸ்வரூபத்தை சோதிக்கிறன. மூன்றாம் பதம் ப்ரணவத்திற் சொன்ன தாதர்த்யத்தைப் புரஸ்கரித்துக் கொண்டு அத்யாஹ்ருதமான க்ரியா பதத்தோடே கூடிப் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநார்த்தம். அப்போது அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை அர்த்த ஸ்வபாவத்தாலே வரக்கடவது. த்வயத்திலும், “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” இத்யாதிகளிலும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியும் ஸபத்நீகனானபடியாலே இங்கும் ஸலக்ஷ்மீகனான நாராயணன் பொருட்டாவேன் என்றபடி. நாராயணாய என்கிற இதுக்குக் க்ரியாபேக்ஷை உண்டாகையால் ஔசித்யத்தாலே பவேயம் என்றொரு பதம் அத்யாஹார்யம். “வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டு” மென்றும், “அடியேனை ஆட்கொண்டருளே” யென்றும், “நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே” என்றும், “நித்ய கிங்கரோ பவாநி” என்றும் இப் ப்ரார்த்தனையைப் ப்ரயோகித்தார்களிறே.

விளக்கம் – திருமந்த்ரம் என்பது மூன்று வாக்கியங்கள் கொண்டது என்று கொள்ளும்போது, பலவிதமான கருத்துகள் கிட்டுகின்றன. அவையாவன -

- திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பதங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் புருஷார்த்தத்தையும் நேரடியாகக் கூறுகின்றன, உபாயம் என்பது மறைமுகமாகக் கூறப்படுகிறது – இது (6) மற்றும் (7) என்பதில் விளக்கப்படுகிறது.

- திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பதங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் உபாயத்தையும் நேரடியாகக் கூறுகின்றன, புருஷார்த்தம் என்பது மறைமுகமாகக் கூறப்படுகிறது – இது (8) என்பதில் விளக்கப்படுகிறது.

- திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பதங்கள் உபாயத்தையும் புருஷார்த்தத்தையும் நேரடியாகக் கூறுகின்றன, ஆத்மஸ்வரூப என்பது மறைமுகமாகக் கூறப்படுகிறது – இது (9) என்பதில் விளக்கப்படுகிறது.

- திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பதங்கள் ஆத்மஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றை "ஓம், நம:, நாராயண" என்னும் பதங்கள் முறையே நேரடியாகக் கூறுகின்றன – இது (10) என்பதில் விளக்கப்படுகிறது.

இது எப்படி என்று கேட்கலாம். அஷ்டச்லோகி (3) :

அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத மஹ்யம் ந நிவஹா:
நராணாம் நித்யாநாமயநமிதி நாராயண பதம்
யமாஹாஸ்மை காலம் ஸகலமபி ஸர்வத்ர ஸகலா
ஸ்வவஸ்தா ஸ்வாவிஸ்ஸ்யுர்மம ஸஹஜ கைங்கர்ய விதய:

இதன் பொருள் – "அ" என்பதன் பொருளாக உள்ள நாராயணனுக்கே நான் அடிமை, நான் எனக்காக இருக்கவில்லை. "நாராயணன்" என்னும் பதம் மூலம் "எப்போதும் உள்ளவர்களான ஜீவாத்மாக்கள் அவனுக்கு இருப்பிடம்" என்று யாரைக் கூறுகிறதோ, அந்த நாராயணன் பொருட்டு, எனக்கு இயல்பாகவே உண்டான கைங்கர்யங்களின் நிலைகள் அனைத்தும் எப்போதும், எங்கும், அனைத்து நிலைகளிலும் உண்டாகவேண்டும் – என்பதாகும். இதன் மூலம் "ஓம், நம:" ஆகியவை ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாகக் கூறுகின்றன என்று அறியலாம். மூன்றாவது பதமான

“நாராயணாய” என்பது “ஆவேன்” என்னும் வினைச்சொல்லோடு சேர்ந்து ப்ரணவத்தின் மூலம் கூறப்பட்ட பகவானின் பொருட்டு, அடையப்படும் இலக்கை அடையவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது (அதாவது – நான் நாராயணனுக்காக ஆவேன் – என்பது ப்ரார்த்தனை). இவ்விதம் கொள்ளும்போது அடையப்படும் இலக்கை அடையவிடாமல் தடுக்கும் தடைகளை நீக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை இங்கு மறைமுகமாகவே உள்ளது என்றாகிறது. த்வயம் மற்றும் இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-27) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா – நீ மலையின் தாழ்வரைகளில் சீதையுடன் இன்பமாகக் கழிக்கப்போகிறாய் – என்றுள்ள வரிகளில் கூறுவது போன்று கைங்கர்யத்தினை ஏற்பவன் பத்னியோடு உள்ளவன் என்பதால், இங்கு “லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்த நாராயணன் பொருட்டு நான் ஆகக்கடவேன்” என்பதே ப்ரார்த்தனை ஆகிறது. திருமந்த்ரத்தில் உள்ள “நாராயணயாய” என்பதுடன் சேரும் விதமாக ஒரு வினைச்சொல் வேண்டும் என்றால், “பவேயம் = ஆகக்கடவன்” என்பதை மறைமுகமாக இணைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ப்ரார்த்தனையைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- திருவாய்மொழி (3-3-1) – வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் – அனைத்து இடங்களிலும் அனைத்து நிலைகளிலும் கைங்கர்யம் செய்வேனாக

- பெரியதிருமொழி (1-9-2) - அடியேனை ஆட்கொண்டருளே

- ஸ்ரீரங்ககத்யம் (3) - நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே – ஸ்ரீரங்கநாதா! எப்போதும் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்

- ஸ்ரீரங்ககத்யம் (1) - நித்ய கிங்கரோ பவாநி - – ஸ்ரீரங்கநாதா! எப்போதும் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்

மூலம் – தாதர்த்யம் நித்யஸித்தமாகையாலே ஆசாஸிக்க வேண்டாமையாலும் இஸ் ஸம்பந்த ஸ்வரூபம் ப்ரணவத்திலே சொல்லுகையாலும் இதின் பலமாய் ஸமுத்ரே கோஷ்பதமஸ்தி என்னுமாபோலே புருஷார்த்தாந்தரங்களையெல்லாம் விளாக்குலைக்

கொண்டிருக்கிற பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவ பரீவாஹரூபமான கைங்கர்யம் ஒழிவில் காலத்திற்படியே இங்கு அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது.

அத்ர ஸ்வலாபாபேக்ஷாபி ஸ்வாமி லாபாவஸாயிநீ
ஸ்வாமி ப்ரயோஜநோபேக்ஷாப்யத: ஸ்வாநந்த ஹேதுகா

உன்னை உகப்பிக்கும் கைங்கர்யத்தை நான் பெறவேணுமென்னாலும், என்னை அடிமை கொண்டு நீ உகக்க வேணுமென்னாலும் இருவர்க்கும் ப்ரயோஜநம் ஸித்தம்.

விளக்கம் – "அவனுக்காகவே இருத்தல் (வாழ்தல்)" என்னும் நிலை எப்போதுமே ஜீவாத்மாவுக்கு உள்ளதாகும். அந்த நிலையை ப்ராத்திர்த்து அடையவேண்டிய அவசியம் இல்லை. மேலும், அவனுடனான இத்தகைய ஸம்பந்தத்தின் தன்மை குறித்து ப்ரணவத்தில் கூறப்படுகிறது. ஆகவே இத்தகைய நிலையின் பலனாக உள்ளதும், "ஒரு ஸமுத்திரத்தில் சிறிய ஒரு நீர் நிலையும் அடக்கம் ஆகும்" என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து புருஷார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருப்பதும் ஆகிய பரிபூர்ணமான பகவத் அனுபவம் என்னும் கைங்கர்யமே ஸர்வேச்வரனிடம் ப்ராத்திக்கப்படுகிறது. அத்ர ஸ்வலாபாபேக்ஷாபி ஸ்வாமி லாபாவஸாயிநீ ஸ்வாமி ப்ரயோஜநோபேக்ஷாப்யத: ஸ்வாநந்த ஹேதுகா – "நாராயணாய" என்னும் பதத்தில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமை மூலமாக ஜீவாத்மா தன்னுடைய புருஷார்த்தத்தை ப்ரார்த்தித்தாலும், எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் ஆனந்தம் கொள்ளுதல் என்பதான அவனுடைய ப்ரயோஜனத்திலேயே சென்று முடிகிறது; இது போன்று பகவானாகிய அவன் ஆனந்தம் கொள்ளவேண்டும் என்று அவனுடைய பலனை எண்ணுதல் என்பதும் அடிமை – எஜமானன் என்னும் உறவுமுறை காரணமாக ஜீவனின் ஆனந்தத்திலே முடிகிறது. எஜமானனாகிய உன்னை மகிழ்விக்கும்படியான கைங்கர்யத்தை நான் அடைந்தாலும், எனது அடிமைத்தனத்தால் நீ மகிழ்ந்தாலும் நாம் இருவருக்குமே ப்ரயோஜனம் உள்ளது.

கைங்கர்யம் குறித்த கருத்து வேறுபாடு

மூலம் –

த்ரைகுண்யம் ஷட்குணாத்யம் ச த்விதான்னம் பரிகீர்த்திதம்
த்ரைகுண்யமன்னம் பத்தானாம் இதரேஷாமதேதரத்

என்கிற ஷட்குணாத்யமான அன்னமாவது பகவத் குணாநுபவம், அதடியாக வருகிற போக்யதம கைங்கர்ய விசேஷங்களாகவுமாம். "போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச" என்கிறபடியே முக்ததசையில் பரமஸாம்யம் போகத்திலும் ஜ்ஞாநத்திலுமாகையால் அப்போதும் ஸ்வரூபாநுபந்தியான சேஷத்வத்துக்கும் இதின் பலமான கைங்கர்யத்துக்கும் விரோதமில்லை. முமுக்ஷு தசையிலும் முக்தி தசையிலும் உண்டான அஹங்க்ரஹம் சரீராத்மபாவத்தாலே என்று பாஷ்யாதிகளிலே ஸமர்த்திதமாகையால் இவ்வஹங்க்ரஹம் பரார்த்த காஷ்டையடியாக வந்ததிறே. இப்படி முக்த தசையில் வரும் கைங்கர்யம் ஸ்வத:ப்ராப்தமாய் த்வந்த்வரஹிதமாய் நிரந்தரமாய் அநவச்சிந்நமாயிருக்கும். முமுக்ஷு தசையில் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம் ஸ்க்ருத விசேஷோபாதிகமாய் த்வந்த்வதிதிக்ஷாயுக்தமாய் நித்ராதிகளாலே அந்தரிதமாய் அவச்சிந்ந ரஸமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் - த்ரைகுண்யம் ஷட்குணாத்யம் ச த்விதான்னம் பரிகீர்த்திதம் த்ரைகுண்யமன்னம் பத்தானாம் இதரேஷாமதேதரத் – அன்னம் என்பது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களால் ஆனது அல்லது ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்னும் ஆறு குணங்களால் ஆனது என்று இருவகைப்படும்; முதலாவது வகை பந்தப்படுத்தப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களுக்கும், இரண்டாவது வகை முக்தர்களுக்கும் உடையதாகும் – என்று கூறுவது காணலாம். இங்கு ஆறுவகையான தன்மைகள் கொண்ட அன்னம் என்பது பகவானின் ஆறு குணங்களையும் அனுபவித்தல், அந்த அனுபவம் மூலமாக வருகின்ற இன்பமும் கைங்கர்யமும் ஆகும். ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-4-21) - போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச - ப்ரஹ்ம அனுபவம் என்னும் போகம் மூலமாகவே முக்தனுக்கு ப்ரஹ்மத்துடனான ஒற்றுமையைக் கூறுவதால், ஜகத்வ்யாபாரம் (ஸ்ருஷ்டி முதலான செய்கைகள்) இல்லாமல் உள்ளதே முக்தனின் ஐச்வர்யம் ஆகும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, முக்தி அடைந்த நிலையில் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் ஞானம், ஆனந்தம் போன்றவற்றில் மட்டுமே ஒற்றுமை உண்டு என்று கொள்ளவேண்டும்.

அப்படிக் கொண்டாலும், தனது இயல்பாகவே ஜீவாத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை என்பதிலும், அதன் காரணமாக அவன் பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதிலும் எந்த விரோதமும் இல்லை. முக்தி பெறவேண்டும் என்னும் ஆசையுடன் கூடிய நிலையிலும், முக்தி அடைந்த நிலையிலும், “நான் ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளேன்” என்னும் எண்ணமானது, “நான் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரம் ஆவேன்” என்று எண்ணுதலே ஆகும் என ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் மற்ற க்ரந்தங்களிலும் கூறப்பட்டது. ஆகவே “நான் ப்ரஹ்மமாகவே உள்ளேன்” என்னும் எண்ணமானது, ஜீவாத்மா என்னும் சரீரம் அதன் ஆத்மாவாகிய ப்ரஹ்மத்தையே அண்டி உள்ளது என்றும், ப்ரஹ்மத்தின் கைங்கர்யத்திற்காகவே உள்ளது என்றும் உள்ள தன்மையாலேயே தோன்றுகிறது. முக்தி அடைந்த நிலையில் உண்டாகும் பகவத் கைங்கர்யம் என்பது ஆத்மாவுக்கு அதன் இயல்பான தன்மையாலேயே ஏற்படுகிறது; அது சுக-துக்கம் போன்று இரட்டையாக வரும் நிலைகள் அற்றதாக உள்ளது; எப்போதும் உள்ளதாகவும், எல்லையற்ற ஆனந்தம் உண்டாக்குவதாகவும் உள்ளது. ஆனால் முக்தி அடையவேண்டும் என்னும் ஆசையுடன் கூடிய நிலையில் (உயிர் வாழும்போது), தன்னுடைய பலனுக்காகச் செய்கின்ற பகவத்கைங்கர்யங்கள் அனைத்துமே முற்பிறவிகளில் செய்த புண்ணியகர்மங்களுடைய பலனால் உண்டானவையாகவும், சுக-துக்கம் போன்று இரட்டையாக வரும் நிலைகளுடன் கூடியதாகவும், உறக்கம் போன்ற தடைகளுடன் கூடியதால் அளவுள்ள ஆனந்தம் அளிக்கவல்லதாகவும் மட்டுமே இருக்கும்.

மூலம் – இங்கு இவன் கைங்கர்யமொழியப் பண்ணும் வ்யாபாரங்களில் பகவதாஜ்ஞைக்குப் பொருந்தாதவை எல்லாம் ஏதேனுமொரு ப்ரதிகூல பலத்தைக் கொடுக்கும். பகவதனுஜ்ஞாதங்களான காம்யங்களில் ஸ்வர்க்க பச்வாத்யர்த்தங்க ளானவையெல்லாம் அநேக தோஷதுஷ்டங்களான அநுகூல ஆபாஸங்களைக் கொடுத்து அம்முகத்தாலே பாதகங்களாம். ஆகையாலே முமுக்ஷுவுக்கு த்ரைவர்காந் த்யஜேத் தர்மான் என்கிறபடியே ப்ரயோஜநாந்தர ஹேதுக்களைவிட்டு பக்தி தத்த்வ ஜ்ஞானங்களையும் பகவத் பாகவத ஸம்ருத்தியையும் பற்றச் செய்யும் காம்யங்களான பகவத் தர்மங்கள், ஸாதனமாக அநுஷ்டிக்கச் செய்தேயும் பந்தகங்களல்லாமையாலே உசிதமான கைங்கர்ய கோடியிலே சேர்ந்து கிடக்கும்.

விளக்கம் – பகவத் கைங்கர்யம் அல்லாத செயல்களைச் செய்யும்போது, அவை ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைகளை மீறுவதாக உள்ளபோது, அந்தச் செயல்கள் ஏதேனும் தகாத விளைவுகளை உண்டாக்கும். பகவானின் ஆணைகளுக்கு உட்பட்ட செயல்களான

சில காம்யகர்மங்கள் ஸ்வர்க்கம், பசு போன்றவற்றை அளித்து, இன்பம் பயப்பது போன்று தோன்றினாலும், அவை சில தகாத பலன்களையும் அளிப்பதாகும்; ஆகவே அவையும் பாதகங்களே ஆகும். ஆக, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - த்ரைவர்காந் த்யஜேத் தர்மான் – தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகியவற்றுக்கு உபாயமாக உள்ள தர்மங்களைக் கைவிடவேண்டும் – என்பதற்கு ஏற்றபடி, மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ள முமுக்ஷு ஒருவன், மற்ற பலன்களை அளிக்கக் காரணமாக உள்ள செயல்களைக் கைவிட்டு, பக்தி மற்றும் உண்மையான ஞானம் ஆகியவற்றை அளிக்கவல்ல செயல்களையும், பகவத் பாகவத மேன்மையை வளர்க்கும் செயல்களையும் செய்தல் வேண்டும். இவையும் மோக்ஷம், ஞானம் என்பதான விருப்பங்களின் அடிப்படையில் உள்ள செயல்களுக்கு உபாயமாக உள்ளபோதிலும், ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டாக்காது என்பதால், கைக்கொள்ள ஏற்றதான கைங்கர்யங்கள் என்றே ஆகின்றன.

மூலம் – ப்ரணவத்திற் சொன்ன பகவச்சேஷத்வம் நமஸ்ஸிலே ஔசித்ய ரூபமான அத்யந்த பாரதந்த்ர்ய பாரார்த்யங்களடியாக யதாப்ரமாணம் ததீய பர்யந்தமாய் நிற்கையாலே “நாராயணாய” என்கிறவிடத்தில் அபேக்ஷிக்கிற பகவத் கைங்கர்யமும் ததீய பர்யந்தம்.

மம மத்பக்த பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத்
தஸ்மான் மத்பக்த பக்தாச்ச பூஜதீயா விசேஷத:

தஸ்மாத் விஷ்ணு ப்ரஸாதாய வைஷ்ணவான் பரிதோஷயேத்
ப்ரஸாதஸுமுகோ விஷ்ணு: தேநைவ ஸ்யாந்ந ஸம்சய:

இத்யாதிகளிலும் இவ்வர்த்தம் ஸித்தம்.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தில் கூறப்படுவதான பகவானுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலை என்பது, அவனுடைய அடியார்களுக்கும் அடிமையாக இருத்தல் என்பதைப் பல ப்ரமாணங்களால் உணரலாம். ஆகவே திருமந்த்ரத்தில் “நாராயணாய” என்னும் பதம் மூலம் விண்ணப்பிக்கப்படுவதான பகவத் கைங்கர்யம் என்பது பாகவத

கைங்கர்யத்தையும் உள்ளடக்கியது என்றாகிறது. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகள் உணர்த்துகின்றன:

- மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (116-23) - மம மத்பக்த பக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத் தஸ்மான் மத்பக்த பக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத: - என்னுடைய அடியார்களிடம் பக்தியாக உள்ளவர்கள் மீது எனக்கு ப்ரீதி அதிகமாக உள்ளது. ஆகவே எனது அடியார்களை நன்றாக பூஜிக்கவேண்டும்.

- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (25-2) - தஸ்மாத் விஷ்ணு ப்ரஸாதாய வைஷ்ணவான் பரிதோஷயேத் ப்ரஸாதஸுமுகோ விஷ்ணு: தேநைவ ஸ்யாந்ந ஸம்சய: - ஆகவே விஷ்ணுவின் க்ருபையைப் பெறுவதற்கு அவனுடைய அடியார்களை மகிழ வைக்கவேண்டும். அதனால் விஷ்ணு க்ருபை செய்யத் தொடங்குவான் என்பதில் நியம் இல்லை.

மூலம் – ஸர்வம் பரவசம் துக்கம் இத்யாதிகள் தனக்குப் ப்ராப்தமல்லாத க்ஷுத்ர விஷயத்திலே கர்மபலமாக வருகிற பாரவச்யம் துக்க காரணமென்கின்றன. பகவத் பாகவத விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ஆத்மா அபிமான அநுகுண புருஷார்த்த வ்யவஸ்தையாலே நிரதிசய ப்ரீதிகாரணம். இங்கு ததீயரென்கிறது ததீயத்வ வ்யவஸாய ரஸமுடையவர்களை. நாரங்களாலே விசிஷ்டனான நாராயணனைப் பற்றக் கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷிக்கும்போது விசேஷணங்களான நாரங்களையும் பற்றக் கைங்கர்யம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதா மென்னுமிடம் ந்யாய ஸித்தமாகையாலே இங்கே ததீய கைங்கர்யம் ஸித்திக்கிறது என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இப்படி விசேஷணத்வமே ப்ரயோஜனமானால் நார சப்தார்த்தங்களாக இங்கு விவக்ஷிதங்களான ப்ரஹ்மாதி தேவதாந்தரங்களையும் பகவத் த்வேஷிகளையும் பச்வாதிகளையும் பற்றக் கைங்கர்யாபேக்ஷை பண்ணிற்றாம். நரபதியைப் பற்றக் கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷித்தான் என்றால் நரரைப் பற்றக் கைங்கர்யம் அபேக்ஷிதமாகாதாப் போலே இங்கும் ந்யாய மாத்ரத்தால் நாரங்களைப் பற்றக் கைங்கர்யாபேக்ஷை ஸித்தியாது. ஆனபின்பு ப்ரமாண முகத்தாலே ஸ்வாமியினுடைய அபிமதம் செய்ய அபேக்ஷிக்கிறானாகையாலே அவனுக்குப் ப்ரியதமராயிருக்கிற சேஷத்வ ஞானமுடைய அநந்ய ப்ரயோஜனரைப் பற்றக்

கைங்கர்யம் அபேக்ஷிதமாமித்தனை. அநுபாவ்யதையிலும் நார சப்தார்த்தமான ஸர்வமும் ப்ரவிஷ்டமாமென்னுமிடமும் ப்ரமாண பலத்தாலே வந்ததத்தனை.

விளக்கம் – தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்கத் தகாததாகவும், பூர்வ கர்மவினைகளின் காரணமாக வருவதும் ஆகிய தாழ்ந்தவர்களைச் சார்ந்திருத்தல் என்னும் நிலையானது, துக்கத்திற்கான காரணமாகிறது என்பதை மநுஸ்ம்ருதி (4-160) – ஸர்வம் பரவசம் துக்கம் – மற்றவர்க்கு வசப்பட்டிருத்தல் என்பது துக்கத்தின் காரணம் – என்றது காண்க. பகவானுக்கும் அவனுடைய அடியார்களுக்கும் வசப்பட்டிருத்தல் என்பதே ஆத்ம ஸ்வருபத்தை நன்கு அறிந்த ஒருவனுக்கு உன்னதமான புருஷார்த்தம் என்பதால், அவ்விதம் பகவானையும் அடியார்களையும் சார்ந்திருத்தல் என்னும் நிலையானது, எல்லையற்ற மகிழ்ச்சிக்கான காரணமாகிறது. இங்கு "ததீயர்" என்றால் பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் எல்லையற்ற ஆசை கொண்டவர்கள் ஆவர். நாரங்கள் என்பதான ஜீவாத்மாக்களுடன் கூடிய நாராயணனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதை விண்ணப்பம் செய்யும்போது, அவனுடன் கூடி உள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கும் கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புதல் நேரடியான நியாயம் என்பதால், அவனுடைய அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது இயல்பாகவே ஸித்திப்பதாகும் என்று சிலர் கூறுவர். ஆனால், இந்த ந்யாயத்தின்படி அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் நாராயணனுடன் கூடியுள்ள நாரங்கள் என்பதால், அனைவருக்கும் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதை விண்ணப்பித்தால், "நார" என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படும் நான்முகன் போன்ற மற்ற தெய்வங்கள், பகவானிடம் விரோதம் காண்பிப்பவர்கள், விலங்குகள் போன்ற அனைத்திற்கும் கைங்கர்யம் செய்தலை விண்ணப்பித்தல் என்றாகிவிடும் அல்லவோ? மக்களின் பதியாகிய அரசனுக்குச் சேவை செய்ய விரும்பினால், அந்த மக்களுக்கும் சேவை செய்தல் என்பது அவசியம் இல்லை என்னும் ந்யாயம் போன்றே, இங்கும் நாரங்களான அனைவருக்கும் கைங்கர்யம் செய்ய விண்ணப்பித்தல் என்பது பொருந்தாது. ஆகவே ஒருவன் தனது எஜமானனாகிய நாராயணனுக்கு எது மகிழ்வை அளிக்கும் என்று அறிந்து அதன்படி தகுந்த ப்ரமாண வாக்கியங்களின் அடிப்படையில் கைங்கர்யம் செய்ய விரும்பும்போது, யார் நாராயணனுக்கு ப்ரியமாக உள்ளனரோ (அல்லது நாராயணனிடம் ப்ரியமாக உள்ளனரோ) அல்லது நாராயணனுக்கு மட்டுமே அல்லாது வேறு யாருக்கும் அடிமையாக இல்லாமல் உள்ளனரோ அல்லது நாராயணன் அல்லாமல் வேறு பலன் ஏதும் இல்லை என்று உள்ளனரோ, இப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் கைங்கர்யம் செய்யவே

விரும்புகிறான். அவனை அனுபவிக்க முழுத் தகுதி உள்ள முக்தி பெற்ற நிலையிலும், "நார" என்னும் பதம் மூலம் உணர்த்தப்படுவதான அங்குள்ள ஆனந்தங்கள் போன்ற பலவும் பகவத் அனுபவத்திலேயே அடங்கிவிடுவதைக் காண்பிக்கப் பல ப்ரமாண வாக்கியங்கள் உள்ளன.

மூலம் – இப்படி திருமந்த்ரத்தில் வாக்ய த்ரயத்திலே இரண்டு வாக்யம் ஸ்வரூப பரமாய் ஒரு வாக்யம் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தனாபரமாக யோஜித்தது.

விளக்கம் – ஆக இதுவரை திருமந்த்ரம் மூன்று வாக்கியமாக உள்ளது என்று கொள்ளப்பட்டு விளக்கம் அளிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது முதல் இரண்டு வாக்கியங்கள் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து உள்ளது என்றும், மூன்றாவது வாக்கியம் புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் ப்ரார்த்தனை என்றும் கூறப்பட்டது.

மூலம் – (7) இங்ஙனன்றிக்கே ப்ரணவம் ஸ்வரூப பரமாய் நமஸ்ஸிலே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையாய் அநிஷ்டம் நிவர்த்தித்தால் வரும் புருஷார்த்தத்தை நாராயணாய ஸ்யாம் என்று கணிசிக்கிறதாகவுமாம். இந்நமஸ்ஸுக்கும் இப்படி த்வயத்தில் நமஸ்ஸுக்குப் போலே விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையிலே தாத்பர்யமான யோஜநா விசேஷமும்,

ப்ரணவோதித தச்சேஷ பாவோஹம் நிஜகர்மபி:
அஹங்கார மமத்வாப்யாம் அபிபூதோப்யத: பரம்

தச்சேஷத்வாநுஸந்தான பூர்வ தச்சேஷவ்ருத்திக:
பூயாஸமித்யமும் பாவம் வ்யநக்தி நம இத்யத:

என்று பட்டர் நித்யத்திலே ப்ரதர்சிதம். ஆகையாலே "அஹம் ந மம ஸ்யாம்" என்றாதல் "ந மம கிஞ்சித் ஸ்யாத்" என்றாதல் வாக்யாந்வயமாய். இத்தாலே "அஸ்ய ஜீவாத்மநோ அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித புண்யபாபரூப கர்ம ப்ரவாஹ ஹேதுக ப்ரஹ்மாதி ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக சதுர்வித தேஹ ப்ரவேச க்ருத தத்தத் ஆத்மாபிமான ஜனித அவர்ஜநீய பவபய வித்வம்ஸநாய" என்றும், "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்றும் சொல்லுகிற அவித்யா கர்ம ததுபய வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி

ஸம்பந்தாதி ரூபமான ஸர்வாநிஷ்டமும் அத்யந்த நிவ்ருத்தமாக வேணுமென்று அபேக்ஷித்ததாயிற்று.

விளக்கம் – இவ்விதம் அல்லாமல் திருமந்த்ரத்தை மூன்று வாக்கியங்களாகக் கொண்டால், ப்ரணவம் என்பது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாகவும், "நம:" என்பது விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்கித் தரவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனையாகவும், இவ்விதம் விருப்பம் அல்லாதவை நீங்கியதன் காரணமாகக் கிட்டும் புருஷார்த்தம் என்பது நாராயணாய ஸ்யாம் – நாராயணனுக்காக இருக்கக் கடவேன் – என்பதால் உணர்த்தப்படுவதாகவும் உள்ளது. த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள "நம:" என்பது எவ்விதம் தடைகளை நீக்க உதவும் விண்ணப்பம் ஆகிறதோ அதே போன்று திருமந்த்ரத்திலும் உள்ளது என்பதைக் கீழே காணப்படும் ஸ்வாமி பராசரபட்டரின் நித்யம் என்னும் க்ரந்தத்தில் உள்ள வரிகள் மூலம் அறியலாம் - ப்ரணவோதித தச்சேஷ பாவோஹம் நிஜகர்மபி: அஹங்கார மமத்வாப்யாம் அபிபூதோப்யத: பரம்; தச்சேஷத்வாநுஸந்தான பூர்வ தச்சேஷவ்ருத்திக: பூயாஸமித்யமும் பாவம் வ்யநக்தி நம இத்யத: - "ப்ரணவத்தில் கூறப்பட்டது போன்று அடியேன் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளேன். என்னுடைய கர்மங்களின் விளைவால் இதுவரை 'நான், என்னுடையது' என்பதான அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரங்களால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தேன். இனி அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்று கொண்டு, அவனுக்கு ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்வேன்" என்னும் பொருளையே "நம:" என்பது கூறுகிறது – என்றது காண்க. ஆகவே "அஹம் ந மம ஸ்யாம் – நான் என்னுடைய அடிமை அல்லன்" அல்லது "ந மம கிஞ்சித் ஸ்யாத் – நான் சிறிதளவும் என்னுடையவன் அல்லன்" என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் "எனக்குத் தடைகள் இல்லாமல் போகட்டும்" என்னும் விண்ணப்பத்தையே குறிப்பதாகின்றன. இதன் மூலம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் - அஸ்ய ஜீவாத்மநோ அநாத்யவித்யா ஸம்சித புண்யபாபரூப கர்ம ப்ரவாஹ ஹேதுக ப்ரஹ்மாதி ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக சதுர்வித தேஹ ப்ரவேச க்ருத தத்தத் ஆத்மாபிமான ஜனித அவர்ஜநீய பவபய வித்வம்ஸநாய – எல்லையற்ற காலமாக தொடர்ந்தபடி உள்ள அறியாமை காரணமாக ஜீவாத்மாவுக்குப் புண்ணிய பாவங்கள் ரூபமாகக் கர்மங்கள் உண்டாகின்றன; இந்தக் கர்ம வெள்ளம் காரணமாக நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள், மனிதர்கள், விலக்குகள், தாவரங்கள் என்பதான நான்குவிதமான சரீரங்களில் ஜீவன் ப்ரவேசிக்கிறான்; பின்னர் அந்தந்த சரீரங்களில் உள்ளதற்கு ஏற்ப, தான் அந்தச் சரீரமே என்று எண்ணியவனாக, விலக்க இயலாத ஸம்ஸார பயத்தை அடைகிறான் – என்றும்,

திருவிருத்தம் (1) - பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வருவதான “அறியாமை, கர்மம்” என்னும் இரண்டும், இந்த இரண்டின் காரணமாக உண்டாகும் ருசியும், இந்த உலகத்துடன் கொள்ளும் தொடர்பு காரணமாக உண்டாகும் அனைத்துவிதமான விருப்பம் அற்ற நிலைகளும் அடியுடன் நீங்கவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தைக் கூறியதாயிற்று.

விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை விருப்பமானவற்றை தானாகவே அளித்தாலும், அதனைத் தனியாக விண்ணப்பிப்பதன் காரணங்கள்

மூலம் – இப்படி அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்தால், இஷ்ட ப்ராப்தியை அபேக்ஷிக்க வேணுமோ?

ஸம்பத்யாவிர்பாவ: ஸ்வேநசப்தாத் என்றும்,

யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா மலப்ரக்ஷாளநாந்மணே:
தோஷ ப்ரஹாணாந் ந ஜ்ஞானம் ஆத்மன: க்ரியதே ததா
யதோதபாந கரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம்
ஸதேவ நீயதே வ்யக்திம் அஸத: ஸம்பவ: குத:
ததா ஹேயகுண த்வம்ஸாத் அவபோதாததயோ குணா:
ப்ரகாச்யந்தே ந ஜன்யந்தே நித்யா ஏவாத்மனோ ஹி தே என்றும்

சொல்லுகிறபடியே இஷ்ட ப்ராப்தி தானே வாராதோவென்னில்,

ஸ்வத: ஸ்வார்ஹம் யதா பாகம் புத்ர: பிதுரபேக்ஷதே
ஸாபராதஸ்ததா தாஸ: கைங்கர்யம் பரமாத்மந:

தன் அபராதத்தாலே ஸ்வத: ப்ராப்தத்தை இழந்து கிடக்கிற இவன் “என் கூறு நான் பெறவேணும், அதுக்காக என் அபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணும்” என்று

அபேக்ஷிக்கையில் விரோதமில்லை. இத்தால் ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தியில் மாணிக்கத்தி லொளியும், "இச்சாத ஏவ தவ விச்வபதார்த்த ஸத்தா" என்கிறபடியே நியதையான ஈச்வரேச்சையாலே பரம்புமாபோலே இங்கும் ஸ்வாபாவிகமான ஜ்ஞாவிகாஸாதிகள் ஸஹஜ காருண்ய ரூபையான ஈச்வரேச்சையாலே வருகிறனவென்னுமிடம் தோற்றுகிறது.

விளக்கம் – இப்படியாக விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்கிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தனை செய்யும்போது, விருப்பமானவற்றை அளிக்கவேண்டும் என்று தனியாக மீண்டும் விண்ணப்பிக்கவேண்டுமோ?

- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-4-1) - ஸம்பத்யாவிர்பாவ: ஸ்வேநசப்தாத் – ப்ரஹ்மத்தை அடையும்போது ஜீவாத்மாவுக்கு அதுவரை மறைந்திருந்த குணங்கள் தானாகவே வெளிப்படுகின்றன.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (104 – 55, 56, 57) - யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா மலப்ரக்ஷாள நாந்மணே: தோஷப்ரஹாணாந் ந ஜ்ஞாநமாத்மந: க்ரியதே ததா யதோதபாநகாணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம் ஸதேவ நீயதே வ்யக்திம் அஸத: ஸம்பவ: குத: ததா ஹேய குணத்வம்ஸாத் அவபோதாதயோ குணா: ப்ரகாச்யந்தே ந ஜ்ஞாயந்தே நித்யா ஏவ ஆத்மாநோ ஹி தே - வைரம் போன்ற கற்களில் உள்ள அழுக்கை நீக்குவதால் அதற்குப் புதிதாக ஒளி உண்டாவதில்லை; இது போன்றே சரீர தொடர்பு காரணமாக ஏற்பட்ட தோஷங்களை நீக்குவதால் ஆத்மாவிற்குப் புதிதாக ஞானம் உண்டாகுவதில்லை; குளம் கிணறு போன்றவற்றை வெட்டும்போது அங்கு புதிதாக நீர் உண்டாவதில்லை, மறைந்திருந்த நீர் மீண்டும் வெளிப்படுகிறது; இது போன்று தாழ்வான குணங்கள் அனைத்தும் மோக்ஷம் அடையும்போது நீங்கிய பின்னர், ஞானம் போன்ற இயல்பான தன்மைகள் ஆத்மாவிடம் வெளிப்படுகின்றன, அவை புதிதாக உண்டாவதில்லை, அவை ஆத்மாவிடம் எப்போதும் உள்ளவை அல்லவோ?

மேலே உள்ள வரிகளின்படி, விருப்பமானவை தானாகவே வந்து சேரும் அல்லவோ (இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்)? ஸ்வத: ஸ்வார்ஹம் யதா பாகம் புத்ர: பிதுரபேக்ஷதே ஸாபராதஸ்ததா தாஸ: கைங்கர்யம் பரமாத்மந: - தந்தையிடமிருந்து

தனக்கு இயல்பாகவே கிட்ட உள்ள பாகத்தை ஒரு புத்திரன் எவ்விதம் வேண்டுகிறானோ அது போன்று அபராதங்கள் பல உள்ளவனாகிய ஒரு சேதநன், ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து கைங்கர்யத்தை வேண்டுகிறான். தன்னுடைய குற்றங்கள் காரணமாக தனக்கு இயல்பாகவே கிட்டவல்ல கைங்கர்யங்கள் போன்றவற்றை இழந்து நிற்கும் சேதநன் ஸர்வேச்வரனிடம், "எனக்கான பங்கை நான் பெறவேண்டும். ஆகவே எனது அபராதங்களை நீ பொறுத்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தனை செய்வதில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. இதன் மூலம் மேலே உள்ள விஷ்ணுதர்ம வரிகளில் கூறப்பட்ட "மாணிக்கத்தில் ஏற்படும் ஒளி", ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (36) - இச்சாத ஏவ தவ விச்வபதார்த்த ஸத்தா – உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் இருப்பு உண்டாகிறது – என்னும் நிலை ஆகியவை அனைத்தையும் நியமிக்கும் ஸர்வேச்வரனுடைய இச்சை காரணமாகவே பரவி நிற்பது போன்று, இயல்பாகவே ஜீவாத்மாவுக்கு உரியதான ஞானமலர்ச்சி முதலானவை இயற்கையாகவே காருண்ய ரூபம் கொண்டதான ஸர்வேச்வரனுடைய இச்சையால் உண்டாகின்றன என்று தேறுகிறது.

மூலம் – ஆனாலும் பாவாந்தராபாவத்தில் ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தி தானே இஷ்டப்ராப்தியா யிருக்கத் தனித்துச் சொன்னால் புநருக்தி வாராதோ? "அவித்யா நிவ்ருத்திரேவ ஹி மோக்ஷ:" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்திலரோவென்னில்,

ஏகமேவ ஸ்வரூபேண பரேண ச நிரூபிதம்
இஷ்ட ப்ராப்திரநிஷ்டஸ்ய நிவ்ருத்திச்சேதி கீர்த்யதே

ஒன்று தன்னையே ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரதியோகியாலும் நிரூபித்துப் ப்ரயோஜந விசேஷ அபிஸந்தியாலே பிரியச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும். ஸம்ஸார தசையில் ஒரு ப்ரதிகூல நிவ்ருத்தி ப்ரதிகூலாந்தரமாயும் அநுகூல ப்ரதிகூல உபயநிவ்ருத்தியாயுமிருக்கும். இங்கு ஸர்வப்ரதிகூல நிவ்ருத்தியாகையாலே மேல் முழுக்க அநுகூலமேயாயிருக்கும். ஆகையால் பூர்வாவஸ்தையினுடைய அநிஷ்டதமத்வத்தையும் கேவலாநுகூல ரூபையான உத்தராவஸ்தையினுடைய இஷ்டதமத்வத்தையும் தோற்றுவிக்கைக்காக ஆதராதிசயத்தாலே பிரிய அபேக்ஷிக்கிறது.

விளக்கம் – ஆனால் விசிஷ்டாத்வைதத்தில் ஒரு வஸ்து இல்லை என்று உரைக்கும்போது, அது மற்றொரு வஸ்து உள்ளதைக் குறிக்கும் அல்லவோ (இது “பாவாந்தர அபாவம்” என்னும் பதத்தால் கூறப்படுகிறது. “மரத்தில் பறவை இல்லை” என்றால் “மரம் உள்ளது” என்பது தேறுகிறது)? இதே போன்று விருப்பம் அல்லாதவைகள் அனைத்தும் விலகும்போது, விருப்பமானவை தானாகவே வந்து சேரும்; இதனை விடுத்து, “விருப்பமானவை வரவேண்டும்” என்று தனியாக உரைத்தாக், “கூறியது கூறல்” என்னும் புநருக்தி தோஷம் வரும் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். மேலும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (லகு ஸித்தாந்தம்) - அவித்யா நிவ்ருத்திரேவ ஹி மோக்ஷ: - அவித்யை என்னும் முன் செய்த கர்மங்கள் விலகுவதே மோக்ஷம் – என்று எம்பெருமானாரும் உரைத்தார் அல்லவோ (கர்மங்கள் விலகினால் தானாகவே மோக்ஷம் ஏற்படும், தனியாக உரைக்கத் தேவையில்லை அல்லவோ)? இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார். ஏகமேவ ஸ்வரூபேண பரேண ச நிரூபிதம் இஷ்ட ப்ராப்திரநிஷ்டஸ்ய நிவ்ருத்திச்சேதி கீர்த்யதே – ஒரு வஸ்து அதனுடைய இயல்பான தன்மை மூலமும், அதற்கு எதிரான தன்மை உள்ள மற்றொன்றின் மூலமும் விளக்கப்படுவது போன்று, “விருப்பமானவற்றை அடைதல், விருப்பம் அல்லாதவை நீங்குத” என்று தனித்தனியாக உரைக்கப்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையை உணர்த்தும் பொருட்டு, ஒரு வஸ்துவின் இயல்பான தன்மை, அதற்கு விரோதமாக உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டையும் தனித்தனியே பிரித்து உரைப்பர். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது, விருப்பம் அல்லாத ஒன்று விலகுதல் என்பதும் விருப்பம் அல்லாத ஒரு நிகழ்வாகவே இருக்கலாம்; அல்லது விருப்பம் உள்ள ஒன்று விலகுவதும், விருப்பம் அல்லாத ஒன்றூ விலகுவதும் ஒரே போன்று இருக்கலாம். ஆனால் மோக்ஷ நிலையில், விருப்பம் அல்லாதவை விலகுதல் என்பது முற்றிலுமாக விருப்பம் உள்ள நிகழ்வே ஆகும். ஆகவே, முதலில் உரைக்கப்பட்ட ஸம்ஸாரம் என்பது விரும்பத்தக்கது அல்ல என்றும், அடுத்து உரைக்கப்பட்ட மோக்ஷம் என்பது விருப்பம் அல்லாதவை அனைத்தும் நீங்கி விருப்பமானவை மட்டுமே உள்ளதால் விரும்பத்தக்கது என்றும் உணர்த்துவதற்காகவே விருப்பம் அல்லாதவை விலகுதல், விருப்பமானவை வந்து சேர்தல் ஆகிய இரண்டும் தனித்தனியே கூறப்பட்டன.

மூலம் – பகவந் நிக்ரஹாதி நிவ்ருத்தியும் ஜீவனுடைய ஜ்ஞாந விகாஸாதிகளும் வேறாகையாலே பிரிய அபேக்ஷிக்கிறதாகவுமாம். ஜ்ஞாந ஸங்கோசாதிகளுக்கு ஹேதுவான பகவந் நிக்ரஹாதிகளுடைய நிவ்ருத்தியும், நிக்ரஹ பலமான ஜ்ஞாந

ஸங்கோசாதிகளுடைய நிவ்ருத்தியான ஜ்ஞாந விகாஸ கைங்கர்யாதிகளும் வேறுபட்டவையாகையாலே பிரிய அபேக்ஷிக்கக் குறையில்லையிறே.

விளக்கம் – நாம் செய்த செயல்களுக்கான பகவானின் தண்டனையிலிருந்து விலகுதல், ஜீவாத்மாவுக்கு மறைக்கப்பட்டிருந்த ஞானம் மலர்தல் ஆகிய இரண்டும் வெவ்வேறு என்பதால், இந்த இரண்டும் தனித்தனியேதான் விண்ணப்பிக்கப்படவேண்டும். ஜீவாத்மாவுக்கு இயல்பான ஞானம் மறைதல் என்பதறுகு பகவான் அளிக்கும் தண்டனையே காரணமாகும்; இப்படி உள்ளபோது அந்தத் தண்டனை நீங்குதல் என்பதும், அந்தத் தண்டனையின் காரணமாக உண்டான ஞானச்சுருக்கம் மறைதல் என்பதான ஞானமலர்ச்சி மற்றும் பகவத் கைங்கர்யம் என்பவைகளும் வெவ்வேறு என்பதால், இரண்டையும் தனித்தனியே விண்ணப்பம் செய்வதில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லை.

மூலம் – ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பிறந்தால் பாஷாண கல்பத்வாதி மதாந்தர சங்கை வாராமைக்காகவும், பகவத் ப்ராப்தியில் இந்த்ராதி ப்ராப்தியிற்போலே துக்க ஸம்பந்தமில்லை என்று தோற்றுவிக்கையில் தாத்பர்யத்தாலும் பிரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

விளக்கம் – தார்க்கிகமதம் போன்றவற்றில், மோக்ஷம் என்பது விருப்பம் அற்ற அனைத்தும் விலகப் பெற்று, எந்தவிதமான சுகமோ துக்கமோ பீடிக்காதவிதத்தில் ஒரு கல் போன்று ஆவதே மோக்ஷம் ஆகும் என்று கூறுவர். நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில், மோக்ஷம் என்பது அது போன்றதோ என்னும் ஐயத்தை விலக்கும் பொருட்டும், மோக்ஷம் என்பது உயர்ந்த ஆனந்தம் அளிக்கவல்லது என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டும் – பகவானை அடைதல் என்பதான மோக்ஷத்தில், இந்த்ரன் முதலான பதவிகளை அடைந்தால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி போன்றும் அல்லது எந்தவிதமான துக்கமும் உண்டாவதில்லை (பேரானந்தம் மட்டுமே உண்டாகும்) என்பதை உணர்த்துவதற்காகப் பிரித்துக் கூறப்பட்டது எனலாம்.

மூலம் – இப்படி ஸ்வரூபமும், புருஷார்த்த ப்ரார்த்தனமும் சப்தமானால் இப் புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநமாக சாஸ்த்ர விகஸிதமான ஸாத்யோபாயமும் பரந்யாஸ

பர்யந்தமாக அகிஞ்சநனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ஆர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் – இவ்விதம் ஆத்மஸ்வரூபம் மற்றும் புருஷார்த்தத்திற்கான ப்ரார்த்தனை ஆகிய இரண்டும் அந்தந்த சொற்களாலேயே உணர்த்தப்படுகிறது என்றால் – “மற்ற ஏதும் துணையில்லை என்று அனைத்தையும் கைவிட்டு, பகவானிடம் சரணம் என்று புகுகின்ற ஒருவனுடைய விருப்பம் அல்லாதவை அனைத்தும் விலகுகின்றன” என்பதை உணர்த்தும் “நம:” என்னும் பதமானது, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டதும் புருஷார்த்தத்திற்குத் தேவையான உபாயமாக உள்ளதும் ஆகிய ஸாத்யோபாயத்தையும் மறைமுகமாகக் கூறுகிறது என்று கருத்து.

மூலம் – (8) இப் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தனை இச்சாமாத்ரமாயிருக்கை யன்றிக்கே கோப்த்ருத்வவரண ரூபையாகையாலே சேஷம் உபலக்ஷிதமாகவுமாம். அப்போது திருமந்த்ரம் ஸ்வரூபோபாய ப்ரதாநமாயிருக்கும். அயந சப்தத்தில் கரண வ்யுத்பத்தியாலே ஈச்வரனுடைய உபாயத்வமும் ஸித்திக்கும்.

விளக்கம் – (8) புருஷார்த்தத்தை வேண்டுதல் என்பது தன்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் ஒரு ப்ரார்த்தனை அல்ல, ஸர்வேச்வரனிடம் தன்னை சரணாகதனாக ஏற்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தலே ஆகும் என்பதால் – அதற்கான அங்கங்கள் வெளிப்படையாகக் கூறப்படாமல், மறைமுகமாக உள்ளது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது திருமந்த்ரமானது ஸ்வரூபம் மற்றும் உபாயத்தைக் கூறுவதாகும் (மற்ற உபாயத்தை இயற்ற இயலாத எனக்கு, அந்த உபாயத்தின் இடத்தில் நின்று எனக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்கவேண்டும்; எனக்கு விருப்பமான கைங்கர்யத்தையும் அளிக்கவேண்டும்). “நாராயணாய” என்பதை “நாராணாம் அயநம் யேன” என்று பிரிக்கும்போது, ”அயந” என்னும் பதம் “உபாயம்” என்னும் பொருளை அளிப்பதாகும்.

மூலம் – (9)

> கேசித்து சரம ச்லோகே த்வயே சோக்த க்ரமாதிஹ
> பரந்யாஸபரம் தாரம் சேஷம் பலபரம் விது:

விளக்கம் – (9) ஒரு சில ஆசார்யர்கள், சரமச்லோகம் மற்றும் த்வயம் ஆகிய இரண்டிலும் கூறப்பட்டது போன்றே திருமந்த்ரத்திலும், ப்ரணவம் என்பது பரந்யாஸத்தையே குறிக்கிறது என்றும், மற்ற இரண்டு பதங்களும் (நாராயண, நம:) அதன் பலனை உரைப்பதாகவும் கூறுகிறார்கள்.

மூலம் – (10) இத்திருமந்த்ரத்தில் ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும் அடைவே சப்தமாகவுமாம். அப்போது ப்ரணவம் ஸ்வரூப பரம், நமஸ்ஸு உபாய பரம், சேஷம் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநா பரம். இம்மூன்றின் விரிவெல்லாம் அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு தெளிந்து இங்கே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் – (10) திருமந்த்ரம் என்பது ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகிய மூன்றையும் குறிக்கிறது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது, ப்ரணவம் என்பது ஸ்வரூபத்தையும், "நம:" என்பது உபாயத்தையும், எஞ்சியுள்ளதான "நாராயணாய" என்பது புருஷார்த்தத்திற்கான ப்ரார்த்தனை என்றும் கொள்ளப்படலாம். இந்த மூன்றைக் குறித்த விளங்கங்களை வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டு தெளிவாக அறியலாம்.

பத்தாவதாக உள்ள கருத்துக்கு வேதாந்த சாஸ்த்ரம் அதிகமாகப் பொருந்துதல்

மூலம் – இந்த யோஜநைக்கு வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் தத்த்வோபாய புருஷார்த்தங்களை நிரூபித்த க்ரமத்தோடு சேர்த்தியுண்டு. எங்ஙனேயென்னில் – முதல் இரண்டு அத்யாயத்தாலே பராவரதத்த்வங்களைத் தெளிவித்துத் த்ருதீயத்தாலே பராவரதத்த்வங்களோடே கூடின உபாயம் சொல்லிச் சதுர்த்தத்தாலே பலம் சொல்லியிறே சாரீரக சாஸ்த்ரம் தலைக்கட்டிற்று. அங்கு முதல் இரண்டு அத்யாயத்திற் சொன்ன பராவரதத்த்வ ஸ்வரூபமும், நான்காம் அத்யாயத்திற் சொன்ன பலமும் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கும் துல்யம். மூன்றாம் அத்யாயத்தில் வைராக்ய பாதத்திலும், உபலிங்க பாதத்திலும் சொன்ன ஸம்ஸார தோஷமும் சரண்யனுடைய ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநத்வமும் முமுக்ஷுவான இவனுக்கு அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யம். மூன்றாம் பாதத்தில் உபாயமாகச் சொன்ன உபாஸந பேதங்களை அவற்றுக்கு அதிகாரிகளானவர்கள் அநுஷ்டிக்கக் கடவர்கள். அகிஞ்சனனான அதிகாரி தனக்கு

அவறின் அருமையைக் கண்டு “நாநா சப்தாதி பேதாத்”, “விகல்போ அவிசிஷ்ட பலத்வாத்” என்கிற அதிகரணங்களிற் சொன்ன கட்டளையிலே வித்யாந்தர வ்யாவ்ருத்தமாய் அவை கொடுக்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில் நிரபேக்ஷமுமான ந்யாஸத்தையே பற்றக் கடவன். நான்காம் பாதத்திற் சொன்ன வர்ணாச்ரம தர்மங்களை உபாஸநநிஷ்டன் “ஸஹகாரித்வேந ச” என்கிறபடியே வித்யாபரிகரமாக அநுஷ்டிக்கும். ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டன் “விஹிதத்வாத் ஆச்ரமகர்ம அபி” என்கிறபடியே பகவதாஜ்ஞா ஸித்தமென்று ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக அநுஷ்டிக்கும். இப்படியானால் சாரீரகத்திற் சொன்ன ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களெல்லாம் ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷராந்த:ஸ்தங்கள். இதில் அர்த்த பஞ்சகாதிகள் கிடக்கிற வகுப்பெல்லாம் கீழே சொன்னோம்.

விளக்கம் – மேலே இறுதியாகக் கூறப்பட்ட (பத்தாவது) கருத்துக்கு வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் தத்வம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றுக்கான விளக்கங்களுடன் ஒற்றுமை உண்டு. எப்படி? ப்ரஹ்மஸூத்திரத்தின் முதல் இரண்டு அத்யாயங்களில் உயர்ந்த தத்வம் (ப்ரஹ்மம்), ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த தத்வம் ஆகியவற்றைத் தெளிவாக்கிய பின்னர், மூன்றாம் அத்யாயத்தில் உபாயத்தைக் கூறி, அதற்கான அதிகாரிகளின் தகுதி மற்றும் அங்கங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. நான்காம் அத்யாயத்தில் ப்ரஹ்மத்தை அனுபவித்தல் என்னும் பலன் கூறப்பட்டு நிறைவு செய்யப்படுகிறது. முதல் இரண்டு அத்யாயங்களில் கூறப்பட்டதான உயர்ந்த தத்வம் மற்றும் தாழ்ந்த தத்வம் ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபம் மற்றும் நான்காம் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டதான பலன் ஆகிய இரண்டும், ப்ரபத்தியை நேரடியான சுதந்திர உபாயமாகக் கொண்டவனுக்கு ஒன்றே ஆகும். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள தோஷங்களை விளக்குவதான மூன்றாம் அத்யாயத்தில் உள்ள வைராக்ய பாதம் மற்றும் உபயலிங்க பாதம் ஆகிய இரண்டிலும் கூறப்பட்டவையும், அனவரும் சரணம் அடையும்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை மற்றும் திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ள தன்மை ஆகியவையும், முமுக்ஷு அவசியம் அறிந்து கொள்ளவேண்டியதாகும். மூன்றாம் அத்யாயத்தின் மூன்றாம் பாதத்தில் உபாயமாகக் கூறப்பட்ட பலவிதமான உபாஸனைகள், பக்தியை உபாயமாகக் கொண்ட அதிகாரிகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டியதாகும். இத்தகைய பக்தியைக் கைக்கொள்ளச் சக்தியற்றவனும், மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களும் அற்ற ஒருவன், இத்தகைய பக்தி உபாயங்கள் அனைத்தும் அவனால் கைக்கொள்ள இயலாதவை என்று உணர்ந்து, ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-

3-56) - நாநா சப்தாதி பேதாத் – ப்ரஹ்மவித்யைகளுடைய பெயர்கள் வேறுபட்டுள்ளதால் அவை வெவ்வேறானவை – என்றும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-3-57) - விகல்போ அவிசிஷ்ட பலத்வாத் – ப்ரஹ்மவித்யைகள் அனைத்தும் மோக்ஷம் மட்டுமே பலனாக உள்ளதால் அவற்றில் எதனை வேண்டுமானாலும் கைக்கொள்ளலாம் – என்றும் கூறப்படுவதான வித்யைகள் மற்றும் அவற்றின்பலனாகிய மோக்ஷம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ந்யாஸத்தை (சரணாகதி) மட்டுமே உபாயமாகக் கொள்ளக்கடவன். நான்காம் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ள உபாஸனையை (பக்தி) கைக்கொள்ளும் ஒருவன், தன்னுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-33) - ஸஹகாரித்வேந ச – பக்தியோகம் செய்பவன் தனது வர்ணாச்ரம தர்மங்களை பக்தியோகத்தின் அங்கமாக இயற்றவேண்டும் – என்பதற்கு ஏற்ப, வித்யைக்கு அங்கமாக இயற்றக்கடவன். யார் ஒருவன் ப்ரபத்தியை நேரடி மார்க்கமாகக் கொள்கிறானோ அவன் தன்னுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களை, ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-32) - விஹிதத்வாத் ஆச்ரமகர்ம அபி – ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாக உள்ள யஜ்ஞும் போன்ற கர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளதால், அவை க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் உள்ளவர்களாலும் இயற்றப்பட வேண்டியதே ஆகும் – என்பதற்கு ஏற்ப, அவை பகவானின் ஆணைகள் என்று கொண்டு, அந்தக் கர்மங்களுக்காக (எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல்) இயற்றக்கடவன். இவ்விதம் புரிந்துகொண்டால், சாரீரக சாஸ்த்ரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ள ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகியவை திருமந்த்ரத்திலும் பொதிந்துள்ளதை உணரலாம். இதில் உள்ள அர்த்தபஞ்சகம் குறித்து நான்காம் அத்யாயமான “அர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்” கூறிற்று.

திருமந்த்ரத்தைக் குறித்த பத்துவிதமான கருத்துக்களின் சுருக்கம்

மூலம் – இப்படித் திருமந்த்ரம் ஏகவாக்யமானபோது (1) உபாய பரமென்றும், (2) வ்ருத்தி பரமென்றும்; வாக்ய த்வயமானபோது (3) ஸ்வரூப பரமென்றும், (4) அந்வய வ்யதிரேக முகேந ஸமர்ப்பண பரமென்றும், (5) புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநா பரமென்றும்; வாக்ய த்ரயமானபோது (6) முதலிரண்டு பதமும் ஸ்வரூபமாய் மேல்பதம் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநா பரமென்றும், (7) ப்ரணவம் ஸ்வரூப பரமாய் மேல் இரண்டு பதமும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்தி ப்ரார்த்தநா பரமென்றும்; இக்கட்டளையிலே (8) ப்ரதம பதம் ஸ்வரூப

பரமாய் மேலிரண்டு பதமும் உபாய பரமென்றும், (9) ப்ரதம பதம் ஸமர்ப்பண பரமாய் மேலிரண்டு பதமும் பல ப்ரார்த்தநா பரமென்றும், (10) பத த்ரயமும் அடைவே தத்வ உபாய புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநா பரமென்றும் அநந்தார்த்த கர்ப்பமான இத்திருமந்த்ரத்தில் வாக்யார்த்தத்தைப் பத்துப்படியாக யதா ஸம்ப்ரதாயம் அநுஸந்திப்பார்கள். இப்படிச் சிலவற்றைப் ப்ரதாநமாக அநுஸந்தித்தாலும் மற்றுள்ளவையும் ஆர்த்தமாகக் கடவது.

ததேவம் பத வாக்யார்த்தை: தத்வவித் குரு தர்சிதை:
தத் தத் குத்ருஷ்டி கதிதம் நிரஸ்தம் யோஜநாந்தரம்

விளக்கம் – எண்ணற்றவிதத்தில் கூறலாம்படியான கருத்துக்களைத் தன்னுள் அடக்கியுள்ள திருமந்த்ரத்தைக் குறித்து பல ஆசார்யர்கள், தங்கள் தங்கள் ஸம்ப்ரதாயத்தின்படி கீழே உள்ள பத்துவிதமான கருத்துக்களை உரைக்கிறார்கள் (இவற்றையே மேலே இதுவரை நாம் விரிவாகப் பார்த்தோம்). அவையாவன:

- திருமந்த்ரம் ஒரே வாக்கியம் என்று கொள்ளப்படும்போது, அது (1) ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துகிறது. (2) அவன் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருந்து செய்பவற்றைக் கூறுகிறது.

- இரண்டு வாக்கியங்களாக கொள்ளப்படும்போது, அது (1) ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துகிறது. (2) உடன்பாடாகவும் எதிர்மறையாகவும் (என்னைக் காக்கும் பொறுப்பு அவனுடையது, அது என்னுடையது அல்ல என்று) ஆத்மாவைச் சமர்ப்பணம் செய்தலைக் கூறுகிறது. (3) புருஷார்த்த விண்ணப்பத்தைக் கூறுகிறது.

- மூன்று வாக்கியங்களாகக் கொள்ளப்படும்போது, (1) முதல் இரண்டு பதங்களும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும், மூன்றாம் பதம் புருஷார்த்த விண்ணப்பத்தையும் கூறுகிறது. (2) முதல் பதமான ப்ரணவம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும், மற்ற இரண்டு பதங்களும் விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குதல் மற்றும் விருப்பமானவற்றை அளித்தல் என்னும் விண்ணப்பத்தை உள்ளடக்கியதையும் கூறுகிறது. (3) முதல் பதமான ப்ரணவம் புருஷார்த்த விண்ணப்பத்தையும், அடுத்த இரண்டு பதங்களை

அந்தப் புருஷார்த்தத்தை அடைவிக்கச்செய்யும் உபாயத்தையும் கூறுகிறது. (4) முதல் பதமான ப்ரணவம் ஆத்ம சமர்ப்பணத்தையும், அடுத்த இரண்டு பதங்கள் அத்தகைய சமர்ப்பணத்தால் உண்டாகும் பலனுக்கான விண்ணப்பத்தையும் கூறுகிறது. (5) மூன்று பதங்களும் முறையே தத்வம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றைக் கூறுகின்றன.

மேலே கூறப்பட்டபடி உள்ள கருத்துக்களை முதன்மையாகக் கொண்டாலும், மேலும் வெளிப்படும் பலவிதமான கருத்துக்களைத் துணைக்கருத்துகளாகக் கொள்ளலாம்.

ததேவம் பத வாக்யார்த்தை: தத்வவித் குரு தர்சிதை:
தத் தத் குத்ருஷ்டி கதிதம் நிரஸ்தம் யோஜநாந்தரம்

இதன் பொருள் – ஆகவே இப்படியாக மெய்ப்பொருளை அறிந்த பூர்வாசார்யர்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட பதங்கள், வாக்கியங்கள் ஆகியவற்றின் ஆழ்பொருள் முலமாக திருமந்த்ரத்துக்கு வேறு பொருள் உரைக்கும் அந்தந்த மதங்களின் மற்ற கருத்துக்கள் தள்ளப்பட்டன.

திருமந்த்ரத்தைக் குறித்து நன்றாக அறிந்தவனுக்கு வரும் மேன்மை

மூலம் - இத்திருமந்த்ரத்தில் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களால் கலக்கவொண்ணாத தெளிவுடையவனை

ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹ்ய ஹ்யசோச்ய: சோசதோ ஜநாந்
பூமிஸ்தானிவ சைலஸ்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞ: ப்ரபச்யதி

என்கிறது. "ஜ்ஞாநேந ஹீந: பசுபி: ஸமாந:" என்கிறவிடத்தில் ஞானமென்கிறதுவும் இத்தெளிவை. இப்படித் தெளிந்தவன்

ந ப்ரஹ்ருஷ்யதி ஸம்மானே நாவமாநே அநுதப்யதே
கங்காஹ்நத இவாக்ஷோப்யோ ய: ஸ பண்டித உச்யதே

என்கிறபடியே மாநாவமாநாதிகளிற் கலங்கான். இத்திருமந்த்ரத்தில் யதார்த்த ஞானமும் நிஷ்டையுமுடையவனை ஆதரிக்கும் தேசத்திலும்

> யத்ராஷ்டாக்ஷர ஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே
> ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி துர்பிக்ஷ தஸ்கரா:

என்கிறபடியே ஒரு தோஷமும் வாராது. இச் ச்லோகத்தால்

> ராகாதி ரோகாந் ஸததாநுஷக்தாந் அசேஷகாய ப்ரஸ்ருதாநசேஷாந்
> ஔத்ஸுக்ய மோஹாரதிதாந் ஜகாந யோ அபூர்வ வைத்யாய நமோஸ்து தஸ்மை

என்று ஆயுர்வேத வித்துக்கள் ப்ரதாந வ்யாதிகளாக எடுத்த ராகாதிகளும், ஸத்துக்களுக்கு ஸ்ரீயென்று ஓதப்பட்ட ஞான ஸம்பத்தினுடைய ஸங்கோசமும், பாஹ்யதஸ்கரர்க்கு நிலமல்லாத ஆத்மாபஹாராதிகளைப் பண்ணும் மாஹாதஸ்கரரான அஹங்காராதிகளும் நடையாடாவென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - திருமந்த்ரத்துக்கு வேறுவிதமாகப் பொருள் உரைக்கும் மதங்களின் மற்ற கருத்துக்களால் மயங்காமல் உள்ளவனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (150-11) - ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹ்ய ஹ்யசோச்ய: சோசதோ ஜநாந் பூமிஸ்தானிவ சைலஸ்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞ: ப்ரபச்யதி – திருமந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருள் ஞானம் என்னும் மேல்மாடியில் ஏறியவனும், தன்னைக் குறித்து எதற்கும் சிறிதும் கவலைப்படாதவனும் ஆகிய ஞானம் உள்ள ஒருவன், இப்படிப்பட்ட ஞானம் இல்லாதவர்களை, மலையில் நிற்கும் ஒருவன் கீழே உள்ளவர்களை மிகவும் சிறிய உருவத்தில் காண்பது போன்று, காண்கிறான் – என்றது. நரஸிம்ஹபுராணத்தில் (16-13) - ஜ்ஞாநேந ஹீந: பசுபி: ஸமாந: - ஞானம் அற்றவன் விலங்குகளுக்குச் சமம் - என்று "ஞானம்" என்னும் பதம் மூலமாக, திருமந்த்ரம் குறித்த இத்தகைய தெளிவான ஞானமே கூறப்பட்டது. இப்படியாகத் திருமந்த்ரம் குறித்த தெளிவான ஞானம் உள்ளவன், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (32-33) - ந ப்ரஹ்ருஷ்யதி ஸம்மானே நாவமாநே அநுதப்யதே கங்காஹ்ரத இவாக்ஷோப்யோ ய: ஸ பண்டித உச்யதே – மற்றவர்கள் தன்னைப் புகழும்போது மகிழாமலும், இகழும்போது

வருந்தாமலும் நின்று, கங்கையின் ஆழத்தில் உள்ள நீர் போன்று கலங்காமல் நிலையாக உள்ளவன் பண்டிதன் எனப்படுகிறான் – என்பதற்கு ஏற்ப, தனக்கு உண்டாகும் புகழ்ச்சி மற்றும் அவமானம் ஆகியவற்றால் கலங்கமாட்டான்.

இப்படிப்பட்ட திருமந்த்ரத்தைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவனும், அதிலேயே நிலையாக நிற்பவனும் ஆகிய ஒருவனைப் போற்றிக் கொண்டாடும் இடத்திற்கு, நாரதீயம் (1-20) - யத்ராஷ்டாக்ஷர ஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி துர்பிக்ஷ தஸ்கரா: - திருமந்த்ரத்தைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவனும், அதிலேயே நிலையாக நிற்பவனும் ஆகிய ஒருவனை ஆதரிக்கும் இடத்தில் வ்யாதி (ஆசை), பஞ்சம் (ஞானம் இன்மை), திருடர்கள் (அஹங்காரம், மமகாரம்) இருக்கமாட்டனர் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமான தோஷமும் உண்டாகாது. மேலும் இந்த நாரதீய ச்லோகம் வேறொரு கருத்தையும் உணர்த்துகிறது; ராகாதி ரோகாந் ஸததாநுஷக்தாந் அசேஷகாய ப்ரஸ்ருதாநசேஷாந் ஔத்ஸுக்ய மோஹாரதிதாந் ஜகாந யோ அபூர்வ வைத்யாய நமோஸ்து தஸ்மை – எப்போதும் உள்ளதும், சரீரம் முழுவதும் பரவியதும், அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி – அறியாமை – மனநிறைவின்மை ஆகியவற்றை ஏற்படுத்துவதும் ஆகிய ராகம் (ஆசை) போன்ற நோயை, அடியுடன் அழிக்கவல்ல அதிசயமான வைத்தியனான பகவானுக்கு நமஸ்காரம் – என்று ஆயுர்வேதத்தை நன்றாக அறிந்தவர்கள், முதன்மையான நோயாகக் கூறிய ஆசை போன்றவையும், ஸாதுக்களுக்குச் செல்வம் என்று கொண்டாடப்படும் ஞானம் என்னும் செல்வத்தின் குறைவும், காணும் பொருள்கள் அனைத்தையும் திருடுகிறவர்கள் போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஆத்மாவைத் தன்னுடையது என்று சொந்தம் கொண்டாடும் அஹங்காரம் போன்ற திருடர்களும், திருமந்த்ரத்தைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவனும், அதிலேயே நிலையாக நிற்பவனும் ஆகிய ஒருவனைப் போற்றிக் கொண்டாடும் இடத்தில் இருக்கமாட்டனர் என்று கருத்து.

திருமந்த்ரத்தின் பெருமைகள்

மூலம் – (i) இத்திருமந்த்ரத்தில் அறுதியிட்ட பொருளே விஷ்ணு வாஸுதேவ சப்த விசிஷ்டங்களான வ்யாபக மந்த்ராந்தரங்களுக்கும் பொருள்.

வ்யாப்தி காந்தி ப்ரவேசேச்சா: தத்தத்தாது நிபந்தநா:
பரத்வே அப்யதிகா விஷ்ணோ: தேவஸ்ய பரமாத்மந:

என்று அஹிர்புத்ந்யாதிகள் நிர்வசனம் பண்ணினபடியே "விஷ்ல் வ்யாப்தௌ, வச காந்தௌ, விச ப்ரவேசநே, இஷு இச்சாயாம்" என்கிற தாதுக்களிலே நிஷ்பந்நமான விஷ்ணு சப்தத்திலுள்ள பொருள்களும்; வாஸுதேவ சப்தத்திலும் "வஸதி வாஸயதி" என்றும், "தீவ்யதி" என்றும் தோற்றின ஸர்வ வ்யாபகத்வம், ஸர்வ ஆதாரத்வம், தத்கததோஷ ரஹிதத்வம், க்ரீடா விஜிகீஷாதிமத்த்வம் ஆகாரங்களுமெல்லாம் நாராயண சப்தார்த்தத்திலே ஏகதேசம்.

விளக்கம் – "விஷ்ணு, வாஸுதேவன்" முதலான சொற்களை உள்ளடக்கிய வ்யாபக மந்த்ரங்களான "ஓம் நமோ விஷ்ணவே, "ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய" ஆகியவை உணர்த்தும் ஆழ்பொருள்களானவை, திருமந்த்ரத்தில் உறுதிபட உரைக்கப்பட்ட பொருளே ஆகும். அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (52-38) - வ்யாப்தி காந்தி ப்ரவேசேச்சா: தத்தத்தாது நிபந்தநா: பரத்வே அப்யதிகா விஷ்ணோ: தேவஸ்ய பரமாத்மந: - எங்கும் நிறைந்திருத்தல், ஒளியுடன் இருத்தல், உட்புகுந்திருத்தல், ஸங்கல்பம் ஆகிய பொருள்களைக் கொண்டதான அந்தந்த தாதுக்கள் (மூல சொற்கள்), ஸர்வேச்வரனைக் கூறும்போது அவனுடைய மேன்மை காரணமாக, அந்தந்த பொருள்களை மிகுதியாகக் காட்டுவதாகும் – என்றது காண்க. விஷ்ல் வ்யாப்தௌ – "விஷ்" என்பது எங்கும் உள்ளதைக் குறிக்கும், விச ப்ரவேசநே – "வச்" என்பது ஒளிர்தலைக் குறிக்கும், விச ப்ரவேசநே – "விச்" என்பது உட்புகுதலைக் குறிக்கும், இஷு இச்சாயாம் – "இஷ்" என்பது இச்சையைக் குறிக்கும்; இந்த நான்கு தாதுக்களிலிருந்து உண்டான "விஷ்ணு" என்னும் பதத்தின் பொருளும், "வஸதி – அனைத்திலும் உட்புகுந்து நிற்பவன், வாஸயதி – தன்னுள் அனைத்தையும் இருக்கும்படிச் செய்பவன், தீவ்யதி - ஒளிர்தல்" என்னும்

தாதுக்களிலிருந்து உண்டான “வாஸுதேவ” என்னும் பதத்தின் பொருளும் – அவன் அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பவன், அனைத்துடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும் அவற்றின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவன், அனைத்தையும் ஒரு லீலையாகவே செய்பவன், அனைத்தையும் வெல்லக்கூடியவன் – போன்றவற்றை உணர்த்தி, இவை “நாராயண” என்னும் பதத்தின் ஒரு சில பகுதிகளில் காணப்படுவதாகவும் உள்ளன.

மூலம் – (ii) ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச
ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்த: ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம்

என்கையால், இத்திருவஷ்டாக்ஷரமே முமுக்ஷுக்களுக்குத் தத்த்வஹிதாநு பந்திகளான ஸர்வாபேக்ஷிதங்களுக்கும் ப்ரகாசகம்.

ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி யோ அதீதே அஸக்ருதஞ்ஜஸா
ஸக்ருதஷ்டாக்ஷரம் ஜப்த்வா ஸ தஸ்ய பலமச்நுதே

என்கையாலே இதினுடைய ஸக்ருதுச்சாரணம் ஸர்வ வேத ஜப துல்யம்.

விளக்கம் – (ii) நாரதீயம் (1-9) - ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்த: ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம் – ருக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வணம் ஆகிய நான்கு வேதங்கள் மூலமும் அறியப்படக்கூடிய அனைத்தும், திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்திலேயே அடங்கி உள்ளன – என்று கூறுவதால், இத்தகைய திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரமே, மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ளவர்களுக்கு அவசியமான உண்மை மற்றும் நன்மைகளை அளிக்கவல்ல அனைத்து விருப்பங்களையும் உணர்த்துவதாகும். நாரதீயம் (1-10) - ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி யோ அதீதே அஸக்ருதஞ்ஜஸா ஸக்ருதஷ்டாக்ஷரம் ஜப்த்வா ஸ தஸ்ய பலமச்நுதே – ருக், யஜுர், ஸாமம் ஆகிய மூன்று வேதங்களையும் பலமுறைப் பூர்ணமாக அத்யயனம் செய்தால் உண்டாகும் பலன், திருவஷ்டாக்ஷரத்தை ஒருமுறை ஜபித்தாலே கிட்டுகிறது – என்று கூறுவதால், திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் ஒரு உச்சாடனம் என்பது, அனைத்து வேதங்களையும் ஓதியதற்குச் சமம் ஆகிறது.

மூலம் – (iii) யஸ்ய யாவாம்ச்ச விச்வாஸ: தஸ்ய ஸித்தச்ச தாவதீ
ஏதாவாநிதி நைதஸ்ய ப்ரபாவ: பரிமீயதே

என்கையாலே, தந்தம் விச்வாஸ தாரதர்ம்யத்துக்கு ஈடாக ஸித்தி தாரதர்ம்யம் உண்டானாலும், மஹாவிச்வாஸமுடையார் பக்கல் இத்திருமந்த்ரம் அநவச்சிந்ந ப்ரபாவமாயிருக்கும். இச்ச்லோகத்தில், இன்னாரால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்று விசேஷியாமையாலே "நர நாரணனாய் உலகத்து அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்" என்கிறபடியே, இத்திருமந்த்ரத்துக்குப் ப்ரவர்த்தகனுமாய்ப் ப்ரதிபாத்யனுமாயிருக்கிற ஸ்வத: ஸர்வஜ்ஞனான நாராயணன் தானும் இதின் ப்ரபாவத்தைப் பரிச்சேத யோக்யமன்றென்று அறியுமத்தனை. இம்மந்த்ரத்துக்கு த்ரஷ்டாவுமாய் தேவதையுமானவன் பக்கலிலே இத்தை ஸார்த்தமாகப் பெற்ற திருமங்கையாழ்வார் "அந்தணர் மாட்டு அந்தி வைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாது என்றும் வாழுதியேல் வாழலாம்" என்றருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – நாரதீயம் (1-14) - யஸ்ய யாவாம்ச்ச விச்வாஸ: தஸ்ய ஸித்தச்ச தாவதீ ஏதாவாநிதி நைதஸ்ய ப்ரபாவ: பரிமீயதே – ஒருவனுக்குத் திருமந்த்ரத்தில் எந்த அளவு விச்வாஸம் உள்ளதோ, அந்த அளவு அவனுக்கு அதனால் பலன் கிட்டும்; அதன் பெருமையை "இந்த அளவு" என்று அளவிட இயலாது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவரவர்களுடைய விச்வாஸத்திற்கு ஏற்ப, திருமந்த்ரம் பலன் அளிக்கவல்லது என்றாலும், மஹாவிச்வாஸத்துடன் உள்ளவர்கள் விஷயத்தில் திருமந்த்ரம் அளிக்கவல்ல பலனை அளவிட இயலாதபடியே இருக்கும். இந்த நாரதீய ச்லோகத்தில், திருமந்த்ரத்தின் ப்ரபாவத்தை இன்னாரால் அளவிட்டுக் கூற இயலும் என்று யாரையும் குறிப்பிட்டுக் கூறாத காரணத்தால், பெரியதிருமொழி (10-6-1) - நர நாரணனாய் உலகத்து அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன் – நரனாகவும் நாராயணனாகவும் பதரிகாச்ரமத்தில் நின்று சாஸ்த்ரங்களை ஒத்துள்ள திருமந்த்ரத்தைச் சுருக்காமல் உரைத்தவன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்தத் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனும், இத்திருமந்த்ரத்தால் கூறப்படுபவனும் ஆகிய அனைத்தும் அறிந்த நாராயணன், தானே முயன்றாலும், திருமந்த்ரத்தின் பெருமையை அளவிட்டுக் கூறத் தகுதி அற்றவன் என்று தேறுகிறது. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த இத்திருமந்த்ரத்தின் குருவும் தேவதையாகவும் உள்ள நாராயணனிடமிருந்தே இதன் ஆழ்பொருளைக் கற்றுணர்ந்த திருமங்கையாழ்வார், திருநெடுந்தாண்டகம் (4) -

அந்தணர் மாட்டு அந்தி வைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவாது என்றும் வாழுதியேல் வாழலாம் – அந்தணர்களின் செல்வமான வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் காணப்படும் ஸர்வேச்வரனை, திருமந்த்ரத்தால் என்றும் மறக்காமல் அனுபவித்தால், நல்வாழ்வு பெறலாம் – என்று அருளிச்செய்தமை காண்க.

திருமந்த்ரம் அனைத்து பலன்களையும் அளித்தல்

மூலம் –

எட்டுமாமூர்த்தி எண் கண்ணன் எண்டிக்கு
எட்டிறை எண் ப்ரக்ருதி
எட்டு மாவரைகளீன்ற எண் குணத்தோன்
எட்டெணுமெண் குண மதியோர்க்கு
எட்டு மாமலர் எண் சித்தி எண் பத்தி
எட்டு யோகாங்கம் எண் செல்வம்
எட்டு மாகுணம் எட்டெட் டெணுங்கலை
எட்டிரத மேலனவும் எட்டுனமே

ஸர்வகாரணபூதனுமாய் அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானுமான ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதிபாதகமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தை அநுஸந்திக்கும் மஹாமதிகளுக்கு ஆத்மகுணாதிகளிலும் அஷ்டைச்வர்யாதிகளிலும் யதா மநோரதம் துர்லபமாயிருப்பது ஒன்றுமில்லையென்கிறது. (எட்டு மாமூர்த்தி) – ஆகாசாதி பூதங்களைந்தும் சந்த்ராதித்யர்களும், யஜமாநனும் தனக்கு மூர்த்திகளாக வரம் பெற்று அஷ்டமூர்த்தியென்று பேர் பெற்ற ருத்ரன். (எண் கண்ணன்) – சதுர்முகனாகையாலே எட்டுக் கண்ணுடைய ப்ரஹ்மா. (எண்டிசைக்கு) – எட்டு திக்குகள். (எட்டு இறை) – இந்த்ராதிகளான எட்டு திக்பாலகர்கள். (எண் ப்ரக்ருதி) – அவ்யக்த மஹதஹங்காராதிகளான எட்டுத் தத்த்வங்கள். (எட்டு மாவரைகள்) – எட்டுக் குலபர்வதங்கள். (ஈன்ற எண் குணத்தோன்) – இவையெல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்த குணாஷ்டக விசிஷ்டனான பரமாத்மா. இவனுக்கு எட்டு குணங்களென்கிறது

கர்மவச்யத்வ ஜரா மரண சோக க்ஷுத் பிபாஸைகளன்றிக்கே ஒழிகையும், நித்யங்களான போக்யங்களையுடைனாகையும், நினைத்தது முடிக்க வல்லனாகையும். (எட்டெணுமெண் குண மதியோர்க்கு) – இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதாந மந்த்ரமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தை ஸார்த்தமாகக் கேட்டு அநுஸந்திக்கும் அஷ்டாங்க புத்தியுடைய அநந்யரான ப்ரதிபுத்தர்க்கு. புத்திக்கு எட்டு அங்கங்களாவன –

க்ரஹணம் தாரணம் சைவ ஸ்மரணம் ப்ரதிபாதநம்
ஊஹ: அபோஹ: அர்த்தவிஜ்ஞானம் தத்த்வஜ்ஞானோ ச தீ குணா: என்கிறவை

விளக்கம் – அனைத்து உயிர்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவனும், தாழ்ந்தவை அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளவனும், அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் கூறுவதான திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தை எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ள கூர்மையான புத்தி கொண்டவர்களுக்கு ஆத்மகுணங்கள், எட்டுவிதமான ஐச்வர்யங்கள் போன்ற பலவும், அவர்கள் அவற்றை வேண்டும் என்று விரும்பினால் கிட்டுவது கடினமல்ல; அவர்களுக்குக் கிட்டாதது ஏதும் இல்லை. (எட்டு மாமூர்த்தி) – பூமி, நீர், அக்னி, காற்று, ஆகாயம் என்பதான பஞ்சபூதங்கள், சந்த்ரன், சூரியன், யஜ்ஞங்களை இயற்றும் யஜமானன் ஆகிய எட்டு பேரும் தனது சரீரங்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்று வரம் வாங்கிய காரணத்தால், இவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள ருத்ரன். (எண் கண்ணன்) – நான்கு முகங்கள் உள்ளதால், ஒரு முகத்திற்கு இரண்டு கண்கள் வீதம், எட்டு கண்கள் கொண்ட நான்முகன். (எண்டிசைக்கு) – எட்டு திசைகள். (எட்டு இறை) – எட்டு திசைகளுக்குத் தேவதைகளான இந்த்ரன் முதலான திக்பாலகர்கள். (எண் ப்ரக்ருதி) – அவ்யக்தம், அஹங்காரம், மஹத் மற்றும் பஞ்சபூதங்கள் ஐந்து என்பதான எட்டு தத்துவங்கள். (எட்டு இறை) – இந்த்ரன், அக்னி, யமன் நிர்ருதி , வருணன், வாயு, ஸோமன் (அல்லது குபேரன்) மற்றும் ஈசானன் என்னும் எட்டு திக்பாலகர்கள். (எட்டு மாவரைகள்) – ஹிமவான், நிஷதம், விந்த்யம், மால்யவான், பாரியாத்ரகம், மந்தரம், மலயம் மற்றும் மேரு என்னும் எட்டு பர்வதங்கள். (ஈன்ற எண் குணத்தோன்) – இவை அனைத்தையும் படைத்த எட்டுவிதமான குணங்கள் பொருந்தியதால் தனித்து விளங்கும் பரமாத்மா. பரமாத்மாவின் எட்டு குணங்கள் – கர்மபந்தம், வயோதிகம், மரணம், சோகம், பசி, தாகம் போன்றவை இல்லாமை, எப்போதும் இருக்கின்ற இன்பத்தை உடையவன் மற்றும் எண்ணியதை முடிக்கவல்லவன்

என்பவையாகும். (எட்டெணுமெண் குண மதியோர்க்கு) – இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துக் கூறும் மந்த்ரங்களில் முதன்மையாக உள்ளதான திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தை, அதன் ஆழ்பொருளுடன் அறிந்து, அதனை எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ள எட்டுவிதமான அங்கங்களுடன் கூடிய புத்தியைக் கொண்டவர்களும், மற்ற எதனையும் நாடாமல் இதனை மட்டுமே சிந்தித்தபடி உள்ளவர்களுக்கு. இங்கு புத்திக்கு உள்ள எட்டுவிதமான அங்கங்கள் – காமந்தகீயம் (1) - க்ரஹணம் தாரணம் சைவ ஸ்மரணம் ப்ரதிபாதநம் ஊஹ: அபோஹ: அர்த்தவிஜ்ஞானம் தத்த்வஜ்ஞானோ ச தீ குணா: - விஷயங்களைப் சட்டென்று உணர்தல், மனதில் அதனை நிலைநிறுத்தல், மீண்டும் மீண்டும் அதனைச் சிந்தித்தல், மற்றவர்களுக்கு உணர்த்துதல், மற்றவர்கள் கூறாதவற்றை அறிதல், மற்றவர்கள் கூறியவற்றில் அவசியம் அல்லாதவற்றை விலக்குதல், விஷயங்களை உள்ளது உள்ளபடி தெளிவாக அறிதல், அவற்றின் உண்மைகளை உணர்தல் – என்பவை ஆகும்.

மூலம் – (எட்டு மாமலர்)

அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ:
ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் வேசிஷத:
ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யானம் புஷ்பம் ததைவ ச
ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரதீதிகரம் பவேத் என்கிற புஷ்பங்கள்

(எண் சித்தி)

ஊஹஸ் தர்கோ அத்யயனம் துக்கவிதாதாஸ் த்ரய: ஸுஹ்ருத் ப்ராப்தி:
தானம் ச ஸித்தயோ அஷ்டௌ என்கிற எட்டு ஸித்தி

விளக்கம் – (எட்டு மாமலர்) - அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ: ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் வேசிஷத: ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யானம் புஷ்பம் ததைவ ச ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரதீதிகரம் பவேத் – அஹிம்ஸை, இந்த்ரியங்களை அடக்குதல், அனைத்து உயிர்களிடமும் இரக்கம், பொறுமை, ஞானம், தவம், த்யானம் மற்றும் ஸத்யம் ஆகிய எட்டு மலர்களும் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு மிகவும்

பிடித்தவை ஆகும் – என்பதான எட்டு மலர்கள். (எண் சித்தி) – ஸாங்க்யகாரிகை (51) - ஊஹஸ் தர்கோ அத்யயனம் துக்கவிதாதாஸ் த்ரய: ஸுஹ்ருத் ப்ராப்தி: தானம் ச ஸித்தயோ அஷ்டௌ – கூறப்படாத விஷயங்களை ஊகித்து அறிதல், சொற்களின் மூலம் அறிதல், வேதங்களை அத்யயனம் செய்தல், தன்னாலும் தெய்வத்தாலும் மற்றவர்களாலும் என்று மூன்றுவிதமான துன்பங்கள் இல்லாமை, நல்லவர்கள் நட்பு, தானம் – என்பவை எட்டுவிதமான ஸித்திகள் ஆகும்.

மூலம் – (எண் பத்தி)

மத்பக்த ஜன வாத்ஸல்யம் பூஜயாம் சாநுமோதனம்
மத்கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நேத்ராங்க விக்ரியா
ஸ்வயமாராதனே யத்நோ மமார்த்தே டம்ப வர்ஜனம்
மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி
பக்திரஷ்டவிதா ஹி ஏஷா

என்கிற எட்டு விதங்களான பக்திகள். (எட்டு யோகாங்கம்) – யோகாங்கமாகச் சொல்லப்பட்ட யமநியமாதிகள். (எண் செல்வம்) –

அணிமா மஹிமா ச ததா லதிமா கரிமா வசித்வமைச்வர்யம்
ப்ராப்தி: ப்ராகாம்யம் சேத்யஷ்டைச்வர்யாணி யோக யுக்தஸ்ய

என்கிற எட்டு விபூதிகள்.

விளக்கம் – (எண் பக்தி) - கருட புராணம் (219-6, 7, 8) - மத்பக்தஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோதநம் மத்கதா ச்ரவணே பக்தி: ஸ்வர நேத்ராங்கவிக்ரியா ஸ்வயமாராதநே யத்நோ மமார்த்தே டம்பவர்ஜநம் மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி பக்திரஷ்டவிதா ஹி ஏஷா – என்னிடம் உள்ள பக்தி என்பது எட்டு வகைப்படும். அவையாவன: என் பக்தர்களிடம் உள்ள குறைகளைப் பொருட்படுத்தாமை; எனக்குச் செய்யும் பூஜையைக் கண்டு மகிழ்தல்; எனது சரிதங்களைக் கேட்பதில் ஆவல்;

அவற்றைக் கேட்கும்போது குரல் தழுதழுத்து, மயிர்க்கூச்சல் எடுத்து, கண்ணீர் பெருகுதல்; தானும் ஆராதனை செய்தல்; எனது விஷயத்தில் ஆடம்பரம், டம்பம் இல்லாத தன்மை; எப்போது என்னை நினைத்தபடி இருத்தல்; என்னிடம் என்னைத் தவிர வேறு பலன் கேட்காமல் இருத்தல் – என்பதாகும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள எட்டுவிதமான பக்திகள். (எட்டு யோகாங்கம்) – யோகத்தின் அங்கங்களாகச் கூறப்படும் யமம், நியமம், ஆசனம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாஹாரம், த்யானம், தாரணம், ஸமாதி ஆகியவை ஆகும். (எண் செல்வம்) – ஸாங்க்யகாரிகை - அணிமா மஹிமா ச ததா லதிமா கரிமா வசித்வமைச்வர்யம் ப்ராப்தி: ப்ராகாம்யம் சேத்யஷ்டைச்வர்யாணி யோக யுக்தஸ்ய – சரீரத்தைச் சுருக்குதல் [அணிமா], பெரியதாக்குதல் [மஹிமா], இலேசாக்குதல் [லதிமா], கனமாக்குதல் [கரிமா], அனைத்தையும் வசப்படுத்தல், அனைவருக்கும் தலைவனாக இருத்தல், விரும்பியதை அடைதல், விரும்பும் இடத்திற்குச் செல்லுதல் என்பவை எட்டு ஸித்திகள் ஆகும் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள எட்டு செல்வங்கள்.

மூலம் - (எட்டு மாகுணம்) – முக்தி தசையில் ஆவிர்பவிக்கும் குணாஷ்டகம், "அஷ்டௌ குணா: புருஷம் தீபயந்தி" இத்யாதிகளிற் சொன்னவையாகும். (எட்டெட்டெணும் கலை) – சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள். (எட்டிரத மேலதுவும்) – "ச்ருங்கார வீர கருணாத்புத ஹாஸ்ய பயானகா: பீபத்ஸ ரௌத்ரௌ ச ரஸா:" என்கிற ரஸங்களெட்டுக்கும் மேலான சாந்தி ரஸம். (எட்டினவே) – இவற்றில் இவனுக்கு இச்சையுள்ளபோது எட்டாதவை யொன்றுமில்லை. ஆத்மகுணாதிகள் நிரம்பாதொழிகிறது அநுஸந்தாநத்தில் ஊற்றம் போதாமையாலே, அஷ்டைச்வர்யாதிகள் வாராதொழிகிறது உபேக்ஷையாலே, கடுக ஸம்ஸாரம் நிவர்த்தியாதொழிகிறது இசைவில் குறைவாலே. ஆகையாலிறே, "நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்த ஸாதக:" என்கிறது.

விளக்கம் – ஒருவனுக்கு மோக்ஷம் உண்டாகும் நிலையில் எட்டுவிதமான குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன. அவையாவன, மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (33-106) - அஷ்டௌ குணா: புருஷம் தீபயந்தி ப்ரஜ்ஞா ச கௌல்யம் ச தம: ச்ருதம் ச பராக்ரமச்ச அபஹுபாஷிதா ச தானம் யதாசக்தி க்ருதஜ்ஞதா ச – சரியான ஞானம், உயர்ந்த பிறவி, புலனடக்கம், வேத ஞானம், விரோதிகளை எதிர்க்கும் வல்லமை, அதிகமாகப் பேசாதிருத்தல், முடிந்தவரை தானம் செய்தல், செய்ந்நன்றி மறவாமை – என்னும் எட்டு குணங்கள் ஒருவனை மற்றவர்களைக் காட்டிலும் உயர்த்துகின்றன – என்பதில்

கூறப்பட்டவை எனலாம். (எட்டெட்டெணும் கலை) – அறுபத்து நான்கு கலைகள் [இவை – ஆகும்]. (எட்டிரத மேலதுவும்) – அமரகோசம் (1-7-17) - ச்ருங்கார வீர கருணாத்புத ஹாஸ்ய பயானகா: பீபத்ஸ ரௌத்ரௌ ச ரஸா: - சிருங்காரம் (காதல்), வீரம், சோகம், அத்புதம், ஹாஸ்யம், பயம், இழிப்பு மற்றும் கோபம் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான எட்டு ரஸங்கள், ஒன்பதாவது சாந்தி ரஸம். (எட்டினவே) – இவை அனைத்தையும் இவன் விரும்பும்போது, இவற்றில் கிட்டாதது ஒன்றும் இல்லை. ஒருவனுக்கு ஆத்மகுணம் உண்டாகாமல் இருப்பதற்கு அதனையே எண்ணியபடி இல்லாமல் இருத்தலால் ஆகும், எட்டு ஐச்வர்யங்கள் உண்டாகாமல் இருப்பதற்கு அவற்றில் கவனம் செலுத்தாததால் ஆகும், ஸம்ஸாரம் விரைந்து நீங்காமல் இருப்பதற்கு அதன் மீது உள்ள ஆசை குறையாமல் உள்ளதால் ஆகும். இதனால்தான், நாரதீயத்தில் (1-41) - நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்த ஸாதக: - நமோ நாராயணா என்னும் மந்த்ரம் அனைத்து விருப்பங்களையும் பூர்த்தி செய்யவல்லது – எனப்பட்டது.

அவித்யா பூதநோந்முக்தை: அநவஜ்ஞாத ஸத்பதை:
அஸதாஸ்வாத ஸவ்ரீடை: ஆதிஷ்டமிதி தர்சிதம்

பொருள் – அவித்யை என்னும் பேயிலிருந்து விடுதலை அடைந்தவர்களும், அனைவராலும் ஏற்கப்பட்ட வழியில் நடப்பவர்களும், தாழ்ந்த பலன்களை அனுபவிப்பதில் நாணம் கொண்டவர்களும் ஆகிய பூர்வாசார்யர்கள் வெளியிட்ட திருமந்த்ரத்திற்கான ஆழ்பொருள், இவ்விதம் இங்கு கூறப்பட்டது.

உயர்ந்தனன் காவலன் அல்லார்க்குரிமை துறந்துயிராய்
மயர்ந்தமை தீர்ந்து மற்றோர் வழியின்றி அடைக்கலமாய்ப்
பயந்தவன் நாரணன் பாதங்கள் சேர்ந்து பழவடியார்
நய்ந்த குற்றேவலெல்லாம் நாடு நன் மனுவோதினமே

பொருள் – அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனும், அனைத்தையும் காப்பவனும் ஆகிய பகவான் அல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் அடிமையாக இருத்தலைத் தவிர்த்து, உயர்ந்த ஜீவனாக தன்னுடைய அறியாமை நீங்கப் பெற்று, மற்ற எந்தவிதமான உபாயமும் இன்றி, காப்பாற்றப்படவேண்டிய பொருள் என்னும் தகுதி பெற்று, அனைத்து உலகங்களையும்

படைத்தவனாகிய நாராயணனுடைய திருவடிகளை மட்டுமே உபாயமாகப் பற்றி, எல்லையற்ற காலமாக அவனுக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள் எப்போதும் விரும்பியபடி உள்ளதான பகவத் கைங்கர்யங்கள் அனைத்தையும் விண்ணப்பித்தல் என்பதை வெளிப்படுத்துவதான மிகவும் உயர்ந்த அஷ்டாக்ஷரத்தை நாம் எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளோம்.

இத்தம் ஸங்கடித: பதை: த்ரிபிரஸாவேக த்வி பஞ்சாக்ஷரை:
அர்த்தைஸ் தத்த்வ ஹித ப்ரயோஜனமயை: அத்யாத்மஸாரைஸ் த்ரிபி:
ஆத்யஸ் த்ரயக்ஷர வேதஸூதிரஜஹத் ஸ்தூலாதி வ்ருத்தி த்ரய:
த்ரைகுண்ய ப்ரசமம் ப்ரயச்சதி ஸதாம் த்ரய்யந்தஸாரோ மநு:

பொருள் – இப்படியாக ஒன்று, இரண்டு, ஐந்து எழுத்துக்கள் கொண்ட மூன்று சொற்களைக் (ஒன்று – ஓம், இரண்டு – நமோ, ஐந்து – நாராயணாய) கொண்டதாகவும், வேதாந்த ஸாரங்களாக உள்ளதான தத்வம் – ஹிதம் – புருஷார்த்தம் (உண்மை, நன்மை, பலன்) ஆகியவற்றை விளக்குவதாக அமைக்கப்பட்டதாகவும், மூன்று வ்யாபக மந்த்ரங்களில் முதன்மையானதாகவும் (ஓம் நமோ நாராயணாய, ஓம் நமோ விஷ்ணவே, ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய), அ – உ – ம என்னும் மூன்று எழுத்துக்களைக் கொண்டதான ப்ரணவ வேதத்தைக் கொண்டதாகவும், ஸ்தூலம் – ஸூக்ஷ்மம் – பரம் என்னும் மூன்றின் பொருளை உள்ளடக்கிய “நம:” என்னும் சொல் கொண்டதாகவும், வேதாந்த ஸாரமான “நாராயண” என்னும் சொல்லைக் கொண்டதாகவும் உள்ள இந்தத் திருமந்த்ரமானது, முமுக்ஷுக்களுக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அளிக்கிறது.

மூலமந்த்ராதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகள் தஞ்சம் அடைந்த நம் உடையவர் திருவடிகளே சரணம்

உடையவர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த நம் தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்